

စိုးမိုးစာပေ

BURMESE
CLASSIC

လုံးချင်းဝတ္ထုပုဒ်

ရှင်မြတ်နိုး

ချစ်တတ်သူရဲနုလုံးသား

၀ န် ၊ ချီ ထိ န် ၊ ဝ မှီ ဝ ဝ ဝ ဝ

www.burmeseclassic.com

- စာမူခွင့်ဖြူချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၀၉၀၉၀၇
- မူတင်နှစ်ခွင့်ဖြူချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၆၀၁၁၀၇
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊
၀၈ရက်ကြိမ်။
- အုပ်ငယ် - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်
- အပုံဒီဇိုင်း - ဘိုဘိုထွန်း
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်ဆန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
စံဝယ်အောင်ဆတ်
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
စင်ကာပူမြို့နယ်။
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (မိုးမိုးအေး)
(မြ-၇၃၀၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
စင်ကာပူမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ကလေးတဲ့...။

ယဉ်အင်း...။

ကျွန်မကို အဲသလိုခေါ်တာကြီး မကြိုက်ပါဘူး။

တကယ်ဆို...

ကျွန်မအသက် (၁၀)နှစ် ဖြည့်ပြီးပြီလေ။ မြင့်တော့အရပ် အမောင်းလေးနဲ့ လိုက်စက်ညီကို ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်လှလှလေး ကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားသေးတယ်။

သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲလို့ အများက မျှော်စမ်းရတဲ့ မျက်နှာလှလှလေးကလည်း ရှိနေတယ်။

ဒါနဲ့တောင်...

ကလေးတစ်ယောက်လို သတ်မှတ်လိုက်တာ တကယ်ကို စောရာတာပဲ။

(၁၁၃၈)

အိမ် (၁)

“အိမ်ထောင်...ကိုကိုခိုထားဟင်”

“ရှိတယ်သမီးလေး...လောလော”

“ဟုတ်ကဲ့”

တံခါးပေါက်ဝလေးတွင် ရပ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ နှုတ်လှမ်းလေး
ရောက်ကာ နှုတ်ခန်းထဲကြည့်ပြီး အိမ်ထဲသို့ သူမ ခြေကလေးဆောင့်
ကာ ဝင်ခဲ့မိသည်။ ကျွန်မရဲ့ အမူအရာလေးကိုကြည့်ပြီး အိမ်ထဲမှ
က ပြေးကာ...

“သမီးလေး... နှုတ်ခန်းကြီးကလည်း နှုတ်ခန်းတော့ပါ
လား။ ဘာလဲ သမီးကိုကိုခို ဖိတ်ကောက်နေပြန်ပြီလား”

ကျွန်မ...

အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့အစည်းကို ပြန်ပြောတဲ့ စင်ပေပေလေး ထိုင်နေမိ
သည်။

“သမီး...အိမ်ထဲမှကို ပြောဦးလော၊ သမီးကိုကိုခို ဘာ
တွေ ပြန်လာပြန်ပြီလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး မေမေ”

ဟင်...။

ပြောလိုက်သလိုပဲ ကျွန်တော့်အဖွဲ့အစည်းကလေးထဲမှာ ထွက်
လာတာနဲ့ လန့်ဖျန်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုကိုဖြစ်နေ၏။

“အလကား မေမေ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
ချိန်းပြီး ရုတ်ရှင်သွားကြည့်ခေလို့ကို သူက လိုက်ချင်သတဲ့လော၊
ဘယ်နှယ်ရာ အားလုံး ယောတိုးပေးလေ့ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ရုတ်ရှင်
ကားကလည်း စစ်ကားကြီး၊ ဒါကို မလိုက်ရဘူးပြောလို့ သင်းက
ဖိတ်ကောက်နေတာ၊ ဆောရီပဲ သမီး၊ ဒီတစ်ခါတော့ သေအောင်
ဖိတ်ကောက်ပြနေလည်း ထားရစ်ခဲ့ရတာပဲ၊ လုံးဝခေါ်ခဲသွားဘူး”

“ဟွန်း...ကိုကိုခေါ်ချင်လည်း ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ကိုယ့်
ဘာသာ သွားလို့ရတာပဲ၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ရုတ်ရှင်ကားတွေ ပေါ့မှ
ပေါ့၊ အကားကားတွေဆိုလည်း ပြည့်လို့ ဘယ်အချိန်သွားကြည့်ကြည့်
ဖြစ်တယ်”

“အိမ်...အဲဒါတော့ ငါလည်းသိတာပဲ၊ သွားပေါ့...နှင့်
ဖာသာ ဓာတ်ယောက်တည်သွား၊ ငါကြည့်တဲ့ရုတ်ရှင်ကားတော့ လူ့ဝ

www.burmeseclassic.com

မလိုက်နဲ့၊ ငါ နင့်ကို အဆင်သင့်အောင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကြည့်ချင်ရင် တခြားရပ်ရင်ရဲ့ကို သွားကြည့်”

ကိုကိုက သူ့ရဲ့အရံအရာလေးကို ကျွန်မလိုက်မှာ အသေ အလဲ ကြောက်နေပုံရသည်။ တူးတူးခါးခါးကိုပဲ ငြင်းဝယ်နေ၏။ အဲဒါကိုပဲ ကျွန်မကလည်း မကျေနပ်တာ။

ကျွန်မလိုက်တော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ။

ဘာမှသင့်တော်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ကိုကိုနဲ့ ကျွန်မက ခြံရံလှည့်လှည့် ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူတူကြီးငြင်း လာရတဲ့သူတွေလေး။ ကိုကိုသူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးကိုလည်း ကျွန်မ ခင်မင်ရင်းနှီးပြီးသားပါ။ ဒါကို တခင်မခေါ်ချင်လို့ ငြင်းဆန် နေတာ။

“မရဘူး... သမုစ လိုက်မှာပဲ”

“ဟာကွာ... ဒီကောင်မလေး”

အဲလျှော့မပေးသော ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး ကိုကိုတစ်ယောက် အသည်းတွေ ကျွန်မကို လှည့်လှည့် ယားနေပုံရသည်။ အန်တီမုရုမှာမို့သာ ကျွန်မခေါင်းဆီ လက်သီးဆုပ်လေး ရောက်မလာခြင်းရယ်ပါ။ မဟုတ်ရင်တော့ ဝှက်နေနေအောင် ထုပြီးလောက်ပြီ။

“သမုစ... အရမ်းကြည့်ချင်နေတဲ့ဟာကို”

“ဟ... မိန်းကလေးနဲ့စစ်ကား ဘာခိုင်လို့လဲဟ”

“မခိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူက သတ်မှတ်လဲကိုကို”

“ဘာ”

“မိန်းကလေး... စစ်ကားမကြည့်ရဘူးလို့ ဘယ်သူသတ်မှတ်လို့လဲ”

ကျွန်မ...

သည်းမခံနိုင်စွာဝင် ရန်တွေမိသည်။

“မေမေနော်... သမုစကို ကြည့်ပြောဦး၊ စာကလပ်ကွာ အလုပ်မဟုတ်တာ အရမ်းရှုပ်တာပဲ”

ကိုကို ပြီးပြန်သွားပြီးက စိတ်ထွက်လက်ထွက် နိုင်လှပေလို့ ကိုကိုချက်ဝန်းတွေထဲမှာ ခံငြင်းပေါက်ကွဲချင်နေသည့် အိမ်အဖေအဖေ လေးတွေ ခြင်နေရသည်။ ကျွန်မထံသို့ ချက်ထောက်နီကြီးမူဝေးနှင့် လှမ်းလှမ်းကြည့်ကာ အံ့ကိုတင်းနေအောင် နေကြိတ်ခြင်း။

သို့သော်...

ကျွန်မ မသိချင်ဟန်ပဲ ဆောင်နေလိုက်သည်။

“ကဲပါကွယ်... သမီးလေးက ဒီလောက်ကြည့်ချင်နေမှ တော့ ခေါ်သွားလိုက်ပါတော့ သားရယ်၊ ကိုယ့်ညီမလေးပဲဟာ သူစိတ်ကျေနပ်အောင် ကြည့်ခိုင်းလိုက်ပါ”

“ဟာဗျာ... မေမေကတော့ လုပ်ပြီ၊ ဒီကောင်မလေး စိတ်ချမ်းသာအောင် ကျွန်တော်ကို စိတ်ဆင်းရဲခိုင်းပြန်ပြီ၊ ခေါ်ချင်ဘူး မေမေ၊ သမုစ ခေါ်လိုက်ရဘူး”

မေမေ ကြားဝင်ဖြိုဖြေမှုကို ကျွန်တော် လုံးဝသဘောမကျ

မိ

ဘယ်နှယ်...

အလကားနေ ဒီအရွပ်ထုပ်မလေး နော်ရွှင်ရေပဲ ဦးစားပေးကြည့်နေတယ်။ သမုခက အရင်ကလို ကလေးပီစီညွှောက်တောင့်လေး မဟုတ်တော့တာ။ သူငယ်ချင်းတွေက သမုခကိုကြည့်ပြီး ရွှေယောက်ကြီးလို့ ခေါ်ခေါ်နေကြပြီ။

ဒီကြားထဲ...

သူ့ကို ခေါ်ရမယ်ဆိုတော့ အများအပြင်မှာ တစ်မျိုးထင်စရာတွေ ဖြစ်တုန့်တော့မည်။ ဘာပဲဖြောဖြော သမုခက သူ့ညီမအရင်းလေးမှမဟုတ်တာ။ ခြံချင်းကပ်လျက်နေပြီး အိမ်ကို ဝင်ထွက် ဝိုင်းကျနေတဲ့ မေမေအချစ်တော် သမီးကလေး။

ဒါကို...

ရုပ်ရှင်အတူသွားကြည့်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ချေ။

“ဟာဗျာ...ဘယ်လိုပဲ စဉ်းစားစဉ်းစား မဖြစ်ပါဘူး။ သူ့ကိုခေါ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး မေမေ”

“အလကား...အန်တီမေ၊ ကိုကို တမင်အကြောင်းပြောတာ။ သူ့ကောင်မလေးနဲ့ သွားကြည့်မှာမို့လို့ သမီးလိုက်မှာကို တားဆီးတော့ အန်တီမေ”

“သမုခနော်... နင်မကျပ်နဲ့ဟာ။ နင့်ကိုခေါ်ချင်တာ ငါ့စိတ်ထဲ သဘောမဟုတ်ဘူး။ ဟိုကောင်တွေ ပါးစပ်ဆော့လွန်းလို့

မလိုက်စေချင်တာ။ ပြီးတော့ ယောက်ျားလေးတွေ တစ်ဆုပ်ကြွကြွမှာ နင်တစ်ယောက်တည်း မိန်းကလေးရှိတာဆိုတော့ ဝတ်ဝန်းကျင်အပြင် မကောင်းဘူးဟ”

“အို...ဒါဆိုလည်း သူတို့ကိုထားခဲ့ပေါ့ ကိုကိုရဲ့။ သမုခအဖော်ပါတာပဲဟာ။ နစ်ယောက်တည်းသွားကြည့်မှာပေါ့။ ကျွန်မလိမ်လိမ်မာမာနေပေါ့မယ် ကိုကိုရဲ့။ အဲဒီလောက်ပဲ ဇိတ်ပုတ်မနေပါနဲ့။ ချီသွားရတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့များ။ ကျောင်းပိတ်ရက်လေးမို့ အပျင်းပြေလေး လိုက်ချင်တဲ့ဟာကိုများ မခေါ်ချင်ဘူး”

“တော်ပါ...ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုကြီးပဲ”

ကျွန်မနဲ့ကိုကိုတို့ အပြန်အလှန် မျက်စောင်းခဲချကြတဲ့ ကြည့်ကာ အန်တီမေတစ်ယောက် သဘောတွေအကျကြီး ကျနေတော့သည်။

ဇာတ်ဆုံးတော့...

ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မကောင် အနိုင်ရခဲ့ပါသည်။ အန်တီမေရဲ့ တစ်ချက်လွတ်အမိန့်အရ သမုခဆိုတဲ့ ကျွန်မ မဝါလျှင် ကိုကိုလည်း ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရဘူးဆိုတဲ့ တားမြစ်ပိတ်ပန်သံလေးက ထွက်လာ၏။

ဒါကို...

ကိုကို မကျေနပ်ပေမယ့် ငြင်းငယ်မခံစွာပင် လက်ခံလိုက်ရသည်။

ကျွန်မက ဟေးခနဲ ထအော်ကာ နုနဲပေါက်ပျော်ရွှင်နေ
သော်လည်း ကိုကို့မျက်နှာချောချောကြီးမှာတော့ ဓူပုတ်တင်းမာလို့
နေတော့သည်။

အိမ်ဘက်သို့ ကျွန်မ အမြန်ပြန်ကာ ရေခိုးမျိုး အလှအပ
ပြင်၏။ ထူးဆန်းနေတဲ့ ကျွန်မအသွင်ကိုကြည့်ပြီး မာမိက တအံ့
တကြဲဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့...ဒါက ဘယ်ကိုခြေခေါ်ဦးမလို့လဲ၊ မျက်နှာမှာ
လည်း အလှအပတွေ ခြယ်သလိုပါလား သမုခ၊ ပြောစမ်းပါဦး
ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလို့ မာမိရဲ့”

“ရုပ်ရှင် ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူနဲ့သွားမှာလဲ၊ ဘာကားမို့လို့
လဲ သမုခ”

“စစ်ကားတဲ့ မာမိ၊ အရမ်းကောင်းတယ်လို့ သတင်းရ
ထားတယ်၊ ကိုကိုနဲ့သွားမှာလေ”

“ကြည့်စမ်း...မောင်မိုးမြင့်ထွဋ်ကို ခြံသမုခရွာလာပြန်
ပြီထင်တယ်၊ ဟိုက ညည်းလေးကို ခေါ်ချင်လို့လား သမုခရဲ့”

“အမလေး...ကိုကိုမိတ်ပုတ်က ဘယ်ကလာ ခေါ်ချင်ရ
မှာလဲ၊ သမီးအတင်းပူဆာလွန်းလို့သာ အန်တီမေ့ကို ကြောက်ပြီး
လိုက်မိုင်းတာ”

“သမီးရယ်...ကိုကိုကြည့်ချင်တာကို လွတ်လွတ်လပ်

လပ် သွားကြည့်ပါစေကွယ်၊ သမီးက ဘာလိုက်ရှုပ်ဦးမလို့လဲ”

“မာမိခယ်ပါသား...ကျွန်မ ကိုကိုကို အမြင်ကတ်လွန်းလို့
သာ လိုက်မှာ၊ အခုတလော ကိုကိုအမူအရာတွေက ဖျက်နေတာ
မာမိ သတိထားမိလို့လား၊ ကိုကို ကျွန်မကို ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ်
လုပ်ချင်နေတယ်”

“ရှောင်မှာပေါ့ကွယ်...သမီးက ပြဿနာအိုးလေးပဲဟာ၊
ဘယ်သူက အနားမှာခေါ်ထားချင်ပါ့မလဲ၊ ကိုကိုမလွန်ဘူး”

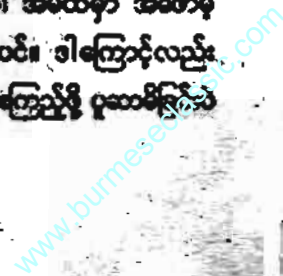
“မာမိချစ်...ကိုယ့်သမီးလေး ဒီတစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့
ဖာကို အဲဒီလိုခေမန်ရလား”

“မာမိပြောတာ မှားလို့လား သမီးရဲ့”

“တော်ပြီ...မာမိရာ ပြင်ရတာတောင် မိတ်ခပါတော့
ဘူး”

“ကဲပါကွယ်...မိတ်ကလည်း အကောက်မြန်လိုက်တာ
ပေါ့ပြောပါနဲ့တော့၊ လိုက်ဖယ်ဆိုလည်း မြန်မြန်လေးပြင်ဆင်စေ၊
တော်ကြာ သမီးကိုကို ခောင့်နေဦးမယ်”

သမုခ အဝတ်အစားတွေကို နှုတ်ခမ်းစုစုလေးနှင့်ပင်
လဲလှယ်ဝတ်နေမိသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်၊ အိမ်ထဲမှာ အဖော်မဲ့
ပျင်းရိစွာ ကျွန်မ မနေလိုတာတော့ အမှန်ပင်။ ဒါကြောင့်လည်း
စစ်ကားကို ကြော်တပ်ပါဘဲ ကိုကိုနဲ့အတူ သွားကြည့်ဖို့ ပူဆာမိကြိမ်
ဖြစ်သည်။

“ရှစ်သမီး... လိုက်သွားရင်လည်း အေးအေးဆေးဆေး
လေးချေချေ၊ ကိုကိုစကားကိုလည်း နားထောင်၊ စိတ်မထင်ရင်
မထင်သလိုလုပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ကိုကိုပြန်တိုင်သကြားလိုကတော့
ချောက်တစ်ခါဆို မလိုက်ရတော့ဘူး”

“မာမိကလည်း သွားတောင်မသွားရသေးဘူး မှာလိုက်
တာ မဆုံးတော့ဘူး၊ သွားချင်စိတ်တောင်ကုန်ချေပြီ”

“အေးဝါ... မကြိုက်ဘူးဆိုလည်း မပြောတော့ဘူး၊
စိတ်တော့ မကောက်နဲ့၊ ချောရတာမောလွန်းလို့၊ သွားမယ်... သွား
မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်မအခန်းလေးထဲက မာမိ ပြန်ထွက်
သွား၏။

မာမိရဲ့ချောက်ကျောပြင်လေးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ပြီးလိုက်
မိသည်။ ကျွန်မကို သိပ်ပြီး စိတ်ကောက်တတ်လွန်းတဲ့ သမီးဆိုး
လေးတစ်ယောက်မို့ မာမိတို့ နည်းမျိုးနဲ့သုံးကာ ချောတတ်သည်။

ဒက်ဒီက...

ကျွန်မအသက် (၅)နှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းက ဆုံးသွား
တာမို့ အဖနဲ့သမီးလေးဆိုပြီး မာမိက သနားရုံနှင့် ရုတ်ခဲ့သည်။
အဖော်မဲ့ အထီးကျန်ချေတဲ့ မာမိအထွက် ကျွန်မသာလျှင် သူ့ကမ္ဘာ၊
သူ့အနာဂါတ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထား၏။

ဒါကြောင့်ပဲ...

မာမိအားနည်းချက်ကိုသိကာ ကျွန်မက စိန့်ဆိုးခဲ့သည်။
ဖြစ်ရင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး လိုချင်တာကို ရအောင်ပန်တီးယူ
ခဲ့သည်။ မာမိကလည်း ကျွန်မရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒကို ပြည့်အောင်ကို
ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာလေ။

ကိုကိုအဖေ အန်တီမေကလည်း ဘာထူးလို့လဲ။

တစ်မျိုးလုံး သမီးရွေးချေတဲ့သူ။ ကိုကိုမို့ဖြင့်ထွက်ကိုမွေး
ပြီး သားအိမ်မကောင်းတော့၍ ချောက်ထပ်သားအိမ်ထပ်ဖို့လို့
မရတော့ချေ။ အမျိုးတွေထဲမှာ ယောက်ျားသားတွေချည်းရားတဲ့
အန်တီမေက သူ့အတွက် အဖော်ရမည့် သမီးတစ်ယောက်အသည်း
အသန်လိုချင်ခဲ့တာလေ။

သို့ပေမယ့်...

ဆန္ဒမပြည့်ဝစွာပင် သားတစ်ယောက်တည်း ရပြီး ကျေနပ်
လိုက်ရသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ပြောင်းလာတော့ ကျွန်မက ငါးနှစ်
သမီးအရွယ်ပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့။ ကာတွန်းရုပ်ကလေးလို သိပ်ချစ်
စရာကောင်းတဲ့ ကျွန်မကို အန်တီမေက အရူးအမူးရွတ်ကာ ထိန်းချေ
တော့တာပဲဟု မာမိကပြောပြ၏။

သားနဲ့သမီး ပြဿနာဖြစ်ရင်တောင် ကျွန်မတက်ကပဲ
အမြဲတမ်း ရပ်တည်ပေးခဲ့တဲ့ အန်တီမေပါ။ ကိုကိုက ကျွန်မထက်
လေးနှစ်လောက်ကြီးပေမယ့် အမြဲတမ်း အဖို့ပေးခဲ့သူဖြစ်သည့်
ကျွန်မကြောင့်...

ကိုကို အမြဲတမ်း အပိုင်ခံရသူသည်။
ထိုအခါမျိုးတွင်...

လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။

ရာပါမေဟု ကိုကိုကို မေတ္တာလေးပို့မိ၏။ ကိုကိုမို့ ကျွန်မဘယ်တုန်းကမှ မသင့်မြတ်ခဲ့ချေ။ သို့သော် အမြဲမခွဲတတ်တဲ့မတော့ ချေမြိုင်ဖြစ်သည်။

ကိုကိုက...

ကျွန်မကို ချစ်ဖတ်ဟု ငယ်ငယ်က ခေါ်တတ်၏။ လူငြီးတွေအလစ်တွင် လက်သီးဆုတ်ကလေးနှင့် ကျွန်မခေါင်းကို ထုတတ် သည်။ ကျွန်မ ငိုယိုပြီးတိုင်လျှင်တော့ ကိုကိုပြေးပြီပဲ။

ကျွန်မ...

အိမ်မှာနေတဲ့အချိန်ထက် အန်တီမေသမီးငယ်လေးဟုပင် အသိမိတ်တွေတွေ ထင်ကြသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်လည်း အန်တီမေက ဟုတ်တယ်ဟု ဝန်ခံတတ်တာကြောင့် မိသားစုဝင်လေးတစ်ယောက်လိုကို ဖြစ်နေတော့၏။

“သမီးခရ...ကိုကိုရောက်ချေပြီ၊ ပြင်ဆင်လို့ မပြီးသေးဘူးလား”

“ပြီးပြီ... မာမီရေ အခုဝဲဆင်းလာတော့မှာ၊ ခဏလေးစောင့်”

ခေါ်သံကြားတာနှင့် ရန်တင်ခုံရေကနေ ခွာကာ အောက်ထပ်သို့ အပြေးအလွှားဆင်းခဲ့မိသည်။

မြို့ထဲမှာ...

ကိုကိုကားလေး ရပ်ထားတာတွေရ၏။ ကားပေါ်ကနေ ဆင်းဘဲ မှန်ကုတ်ကုတ်ချက်နုကြီးနှင့် ကျွန်မကို ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်နေတဲ့ ကိုကိုကို သွားလေးတွေပေါ်သည်အထိ ပြေးပြလိုက်သည်။

ပြီးနောက်...

မာမီဘက်ကိုလှည့်ပြီး နှုတ်ဆက်စရာ ကိုကိုကားရှေ့ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

တော်တော်ဆိုးတဲ့ကိုကို။

ကျွန်မတောင် ကားပေါ်တက်ရုံရှိသေး မြို့ထဲကနေ ကားကို ဝေါခနဲနေအောင် မောင်းထွက်လိုက်တာမို့ တံခါးကို ကဏ္ဍကယာပိတ်လိုက်ရသည်။

“ချစ်ဖတ်မ”

ထိုကဲ့သို့နှုတ်ခမ်းက မကျေမချမ်း ထွက်လာတဲ့ စကားသံလေးတစ်ခုကိုမှ အထူးအဆန်းလုပ်ကာ ရန်ဖြစ်မနေတော့ဘဲ ကျွန်မ ငြိမ်သက်နေလိုက်မိတော့သည်။

အခန်း (၂)

“ဟင်...ကိုကို ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်မလို့ ဆို ဒီဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ...အစကတော့ ရုပ်ရှင်ကြည့်မလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခု စိတ်ပြောင်းသွားပြီ၊ ဆံဝင်ညှပ်မယ်၊ ခေါင်းလျှော်မယ်၊ ပြီးရင် အိမ်ပြန်မယ်၊ ဒီမြို့တော်ပါလာက ကောင်မလေးတွေက လှလည်းလှ၊ တော်လည်းတော်တယ်လေ၊ အဟဲ...သူတို့လေးတွေက သဘောကောင်းလွန်းလို့ ဒီမှာပဲ အချိန်ကုန်ခံလိုက်တော့မယ်။

ရုပ်ရှင်မကြည့်တော့ဘူး။ နင်လည်း လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့၊ မလိုက်ချင် ကားထဲမှာပဲထိုင်စောင့်၊ ငါကတော့ ကားသော့ယူသွားပြီ သမုခ၊ ဘိုင့်...ဘိုင့်”

ကောင်းလေးဆုံးတာနှင့် ကိုကိုမိုးမြင့်ထွဋ်တစ်ယောက် ကျွန်မကို ကားထဲထားခဲ့ကာ သော့လေးကို ရွှေယပ်ပြီး ထွက်သွားသည်။

ကျွန်မ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် လှည့်မကြည့်တော့ရ။ မိုးမြင့်ထွဋ်တစ်ယောက်မှာလည်း ကိုယ့်အတွေးလေးကို မြှူနေရသည်။ တော်တော်စိတ်ဝတ်တဲ့ သမုခကို အခုလိုလုပ်ခဲ့ရ၍ အကျွန်ုပ်ကြီး ကျေနပ်နေရ၏။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ချိန်းပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်ပါမယ်ဆိုမှ သင်းက ကန်လန်တန်လန်ပါလာ၏။ ငြင်းဆန်လို့လည်းမရ၊ မေမေက သမုခမပါလျှင် သူပါမသွားရဘူးတဲ့လေ။

ဒီကောင်မလေး...။

မေမေ အလိုလိုက်လွန်းလို့ အခုလိုဆိုသွင်းနေတာ။ မေမေ ရွှေမှာ သူဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်လက်ခံခဲ့ပေမယ့် ဒီကောင်မလေးကို နှုတ်လောက်သားလောက်အောင် ဝညာပေးမှ ဖြစ်တော့မည်လို့တာ ထိုတော့ သူခေါင်းထဲတွင် ရိုက်သွင်းထားရသည်။

ဒါကြောင့်လည်း...

ရုပ်ရှင်ကြည့်မလို့လို ထွက်လာပြီး တမင်အလှပြင်ဆိုဝင်ထဲ ဝင်ခဲ့တာ။

ကောင်းတယ်...

ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မယ်ဆိုပြီး မျက်နှာမှာ အနူးအပတွေ

ပြင်ဆင်ပြီး အမျိုးသားဝတ်လာပြီးတော့မှ အိမ်ကို ဒီအတိုင်းရည်း
ပြန်ရတော့မှာ။

တွေးရင်း သူ့မျက်နှာချောချောကြီးက ပြုံးလာရသည်။
အခုချိန်ထိ သူ့နောက်ကို လိုက်မလာဘူးဆိုလျှင်တော့ ကားထဲထိုင်
ကျန်နေခဲ့ရော့ပေါ့လေ။

အဟွန်း...။

ထိုင်ပေါင်းတော့ သမုခ ချဉ်ဖတ် ရေ။

ဒီမှာလည်း လူကအရမ်းများပြီး စောင့်ရှဉ်းမှာဆိုတော့
အရည်းဆုံး သုံးလေးမှာရှိလောက် ကြာဦးမှာပဲ။ သူ့လက်ထဲမှာ
ကားသော့ပါလာတာမို့လည်း ကားစောင်းထွက်သွားမှာ စိတ်မပူ
ချေ။

မိုးမြင့်ထွင်တစ်ယောက်...

ကားသော့လေးကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်ကာ
မဂ္ဂစင်းစာအုပ်လေးတစ်အုပ်ယူကာ ဖတ်ရင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်
ပင် သူ့အလှည့်ရောက်မို့ စောင့်နေမိတော့သည်။

အချိန်တော်...။ လေး ကြာနေသည့်တိုင်အောင် သမုခ
တစ်ယောက် ဆင်းလာတာ မတွေ့ရချေ။ တားပေါ်မှာများ စိတ်
ကောက်နေသလားမသိ။ အခုချိန်ထိ ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်မလာသေး
ချေ။

ကောင်းတယ်...။

ဒီကောင်မလေး အလကားနေ သူ့နောက်ပဲ လိုက်ချင်နေ
တယ်။ မှတ်လောက်သားလောက်အောင်ကို ပစ်ထားလိုက်ဦးမယ်။
ဒါမှ နောင်ကိုမလိုက်ရဲတော့မှာ။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်တော့ သမုခ
တစ်ယောက် အကြီးအကျယ် ပြဿနာရှာမှာတော့ သိ၏။

သို့ပေမယ့်...

သူ့ဘက်က အလျှော့ပေးဖို့ မစဉ်းစားပါ။

ဒီကောင်မလေးကို ဝညာပေးမှကို ဖြစ်တော့မှာမို့ သူ့စိတ်
တွေကို တင်းထားမိသည်။

အခုလောက်ဆို...

အဲယားကွန်းပိတ်ထားတဲ့ ကားထဲမှာ သမုခတစ်ယောက်
စုလောင်ခိုက်စပ်နေလောက်ရော့ပေါ့။ ပြင်ဆင်ခြယ်သန့်တဲ့ အလှအပ
တွေ သဲထဲရေသွန်သလို ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ သူ့ကလည်း ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး
ထတည်းက သူမဆီ လုံးဝပြန်သွားပြီးတော့ကို ချောခေါ်တာဆို
တော့ ဒီအတိုင်းကြီး ထိုင်လျက်ရှိနေတော့မှာပဲ။

ရွှေတွင်ရှိသော လှသုံးယောက်ကို နားရီဝက်လောက်
သူထိုင်စောင့်ပြီး သူ့အလှည့်ရောက်လာသည်။

မိုးမြင့်ထွင်တစ်ယောက်...

အေးဆေးစွာ ဆံပင်ညှပ်၊ ခေါင်းလျှော်နေလိုက်သည်။

သူ ...

စဉ်းစားနေမိတာက သမုခအကြောင်းပဲ။

ဒီကောင်မလေး အချိန်ထိ ငြိမ်သက်နေတာ မယုံနိုင်စရာ။ သမုဒက...

ငယ်ငယ်လေးကတည်းကတော့ ငါးမိနစ်ကို တစ်ကြိမ် လောက် စိတ်ကောက်တတ်တာသိသည်။ စိတ်အကောက်လွယ်မေ မယ့် စိတ်အပြေမြန်တတ်တဲ့ သမုဒ။ ကြာရှည်ကြီးတော့ စိတ်မ ကောက်နေတတ်ပါ။

ဒီကနေ့တော့...

တော်တော်ခွဲကောင်းကောင်းနှင့် အချိန်အကြာကြီး စကောက်တယ်လို့သာ မှတ်ရမည်။ သူ့ထံသို့ လုံးဝကို လိုက်လာ ခဲ့ချေ။

သူ အားလုံးအပြီးသတ် ပြင်ဆင်ပြီး ကြာချိန်သည် တစ်နာရီခွဲကျော်ကျော်ကို ကြာမြင့်ခဲ့သည်။ ကျသင့်တွေကိုရှင်းပေး ပြီး အပြင်ကို ပြန်ထွက်ခဲ့၏။ ဒီလောက် သူမလေးကို စိတ်ရုက္ခ ပေးလိုက်ရတယ်ဆိုလျှင်ပဲ လုံလောက်ချေပြီဟု သူဆုံးဖြတ်ကာ ကား ရပ်ထားရာဆီသို့ လှမ်းအကြည့်...

ဟင်...

ကားမရှိတော့ပါလား။

သူ...

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရော့ကော ကားရပ်ထားမလားဆိုပြီး ရှာ ကြည့်သေးသည်။ သို့သော်...သူကားလုံးဝရှိမချေ။ သူ့စိတ်ထဲ

ထင်ခဲ့ဖြစ်သွားရသည်။ ကားရပ်မ လာကောက်သည့်ကောင်မလေး ဆီ သွားပြီး သူ့စုံစမ်းပေးမြန်းမိ၏။

“ဪ...ဆလွန်းကားအဖြူလေးလား၊ အဲဒီကားက ဈာတ်သွားတာ ကြာလှပြီအစ်ကိုရဲ့၊ ကားထဲက အစ်မချောချောလေး စာ ကျွန်တော့်ကို အစ်ကိုလာမေးရင် ဒီစာလေးပေးလိုက်ပါလို့ ချာခဲ့တယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ ပေး...ပေး”

မိုးမြင့်ထွင်တစ်ယောက် စာရွက်ခေါက်လေးကို ကဗျာက ထာယူပြီး ဖွင့်ဖတ်လိုက်တော့ သမုဒရဲ့ လက်ရေးပိုင်းပိုင်းလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကိုကို...

ကျွန်မကားယူသွားတယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့လာတာဆိုတော့ ပြောကြည့်မှဖြစ်မှာပေါ့ ကိုကို။ ကိုကို ကြည့်ဖြစ်ပေမယ့် မပူပါ နဲ့။ ကျွန်မ ပြန်ပြောပြပါမယ်။ စိတ်ချကိုကို အစအဆုံး သေသေချာ ချာကြည့်ပြီး မှတ်ခဲ့မယ်သိလား။

ကျွန်မ ရုပ်ရှင်လွှတ်ချိန်မှ ပြန်လာမှာနော်၊ ကိုကို အငှား ထားနဲ့ အရင်ပြန်နှင့်ပြီး လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ချိန်မှာဖြစ်ဖြစ် ကြိုစောင့်နေလိုက်။

သမုဒ

မှတ်ချက်။ ကားသော့အပိုစာချောင်းကို အန်တီမေခေါ်ပ

ကောင်းတာခြင်းဆိုတဲ့ သမုခရေးထားတဲ့စာလေးကို ဖတ်ပြီး အကြီး
အကျယ် တန်ဖိုးပေးသွားရသူကတော့ မိုးမြင့်ထွဋ်ပဲဖြစ်သည်။

ကြည့်စမ်း...

ဘယ်လောက်များ လည်လိုက်တဲ့ သမုခလဲလို့။

သူမှာတော့...

သမုခကို ကောင်းကောင်းကြီး ပညာပေးလိုက်နိုင်ပြီဆိုပြီး
ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ်မြူးနေတာ။ အခုတော့ သူမကပဲ သူ့ကို
ပညာပြန်ပေးသွားခဲ့သည်။

တောက်...

သူ ခံလိုက်ရပြန်ပြီ။

ဒီတစ်ခါလည်း သူပဲခံလိုက်ပြန်ပြီပေါ့။ ဒါကြောင့် စိတ်ထဲ
က တစ်မျိုးထူးဆန်းနေပါတယ်လို့ ထင်မိသားပဲ။ အခုချိန်ထိ
လိုက်မလာပါဘူး မှတ်တယ်။ သူမက ကားကိုယူပြီး ရုပ်ရှင်သွား
ကြည့်နေတာကိုး။

တောက်...

မိုးမြင့်ထွဋ်တစ်ယောက် အခုမှတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့
ပါ။

တက္ကစီဌာနပြီး လမ်းထိပ်ကနေ သွားကြိုပြီး စောင့်နေရုံ
မှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့။ ရင်ထဲမှာတော့ အခဲရခက်စွာပင် တန်
နဲ့ ခံစားနေရ၏။

သမုခတစ်ယောက်မှာလည်း ကိုကိုကိုထားခဲ့ပြီး ရုပ်ရှင်ရုံ
သို့သာ လာခဲ့ရတာ ဒုက္ခတော့ အတော်ကလေး ရောက်ရမည်။
ကောင်မလေးချောချောလေးတစ်ယောက်တည်းမို့ ကောင်လေးတွေရဲ့
မျက်ဝန်းလေးတွေကမနည်း။

သူမ...

ကြောက်စိတ်ကို နေည်းချုပ်တည်းကာ လက်မှတ်ဝယ်ဖို့
ကြိုးစားရသည်။ ကံဆိုးတာက အပေါ်ထပ်အထူးတန်းတွင်
လက်မှတ်ရဖို့က ခက်နေသည်။ ကိုကိုထားနှင့်လာပြီး ကိုကိုဟမ်း
တန်းကို ဟန်ပါပါကိုင်ကာ ခပ်ကျော့ကျော့လေးဆင်းလာတဲ့ သူ့ကို
တချို့က ရုပ်ရှင်မင်းသမီးများလား။ ခေတ်ဒယ်ကောင်မလေးများလား
ဆိုပြီး ပိုင်းကြည့်နေသော မျက်လုံးများကို ရှောင်ကာ လက်မှတ်ရ
ရေးအတွက် လုံးပမ်းနေလိုက်သည်။

မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းလေးနှင့် လက်မှတ်ရောင်းတဲ့
ကောင်လေးဆိုက ဝယ်ဖို့ကြိုးစားလိုက်၏။

“အစ်မ...လက်မှတ်က အထူးတန်းနှစ်ယောက်တွေ
နဲ့တန်းပဲရှိတော့တယ်”

“ငါ တစ်စောင်ပဲယူမှာ”

“ဒါက နှစ်စောင်တစ်ခါတည်းရောင်းမှဖြစ်မယ်”

“ပြဿနာပဲ...ငါက တစ်ယောက်တည်းကြည့်မှာ၊ ဘယ်
နှစ်စောင်ဝယ်ရမလဲ၊ တစ်စောင်ပဲယူဇာ”

“အစ်မကလည်း ကျွန်တော့်လက်မှတ်က အစ်မကို ခွဲရောင်းလို့ မရဘူးဗျ။ ဒါဆို အောက်ထပ်ပဲကြည့်ပါလား”

“ဟင့်အင်း...ငါအပေါ်ထပ် အထူးတန်းကပဲကြည့်မှာ”
လက်မှတ်ရောင်းတဲ့ တောင်လေးက စိတ်ရှုပ်ထွေးသလို

ကျွန်မကို ခပ်ပေပေလေးကြည့်သည်။

“လက်မှတ်ရှိသေးလား...ကောင်လေး”

“ဘယ်နှစ်စောင်ယူမှာလဲ အစ်ကို”

“အထူးတန်းလက်မှတ် တစ်စောင်ပဲယူမှာ”

“ဗျာ”

တစ်ယောက်ကလည်း တစ်စောင်ပဲယူမှာဆို၍ အခက် တွေ့သွားပုံရသော လက်မှတ်ရောင်းတဲ့ ကောင်လေးကိုကြည့်ပြီး သမုတ အကြံဉာဏ်ရသွားပြီး...

“ဒါဆို အစ်မတစ်စောင်ယူမယ်ဆိုတော့ ပြီးပြီပေါ့ဟဲ့၊ ရောင်းလိုက်တော့လေဟာ”

“အဲ...အဲ...ဒါက”

“နင်ကလည်းလေ...ဈေးရောင်းသမား မပီသလိုက်တာ၊ ယေးတော့ဟယ်...လက်မှတ်၊ ရော...ရော ရှိထဲတောင် လူတွေဝင် နေကြပြီ...ပိုက်ဆံယူတော့”

“ဟုတ်ကို...ဒီမှာလက်မှတ်”

ကောင်လေးကို စိတ်ရှည်ရှည်ပင် ပိုက်ဆံအတင်း တိုးပေးခဲ့

ပြီး ကျွန်မ လက်မှတ်တစ်စောင်ကိုယူကာ ရုပ်ရှင်ရုံထဲသို့ ဝင်ခဲ့တော့ သည်။ သူမနဲ့ဘေးက လက်မှတ်ဝယ်နေသည့် လူတို့လည်း မော့မ ကြည့်ဖြစ်ခဲ့ချေ။

ဘာပဲပြောပြော...

ဒီလူနဲ့ ဆုံခဲ့တာတော့ တော်တော်လေး အဆင်ပြေခဲ့သည်။

သူလာလက်မှတ်လာမဝယ်ဝါက ဒီကနေအဖို့ ရုပ်ရှင်ရုံ ထဲသို့ သူဝင်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ချေ။

ရင်ခုန်စရာတော့ အကောင်းသား။

ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ရုပ်ရှင်ရုံ လက်မှတ်ဝယ်ပြီး ကြည့်ဖြစ်တာဆို၍ ဤတစ်ကြိမ်သာ ရှိခဲ့တာလေ။ အဲဒီအတွက် အားငယ်စိုးရွံ့စိတ်ကလေးကတော့ ရင်မှာခိုတွယ်နေခဲ့သည်။

ရုံထဲတွင် လက်မှတ်ယူပြီး သူမကို လက်မှတ်စစ် တစ်ယောက်က ခုံနေရာ လိုက်ပြေး၏။ ဝယ်လာသော စားစရာ နှုတ်ထုပ်များကို ယူ၍ သူမလိုက်ပါသွားမိသည်။ ကိုကိုအား အနိုင် ပြိုင်ပြိုင်လှလေးနဲ့ အရွဲတိုက် ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် အခုချိန်ထိ အဆင် မြေပြေရှိနေတာ တော့စူးတင်ရမည်။

“အစ်မ...ခုံကဒီမှာပဲ”

“ဪ...အေး...အေး...တော့စူးပဲနော်”

ဝန်ထမ်းကောင်လေး ညွှန်ပြသော တိုင်နံလေးတွင် ကျွန်မ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အစ်မ...တစ်ယောက်တည်းလားထင်”

“ရှင်”

“အဖော်ပါလားသေးလားလို့ မေးတာပါ။ ဒီနံ့က နှစ်ယောက်တွဲနဲ့ဆိုတော့”

“အို...ဟုတ်သားပဲ။ အခုမှ သတိထားမိတော့တယ်။ အစ်မက တစ်ယောက်တည်း လာကြည့်တာ”

ဆိုင်နံ့က နှစ်ယောက်တွဲ တိုင်ခုံလေး ဖြစ်သည့်အပြင် အလယ်မှာလည်း လက်တန်းကမရှိ။ အောက်ဘက်မှာလည်း ဆယ်စိုက်စိုက် အကွယ်လေးနဲ့ ဖြစ်နေသည်။

“အဲဒါဆိုရင်တော့...ဒီလိုခုံမျိုး မဝယ်သင့်ဘူး။ ဒါက သမီးရည်းစားတွေ အများဆုံး ဝယ်တိုက်ကြတဲ့ ခုံမျိုးပဲ။ အစ်မနဲ့ဘေးကို ဘယ်လိုလှူမျိုး လာကျဦးမလဲ မသိသေးဘူးလေ”

ကျွန်မမျက်ဝန်းထဲ သူမနဲ့ဘေးမှကပ်လျက် လက်မှတ် ဝယ်သွားတဲ့လူကို ဖြန်သတိရမိသွားသည်။ သူဝတ်ထားတာက ရုပ်အဖြူလက်ရှည်နှင့် ဖုဆိုးပဲ။ ဟုတ်တယ်...ယောက်ျား တစ်ယောက် ဝယ်တာဆိုပေမယ့် မျက်နှာဘယ်လို ပုံစံဆိုတာ သူမ မကြည့်ဖြစ်နဲ့။

ပြီးတော့...

ဒီလက်မှတ်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ အတင်းဝယ်ခဲ့တာ...

ဘုရားရေ...

ကျွန်မကို တစ်ဖက်လူ ဘယ်လိုအထင်များ ရှိသွားလိမ့်မလဲ။

စဉ်းတောင် မစဉ်းစားရဲ့တော့။

ဝန်ထမ်းကောင်လေး အများကနေ ထွက်သွားပေမယ့် မေးခွန်းပေါင်းများစွာနှင့် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ရှိနေရသည်။

ရုပ်ရှင်ပြပွဲငို မီးတွေအားလုံး အမှောင်ရသွားတော့ ကျွန်မပိုပြီး ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်သွားရ၏။

ဟိုလူ...

လက်မှတ်မဝယ်ဖြစ်ပါစေနဲ့။

ကျွန်မ...

အခုမှပဲကြိုတိပြီး ဆုတောင်းနေမိရတော့သည်။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး စောရွေးတွေဝင် ပျံလာ၏။

သမီးရည်းစားတွေ အကြည့်များတဲ့ ခုံတွဲလေးတဲ့။

ဘုရားသခင်။

ကျွန်မအဆင်ပြေနိုင်ပါစေ။

အင်း (၃)

“ကလေးမ...ဒါက မုန့်တွေမဟုတ်လား၊ နည်းနည်း ဖယ်ဖယ်ချော်”

“ရှင်...ဟုတ်...ဟုတ်တဲ့”

ကျွန်မနဲ့သားတွေ ဝင်ထိုက်လျက် မုန့်ထုပ်များကို တွန်းဖယ်ရင်း သူက နူးညံ့စွာ ခွင့်တောင်းလျှင်ပဲ ကြောက်စိတ်နှင့် တုန်ယင်ရှင်နေသည်စိတ်ကို တိမ်းချုပ်ကာ အနည်းငယ် နေရာပေး လိုက်သည်။

“ရုပ်ရှင်တစ်ခါမှ ကြည့်ဖူးခြင်းရဲ့ အကျိုးပဲ၊ ဒီလိုမှန်း သိရင် ဒီခုံလက်မှတ်ကို မဝယ်ကြည့်ပါဘူးကွာ”

“ရှင်”

“မင်းကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကလေးမ”

အို...

သူဘာသာ မကျေမချမ်း ရေရွတ်နေပေမယ့် နှစ်ယောက် သား အနီးကပ် ထိုင်နေရသည့် ကျွန်မက နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားခဲ့ ရတာမို့ သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေးမိခြင်းရယ်ပါ။ ဒါကိုပဲ သူက စိတ်ဆိုးရတယ်ရှိသေး။

ဟွန်း...

သူကပဲ စိတ်တိုရတယ်ရှိသေး။

ကျွန်မကလည်း မသိလို့ ဒီခုံလက်မှတ်ကို ဝယ်မိခဲ့တာ ပါချော်၊ သူ့နဲ့ရှား အတူတူ ထိုင်ချင်နေလို့ရှား ထင်လို့လား။ သူမ မကျေမချမ်းနှင့် မျက်နှာလေးစုတင်းကာ မုန့်ထုပ်ကို ဖောက်စား လျက် ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားဆီသို့ ခူးနေအောင် စိတ်ကြည့်မိတော့သည်။

ကျွန်မနဲ့သူ...နဲ့ရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ထိုင်ပြီး အလယ်မှာတော့ မုန့်ထုပ်ကြီးတွေ ခြားထား၏။

“ကလေးမ...ကိုယ်ထိုင်ရတာ နည်းနည်းကြပ်နေတယ်၊ မင်းမုန့်တွေ ဖယ်ပေးပါဦးချော်”

“ရှင်”

“နည်းနည်းထပ်ပြီး တိုးပေးပါဦးလို့”

အို...

တောင်းဆိုနေတဲ့ တစ်ဖက်သူရဲ့ မျက်နှာလေးကို အခုမှပဲ

မြင်ခွင့်ရလိုက်တာမို့ ကျွန်မ ကြောင်ငေးစွာ ကြည့်နေမိသွားရသည်။
ပိတ်ကားဆီမှ အလင်းရောင်ကြောင့် ရှင်းသန့်ကြည်ညိုနေသော
သူ့မျက်နှာချောချောကို ကျွန်မ မြင်လိုက်ရသည့်တစ်ခဏ အံ့ဩ
မှင်သက်သွားရ၏။

ချောလိုက်တာ။

စူးရှတဲ့မျက်ဝန်း၊ တူနက်သောမျက်ခုံးတန်း၊ ပေါ်လွင်သော
နှာတံချွန်၊ ပီရိသေသပ်ရွန်းသော လေးကိုင်းသဏ္ဍာန် တွန့်ကွေးနေ
တဲ့ နှုတ်ခမ်းစိုရဲ့တို့ကြောင့် နုချောနေသော မျက်နှာကြီးက အကြည့်
မရွံ့ရက်ချင်စရာပင် ကောင်းနေတော့သည်။

“ကလေးမ... နည်းနည်းဖယ်ပေးလေ”

“ခြေ... ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ကျွန်မ...

ဒီတော့မှ လက်ရှိအဖြစ်ကို သတိရပြီး နုန့်ထုပ်တွေအား
လုံး ပေါင်ပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်မိတော့သည်။

ကိုကိုမိုးမြင့်ထွဋ် အသက်အရွယ်လောက် ရှိသော်လည်း
သူ့အတွင်က ရှုကြီးလေးလို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်နေခဲ့သည်။ တကယ့်
ကို မိတ်ကူးယဉ်စရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။ အခန့်
မသင့်လေး လှစ်ခနဲ ပြုံးပြလိုက်တဲ့ အပြုံးနုနုလေးရဲ့နောက်ကို
မျက်နှာနှောညွှတ်လို လိုက်သွားချင်တဲ့ ကျွန်မအဖြစ်က မယုံကြည်နိုင်
စရာ။

သူ...

ဘယ်သူလဲဟင်။

သူ့နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ။

မေးချင်လိုက်တာ။

ဒါပေမယ့်...

ကျွန်မ မမေးရဲပါဘူး။ ကျွန်မက မိန်းကလေးလေး။

ရုပ်ရှင်ကြည့်ချိန်လေး စထင်မှတ်ဘဲ ဆိုတွေ့ရတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်အကြောင်းကို စပ်စုရလောက်အောင် သူ့
ကျွန်မ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ခြင်း မရှိတာပဲ။ သူတို့ကြည့်ရတာ ခေတ်
ဥညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်မည့်ပုံရသည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားဆီ
အာရုံစူးစိုက်စွာ ကြည့်နေ၏။ သူ့စုံစုံကြည့်ရတာ နားလည်နေ
သလိုပင် ထင်ရသည်။

ကျွန်မကတော့...

ဘာမှကို နားမလည်ပါဘူး။

တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို အောင်မှတ်ရန်လေးနဲ့ အောင်မြင်
ခဲ့တာဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်စာ အင်မတန်ညှုဖူး၏။ မြန်မာတစ်နိုင်ငံ
လုံး၏ သိပ္ပံဘာသာရပ်တွင် အနိမ့်ဆုံးဖြစ်သော ရုက္ခဗေဒဓမ္မရာတွင်
ကျွန်မတက်နေသည်။

ဒီတော့...

ဒီရုပ်ရှင်ကားက ကျွန်မအတွက်တော့ တကယ့်ကို

ရယ်စရာကောင်းတဲ့ နှုတ်စာတော်ကားတစ်ကားပါပဲ။ လုံးဝကို စိတ်ဝင်စားလို့မရ။ ကိုကိုကို အမြင်ကတ်လို့သာ ဒီရုပ်ရှင်ကားကို လာကြည့်တာ။ စစ်ကားတွေကို ကျွန်မ မကြိုက်တတ်ချေ။

အခုတော့...

ကျွန်မအတွက် အတော်ကလေး အဆင်ပြေနေ၏။

ရင်ခုန်စရာ၊ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အာရုံစူးစိုက်စရာ ကောင်းလွန်းတဲ့ သူ့မျက်နှာချောချောဆီ မကြာခဏ ခိုးခိုးကြည့်ပြီး ပိတ်တွေဝေပြာနေရသည်။

ဝန်း....

“အမလေး”

ရှုတ်တရက်...

ပေါက်ကွဲသံကျယ်ကြီးကြောင့် အတွေးလွန်နေတဲ့ ကျွန်မ အလွန်ကြီးလန့်ကာ ထံအော်မိသွားရသည်။

“ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားထဲက ငှက်တောင်ကွဲ၊ အရမ်းလန့်သွားသလား ကလေး”

“ရှင်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“ရေသောက်လိုက်ဦးလေ၊ မင်းမျက်နှာ တအားနွမ်းလျှော့တယ်”

သူက ခပ်ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ သတိပေးတော့မှ မလုံမလဲစိတ်လေးနှင့်အတူ ရေသန့်ဗူးလေးကို ဖွင့်ကာ မော့သောက်ချလိုက်မိ

တော့သည်။

ရှုတ်စရာကောင်းလိုက်တာ။

စစ်ကားကြည့်ပြီး ငုံးကွဲသံကို လန့်အော်ရတယ်လို့။

အဲဒီလောက်ကြီး ကြောက်ရွံ့အသည်းငယ်တတ်သူလည်း

မဟုတ်ပါပဲ။ အခုလိုဖြစ်ရတာ တကယ်ကို အရှက်ရစရာပါ။

ဇာတ်နှာပုလွန်းလို့ ဘယ်လိုကွယ်ဝှက်ရမလဲပင် ဧည့်စားနေမိ၏။

ပေါ်ပေါ်တင်ထားသည့် မုန့်ထုပ်တွေထဲ လှန်လှော့ရှာ

ဇွတ်က နေကြာနေတစ်ထုပ်ကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။ ပြီးနောက်

တခွပ်ခွပ်နှင့် နှာစားနေလိုက်၏။ သူ့မျက်နှာတက်သို့လည်း ဇောင်း

ငှက်ကြည့်မိအောင် မနည်းကြီး သတိထားနေရသေးသည်။

ကျွန်မ...

သေချာ ရုပ်ရှင်ကားဆီ စူးစိုက်ကာကြည့်နေစဉ်...

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားထဲမှ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးလေးတို့ရဲ့

ဦးလင်းလွတ်လပ်သော အချစ်ခန်းပြနေရာ မျက်နှာလေး တူညီရုံ

ပြီး အကြည့်ကို တဖျားကယာ လွှဲလိုက်ရသည်။

ကျွန်မ နံဘေးတွင်ထိုင်နေသော သူကလည်း ဒါကို သတိ

ထားမိကာ ကျွန်မကို အားနာသွားဟန်ရှိသည်။ စကားမရှိ စကား

ဇွတ်က...

“ကလေး...ကိုယ် ရှေ့ညီနည်းသောက်လို့ဖြစ်မလား”

ဟု လှမ်းခွင့်တောင်း၏။

ကျွန်မ...

လိုလိုလားလားဝင် ရေပူးလေးလှမ်းပေးတော့ သူ့ထဲ
လှမ်းယူကာ ဖွင့်သောက်ချေသည်။ သူ့လက်ထဲက ဟမ်းဖုန်းလေးထဲ
နံ့သွေးထွင်ချပြီး ရေကိုမော့သောက်နေ၏။

ပြီးနောက်...

ရေပူးကို အစုံးပြန်ပိတ်ပြီး ကျွန်မကို လှမ်းပေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ကလေး”

“ရပါစာယ်၊ ကျွန်မမှာမည် သမုခပါ”

“ဪ...အင်း ကျေးဇူးပဲ သမုခ”

အသိအမှတ်ပြုတာ ပြီးပြီ သူ့မျက်ဝန်းတွေက ပိတ်ထား
ဆီ ပြန်ရောက်သွားသည်။ သူ့ရဲ့စိမ်းသက်တဲ့ ပုံစံလေးကိုကြည့်
ရင်ထဲက နှလုံးသားလေး နာကျင်သွားရ၏။

တော်တော်ဆိုးတဲ့လူ။

ဒီကအခွင့်အရေးလေးရတုန်း နာမည်လေးမိတ်ဆက်
စဉ်းစားထားတာ အခုတော့ သူ့ရဲ့စိတ်ထူးတွေ ပျက်ပါပြီ။ ကျွန်
ဘက်က ကျွန်မနာမည်ကို အလွယ်တကူပဲ ထုတ်ပြောကာ ပြန်ဆေး
လည်း သူကတော့ အေးစက်စက်ပဲ အသိအမှတ်ပြုသွားခဲ့သည်။

ဒီလိုနှင့်ပဲ...

ရုပ်ရှင်ပြီးချိန်ရောက်တာ ရုပ်ရှင်တစ်ရံလုံး မီးတွေထိ
လင်းသွားတော့၏။ ကျွန်မ အခုမှသတိရကာ နံ့သွေးထွင်ချ

သော ဟမ်းဖုန်းလေးဆီ အသိရောက်သွားရသည်။

တစ်ခါမျှ ကိုင်ဆောင်ထားတတ်သူမဟုတ်တော့ ကိုကို
အစ်မုန်းကို မေ့လျော့ကာ နံ့သွေးထွင်ချထားမိသည်။ ပြီးမှ ကပျာ
အထာယူပြီး ပိုက်ဆံဆွဲအိတ်လေးထဲ ထည့်ထားလိုက်၏။

ပြီးနောက်...

နေရာကနေထရပ်ကာ သူ့အောက်တက်ဆိကနေ တစ်ပြီ
အပြင်သို့ တိုးထွက်ဖို့ပြင်ဆင်ရသည်။ သူက ရှေ့ကသွားပြီး ကျွန်မ
သူ့နောက်ကျောမှာ ရှိနေ၏။ လူတွေက ကြပ်ညပ်နေတာမို့
သူ့ထောင့်ပြင်လေးနှင့် ကျွန်မရင်ခွင်လေး တစ်ချက်တစ်ချက် ထိနေ
သည်။

ထိုအချိန်တွင်...

သင်းမြလတ်ဆတ်သော ရေခွေနေသင်းသင်းက ထွက်လာ
သည်။ ကျွန်မ ထိုရနံ့လေးကို နှစ်သက်မက်မောလှစွာပင် နိုးပြီး
အိတ်ထဲထည့်ပြီးသွားတော့၏။

အပြင်ရောက်တော့...

အလင်းရောင်နှင့်အတူ လေနှုတ်အေးလေးက ကျွန်မကို
အကြိုကာ ပွေဖက်ချိန်တွင် တင်းကြပ်နေသောစိတ်နှုတ် ဖြေလျော့
အေးစက်စက်စွာ ရေပူးလေးဆီသို့ လျှောက်ခဲ့မိသည်။

အခုမှပဲ...

ကိုကိုကို ပညာပေးနှိပ်စက်ခဲ့တာကို သတိရကာ စိတ်ထဲ

မှာ သနားပင်သွားရသည်။ ကိုကို အခုလောက်ဆို ကျွန်မကို သတ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသတွေထွက်နေတော့မှာပဲ။ ကျွန်မက ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ယူခဲ့တာကို ခံပြင်းနေမှာသေချာ သည်။

လူတွေရော...ကားတွေပါ ရုပ်ရှင်လွှတ်ချိန်နဲ့ ပြည့်ကြပ် နေသည်။ ကိုလူချောရဲ့ ကားလေးဆီ ကျွန်မလှမ်းကြည့်တော့ မောင်းထွက်သွားချေပြီ။

ကိုလူချောရယ်...

တကယ်ပဲ ကပ်စေးနေလိုက်တာနော်။

မှာမည်လေးပင် မသိလိုက်ရ။ စကားထဲ ထည့်ပြောတော့ ရော ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လဲ။ အခုတော့ ကျွန်မမှာ အဆင့်သီးအဆင့် တောင်နှင့် အခဲရခက်စွာပင် ကျန်နေရစ်ခဲ့ရသည်။

လူတွေ အတန်အသင့် ရှင်းသွားတာနှင့် ကားလေးကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ ကိုကိုအား ချိန်းဆိုထားသော နေရာ လေးဆီသို့ ဦးတည်နေမိ၏။ ရယ်တော့ ရယ်စရာပဲ။ ဘယ်လိုပုံစံ ကြီးနဲ့များ စောင့်ကြိုနေလိမ့်မလဲဆိုတာ တွေးတောင်မတွေးရဲချေ။

ကားလေးက တရိပ်ရိပ်ပြေးနေ၏။

ရုပ်ကွက်ထိပ်သို့ အရောက်တွင်တော့ စတိုးဆိုင်လေးတွေ တွင် တော်ဖင်ထိုပိနဲ့လေးနှင့် တိုင်ကာ အသိသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် နဲ့ စကားလက်ဆုံကျနေတဲ့ ကိုကိုကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်မကားလေး ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရပ်သွားတယ်ဆိုလျှင် ဝဲ ထိုင်ရာကနေ ဆတ်ခဲနဲထကာ သွက်လက်သော မြေလှမ်းကြီး များနှင့် ကားအနားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဗျက်နှာကြီးကလည်း သန့်စွန့်ပုပ်သိုးလို့...။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်...ဒီမှာ ကားတောင်ရပ်ရုံရှိသေး တယ်။ အခုမှ ဘာဖြစ်လို့ အသည်းအသန်လောနေတာလဲ”

“ဝိတ်စမ်း...ဘာစကားမှမပြောနဲ့ မကြားချင်ဘူး သမုခ၊ ဝမ်းစပ်ကိုပိတ်ပြီး ကားပေါ်ကဆင်း။ တော်တော်အကျင့်ပုတ်တဲ့ စတင်မလေး၊ နင့်တို့ ငါ ထုချင်နေတာနော်၊ စိတ်ကိုလာမဆွနဲ့”

“ဟ...ဘလိုင်းကြီးပါလား၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ သမုခ၊ နင်အခုလိုလုပ်တာ ငါလုံးဝ မကျေနပ်ဘူးနော်၊ မသိချင်ဟန်ဆောင်မနေနဲ့”

“ကိုကိုနော်...အိမ်ကစပြီးထွက်လာကတည်းက ရုပ်ရှင် ကြည့်မလို့ဆိုပြီး ထွက်လာတာ၊ အခုမှ ကျွန်မကိုလာပြီး ဟိန်းဟောက်မနေပါနဲ့၊ ပြဿနာရှာတာ သမုခမဟုတ်ဘူးနော်၊ တို့တို့ကရှာတာ၊ ကျွန်မကိုလာပြီး အပြစ်တင်မနေနဲ့၊ မကျေနပ် သည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“တော်စမ်း...မင်းပါးစပ်ကိုပိတ်တော့၊ တော်တော်မုန်း စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး”

ကိုကိုအသံကြီးက မာဆတ်ကာ ဗျက်နှာကြီးကလည်း

နိရိစ္ဆာန်ပေးပါသည်။ ကိုကို အရမ်းကို ပေါက်ထွဲနေတာပဲ။ ကျွန်မ ရဲ့လုပ်ရပ်က ကိုကိုအပေါ် ဒီလောက်ထိ ထိခိုက်နာကျင်သွားစေတာ မယုံနိုင်စရာပါပဲ။

ကျွန်မ...

မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ ကိုကိုကို စကောက်ရုံသက်သက်လေး သာ လုပ်ခဲ့တာပါ။ ဒါဟာ အရမ်းကို နာကျင်မှန်းတီးစရာ ဖြစ်သွား တာကို တွေ့ရတော့ ကျွန်မ အရမ်းကို ဝမ်းနည်းတယ်ကိုကို။

ကျွန်မ...

ကားပေါ်ကနေ ဆင်းပေးလိုက်ပြီး တစ်ဖက်ခြမ်းတို့ သွားမည်အပြု

“ဒါက...ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ နောက်ခန်းမှာသွားထိုင်”

ကားမောင်းတဲ့နေရာတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး တံခါးကို ဆောင့်ပြီး အဆင့်ကြီး ဆွဲပိတ်ကာ ကျွန်မကို ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်စေသည်။

ကျွန်မ...

အထွန်တက်မနေတော့ဘဲ ကိုကိုပြောသလိုပင် ကားနောက် ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကားလေးက ပေါ်ခနဲနေအောင် မောင်းထွက်သွား၏။ ခြံထဲကားလေး ထိုးရပ်လိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ ကျွန်မပင် မဆင်းရသေးခင် ကိုကိုက အရင်ဆင်းကာ ကျွန်မခံ ဝန်ပေးကြည့်တော့ဘဲ တိုက်ထဲတန်းခင်သွားတော့၏။

“ဟဲ့...ရုပ်ရှင်ကားက ကောင်းရဲ့လား”

အန်တီမေအေးကိုပင် မဖြေတဲ ကိုကိုက တိုက်ထဲတန်း ဝင်သွားသည်။ ဒါကို သတိထားမိဟန်ရှိသော အန်တီမေက ကိုကို နောက်သို့ လှိုက်မသွားချေ။ သွားကတည်းကိုက ကျွန်မလိုက်မှာကို လိုလားပဲ အန်တီမေ အတင်းခေါ်ခိုင်းလို့ ခေါ်ရတာဆိုပြီး မိတ်က ကြည့်တာကို အားလုံးက ရိပ်မိချပြီးသားမို့ ဘာမှပြောမနေတော့ ချေ။

“ကားကကောင်းရဲ့လား သမုခလေး”

ကျွန်မဆီလာပြီး ခပ်တိုးတိုးမေး၏။

“ဟုတ်”

“ကိုကိုနဲ့ရော တစ်လမ်းလုံး ရန်ဖြစ်သွားကြသေးလား”

“ဟုတ်...အဲ အစပိုင်းတပါ။ နောက်ပိုင်းတော့ ရန်ဖြစ် တော့ဘူး”

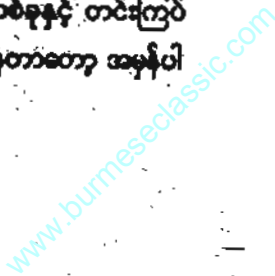
“တော်သေးတာပေါ့”

အန်တီမေကတော့ ဘာမှမသိရှာဘဲ မိတ်သက်သာရရ သလို သက်ပြင်းမောလေး ဈာန် ပြီးနေတော့သည်။ အန်တီမေ အိမ်မှာ ခဏသာထိုင်ပြီး ကျွန်မတို့ ခြံဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့မိသည်။

ရင်ထဲတွင်...

ဘာရယ်လို့ စေခွဲလို့မရတဲ့ ခံစားစွာတစ်ခုနှင့် တင်းကြပ် ချိန်ခနဲရ၏။ မိတ်တွေက လေးလံထိုင်းဖိုင်းနေတာတော့ အမှန်ပါ

၃၈

ကလေးတို့။

နားစည်ထဲမှာ ခေါ်သံပြုရလေးက ခွဲထင်နေ၏။

အပြုံးနုနုလေးနှင့် တစ်ဖက်သားစိတ်ကို ညှိယူဖမ်းစားထားနိုင်ခဲ့သော သူ့ကို ဘယ်လိုမှ မေ့ဖျောက်မရနိုင်စွာပင် ကျွန်မတူးဆန်းအံ့သြနေရတော့သည်။

အခန်း (၄)

တူ...တူ။

ဟမ်းဖုန်းမြည်သံလေးကြောင့် မိုးဖြင့်ထွင်တစ်ယောက်ဟမ်းဖုန်းလေးကို လှမ်းယူလိုက်မိသည်။ မနက်စောစော သူ့စိတ်။ တွဲက ကြည်လင်ခြင်းမရှိ။ သမုနေ့ ပြဿနာဖြစ်ပြီး မနေ့ကတစ်နေ့ နံနက် သူ အပြင်ကိုမထွက်ဘဲ အိမ်ထဲမှာပဲ အောင်းနေခဲ့သည်။

အရေးထဲ...

ဘယ်ကုန်းတွေ လာမုန်းလည်းမသိ။ ဖြေရှင်းရတာလည်း အခက်ပိုပြီး ဖုန်းမှားနေပါတယ်လို့ မနည်းဖြေနေရ၏။ လူက အဝတ်စားလည်းကမှ စိတ်ရှုပ်နေရတဲ့အထဲ အကြောင်ကြောင် ဖုန်းတွေကြောင့် သူ့စိတ်တွေ ပို၍ပေါက်ကွဲခွင်နေရသည်။

အောက်ဆုံး...

ဖုန်းကို စက်ပိတ်ထားလိုက်မိ၏။

ဒီအောက်မှ သူ ဖုန်းလေးကို စက်ဖြိုဖွင့်လိုက်တာပါ။

ဖွင့်ဖွင့်ချင်းပဲ ဖုန်းကလာနေပြီ။

သေချာတာကတော့ သမုခခိကပဲဖြစ်မှာ။ သင်းက သူဘာပဲ စိတ်ထင်တိုင်းလုပ်ခဲ့ပြီပါစေ အောက်တစ်နေ့မှာတော့ စိတ်ဆိုးပြေအောင် ဖြိုချောတတ်တာလေ။

သူ...

ဟမ်းဖုန်းမှာပေါ်အော့ နံပါတ်လေးကြည့်မိတော့ သူဟမ်း ဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်နေ၏။ အံ့ဩလွန်းစွာ မျက်ခုံးထူတန်းတန်းကြီးတွေ ကြည့်တတ်သွားရသည်။

ဘယ်လိုပါလိမ့်။

မိုးဖြင့်ထွင့် အုတူတူဖြစ်ရပြီ။

ဘယ်နှယ့်ကြောင့် သူဟမ်းမှာ သူဟမ်းဖုန်းနံပါတ် ပြန်ပေါ် နေတာပါလိမ့်။ သိလိုစိတ်ပြင်းစွာ ဖုန်းလေးကို ဖွင့်နှာထောင်လိုက် မိသည်။

“ဟဲလို”

“ဟဲလို...ဟို...ကလေး...ကလေးရှိလား”

“ဟ့”

“ဟိုလေ...ဒီဖုန်းပိုင်ရှင်ကလေးနဲ့ ခဏလောက် စကား

ပြောချင်လိုပါခင်ဗျာ၊ ခဏလောက်ခေါ်ပေးပါ”

“ဒီဖုန်းပိုင်ရှင်က ကလေးမဟုတ်ဘူး၊ လူကြီးဗျာ၊ အခု ပြောနေတာ ဖုန်းပိုင်ရှင်ပဲ၊ ခင်ဗျားကဘယ်သူလဲ၊ တမင်ခနောက်ချင် စိတ်နဲ့ ဆက်တာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

မိုးဖြင့်ထွင့် လေသံခပ်တင်းတင်းနှင့် ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

“ဟာဗျာ...မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် တမင်မဟုတ်ကျွန်တော် ဆက်နေတာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီအိမ်ကကောင်မလေးကို ခဏလေး ပဲ ခေါ်ပေးပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောလိုက်ရင် သူမှတ်မိသွားမှာ ပါ”

“ခင်ဗျားတော့ ဖုန်းမှာနေပြီထင်တယ်ဗျာ၊ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်က ကောင်မလေးမှမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်အမေပဲရှိတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ...အဲဒါမှခက်တာပဲ၊ အခု ကျွန်တော်ရဲ့ ဟမ်းဖုန်းက အဲဒီဘက်က ကိုင်ထားတဲ့ဟမ်းဖုန်းဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ဖုန်းက ကျွန်တော်ဆီရောက်နေတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရလေ့မဟင်၊ ကျွန်တော် တို့ ဟမ်းဖုန်းချင်း မှားနေကြတယ်ဗျာ”

တစ်ဖက်လူရဲ့ ခပ်ငြီးငြီး ဖြေရှင်းသံလေးကြောင့်...

သူဟမ်းဖုန်းလေးကို မှားကနေ ခွာလိုက်ပြီး သေသေချာ ချာကြည့်လိုက်မိတော့ တစ်ဖက်လူပြောတဲ့အတိုင်း သူဟမ်းဖုန်း မဟုတ်ချေ။ ပုံစံတူ၊ ဆင်တူဖြစ်နေတာကလွဲပြီး သူ့အမြဲကိုင်နေတဲ့ ဟမ်းဖုန်းကိုတော့ သူကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေတုန်းလေ။

“ဟာ...ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အခု ကျွန်တော်ကိုင်ထားတဲ့ဖုန်းက ကျွန်တော်ဖုန်းမဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူ”

“ဟာ...ဟုတ်လား၊ အဲဒါဆို ကိုယ့်ဖုန်းပဲ၊ ဓနောက ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ နံဘေးချင်းကပ်ထိုင်မိပြီး ဓမ္မဋ္ဌသောက်မိတုန်း ဖုန်းချင်းမှားကောက်ယူမိတယ်ထင်တယ်၊ ဖုန်းချင်းကတူနေတော့လေ အမှောင်ထဲမှာဆိုတော့ သတိမထားမိခဲ့ဘူးဗျ၊ ပြီးမှ ဖုန်းချင်းမှားတော့ သတိထားမိတာ”

“ဆောရီးပဲဗျာ...ကျွန်တော် သတိမထားမိဘူးဗျ၊ မိတ်နည်းနည်းရှုပ်နေတာနဲ့ ဖုန်းကို စက်ပိတ်ထားမိတာ၊ ဒါကြောင့် တစ်ချိန်လုံး ဖုန်းမှားတွေဝင်နေတာကိုး၊ တကယ်မတွေးမိဘူးဗျာ၊ ဆောရီးပဲဗျာ...ကျွန်တော်နာမည် မိုးမြင့်ထွဋ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ကိုယ်တို့ဟမ်းဖုန်းချင်း ပြန်လဲရအောင်ဗျာ၊ ကိုယ် ဘယ်တိုလောရမလဲဟင်၊ အရေးကြီးတဲ့ဖုန်းစောင့်နေရလို့ ဆက်သွယ်ကြည့်တော့ စက်ပိတ်ထားလို့ ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရခဲ့ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်ပဲလာပြီးလဲပါ့မယ်၊ ကိုယ့်နာမည်က မိုင်စွမ်းထက်ပါ”

မိုးမြင့်ထွဋ်တစ်ယောက် အလွယ်တကူပင် သူ့အိမ်လိပ်စာလေးကို ရေရွတ်ပြလိုက်သည်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မိတ်ဆက်ကာ တောင်းဝန်စကားများ အသီးသီးပြောမိကြသည်။

မိုင်စွမ်းထက်ဆိုတဲ့လူက တအေးကို စကားပြောနေသည့်တာ

မိတ်သဘောထားလည်း ကောင်းပုံရသည်။ ဖုန်းပြောနေရင်းမှ သူနှင့် မိုင်စွမ်းထက်ဆိုတဲ့လူတို့ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြ၏။

သမုခရဲ့အမှားကြောင့်...

မိုင်စွမ်းထက်မှာ အလုပ်တွေအများကြီး ပျက်သွားရခြင်းအပေါ် သူ့အားတွေ့မှာနေမိသည်။ ဒါကြောင့် အပြေလည်ဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးချင်နေမိ၏။

“ကိုယ်...အခုပဲလာခဲ့မယ်ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ ကိုမိုင်စွမ်းထက်”

နှစ်ယောက်သား ဟမ်းဖုန်းလေးတွေ ပိတ်လိုက်ကြသည်။ မိုးမြင့်ထွဋ်တစ်ယောက် ရေချိုးခန်းလေးထဲဝင်ပြီး ရေချိုးချိုးစပ်မြန်မြန်လေး ပြင်ဆင်မှု လုပ်လိုက်၏။

ဒီနေ့တော့...

အေးအေးအေးအေးပင် တစ်အိမ်လုံး ငြိမ်သက်နေကြသည်။ သမုခတစ်ယောက် အိမ်ဘက်ကို ရောက်မလာသေးဘူးထင်ပါရဲ့၊ ဒါကြောင့် အိမ်မှာ မှားအေးဝါးအေးဖြစ်နေတာ။

“ဒေါက်...ဒေါက် သားရေ နှိုးပြီလား”

အခန်းတံခါး ခပ်ဖွဖွခေါက်သံလေးနှင့်အတူ ဓမ္မဋ္ဌရဲ့ ညင်သာတဲ့ မေးသံချို့ချို့လေးကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ဓမ္မဋ္ဌ”

ထူးသံနှင့်အတူ တံခါးချပ်ကိုပါ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာကိုမြင်တော့ မေမေက တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး
ဓေးဓေးလေးကို ဆွဲညှစ်ကာ...

“သားလေးကတော့လေ မနေ့ကတည်းက အခန်းအောင်း
နေလိုက်တာ အခုမှပဲ ထွက်လာတော့တယ်။ ကလေးဆိုးလေးကျနေ
တာပဲ။ စိတ်က ဒီအရွယ်ကြီးအထိ ကောက်ပြနေရလား”

“တောက်ရမှာပေါ့...မေမေ၊ မေမေက သမုခဘက်က
ချည်းပဲ ရပ်တည်ပေးနေတာကို ကျွန်တော် ခည်းနည်းမှ မကျေနပ်
ပါဘူး။ ဒီကောင်မလေး အနိုင်ကျင့်ဖို့လိုကျနေတာ ဘယ်လောက်
တောင် များနေပြီလဲသိလား၊ လုံးဝမခံနိုင်တော့ဘူး”

“သားကလည်း”

“မေမေအော်...ဒီကောင်မလေးကို အလိုလိုက်တာ လွန်နေ
ပြီ၊ အခုလည်း ပြဿနာမလေးက ပြဿနာတွေလုပ်လာခဲ့ပြန်ပြီ
လေ”

“ဟေ့...ဘာပြဿနာလဲကွဲ့”

“အဲ...ဟို...ဟိုလေ”

သူ...

ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့...

မနေ့က...

ဖုန်းချင်းမှာ ယူလာတဲ့ ကိစ္စကို ဒေါသဖြစ်ပြီး မေမေထံ
ပြောမိမလို ဖြစ်သွားခဲ့တာ။ မေမေသိသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။

သိသွားရင် မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း လွတ်ရသလားဆိုပြီး
သူ့ကိုပဲ မေမေကသူ့မှာ။

ဘာပဲပြောပြော။

ဒီပြဿနာထဲမှာ အဓိကတရားက သူပဲ။

သူ့ဘက်ကစလိုက်လို့ အခုလို နောက်ဆက်တွဲ အရွပ်တွေ
အနီးမီပါလာတာ။

“သား...ပြောလေ”

“မပြောတော့ပါဘူးဗျာ...ပြောရင်လဲ မေမေက သူ့ဘက်
ထဲ ကာဆီးကာဆီးနဲ့ ပြောဦးမှာပဲ ဟေ့တ်လား”

နှုတ်ခမ်းကြီးစုပြီး...ရှက်နေ ထွက်သွားတဲ့ သားဖြစ်သူရဲ့
မျက်နှာကို ခပ်သွက်သွက်လေးလိုက်ကာ ချော့ခော့နေမိသူက
ဆီမေရီမြင့်ရယ်ပဲ ဖြစ်သည်။

“သားကလည်းကွယ်...ကိုယ့်ညီမလေးကို ဆွဲဒီလို
အင်းတင်းမာမာကြီး ခေ့ကပ်ခပ်ပါနဲ့ကွယ်။ စိတ်အားငယ်သွားပါဦး
လေ”

“ဟွန်း...မေမေသမီးလား စိတ်အားငယ်မှာ၊ အလကား
အောင်မလေး ဒီအိမ်မှာ သူ့ခိုလ်ကျချင်တိုင်း ကျလို့ရနေလို့ ထွယ်ကပ်
နေတာ၊ ကြည့်လို့မရပါဘူး။ ဘယ်ဝဘာရေစက်ကြောင့်များ ဒီလို
အောင်မလေးနဲ့မှ အိမ်နီးချင်းတွေ ဖြစ်နေရလဲ မသိပါဘူး။ တကယ်
စိတ်ကုန်တယ်”

“အို...သား၊ အဲဒီလို မပြောရဘူးလေ၊ သမုခလေးက ကလေးပဲ ရှိသေးတာ၊ ဘာနားလည်မှာလည်း”

“ဘာကလေးလဲ...မေမေ၊ ယောက်ျားယူရင်တောင် ကလေးတစ်ဒါခင်လောက် မွေးလို့ရအပြီ၊ ဒါကလေးလား”

“ဟဲ့သား”

“တော်ပြီ...မေမေရာ၊ ဒီကောင်မလေးအကြောင်း မပြော ချင်တော့ဘူး”

မိုးမြင့်ထွဋ်တစ်ယောက် ပေါက်ကွဲချင်နေတဲ့ စိတ်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြန်ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။ မနေ့က...သူ့ကို တပတ် မိုက်ပြီး ပညာပြန်ပေးသွားတာကို တွေးမိတိုင်း၊ မကျေနပ်မှုတွေနှင့် ရင်တစ်ခုလုံး ပြောင်းသန်နေရသည်။

“သား”

“ဗျာ”

“သမုခလေး...အခုချိန်ထိ မလာသေးဘူးကွယ်”

“မေမေကလည်းလေ...မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ်အထိ၊ ဒီကောင်မလေးကိုဘဲ တစ်ခါတလေလည်း သူမလာရင် ဘယ်လောက် နားအေးလဲ၊ မေမေအနားမှာ သာအရင်းအချာကြီး မိုးမြင့်ထွဋ် တစ်ယောက်လုံး ရှိနေသေးတယ်ဗျာ”

“အေးပါကွယ်...မေမေသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ အိမ်မှာ အုန်းနှို့ခေါက်ဆွဲ ချက်ထားလို့၊ သမုခကို လာစားစေချင်တာ။

သူ့ထံ အုန်းနှို့ခေါက်ဆွဲဆိုရင် သိပ်ကြိုက်တာသားရဲ့။

မနေ့ကကိစ္စကြောင့် စိတ်များကောက်သွားလား မသိပါ ဘူး၊ သားစကားမပြောတော့၊ သူ့ချက်မှာလေး ညှိုးနေတယ်။ အဲဒါ ကြောင့် သားလေးသွားခေါ်လိုက်ပါလားကွယ်”

“ဟာဗျာ...မေမေကတော့ လုပ်ပြီ၊ သား...မခေါ်ချင်ပါ ဘူး၊ သူဟာသူကောက်ကောက်၊ လိမ်လိမ်ပေါ့”

“သားကလည်းလေ...ကိုယ်ညီမလေးနဲ့ အပြိုင်စိတ် ထောက်နေရတယ်လို့၊ သားကတစ်နေ့လုံး အပြင်ထွက်နေတဲ့ လူဆို တော့ ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ မေမေတစ်ယောက်တည်းကျန်ပြီး အဖော်မဲ့ နေရတာ၊ သွားပါ သားရယ်၊ သမုခလေးကို သွားခေါ်ပေးပါ၊ အမေပျင်းရတော့ဘူးပေါ့ သားရဲ့”

ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း ဟုတ်ပေသားပဲ။

မေမေ...

တစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့ပြီး ပျင်းနေမှာပေါ့လေ။

သူ...

တစ်ခုကို အဖော်အလုပ်နိုင်။

အလုပ်တစ်ဖက်၊ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း တစ်ဖက် နှင့် အိမ်ကပ်သည့် အချိန်က မရှိသလောက်ကို ရှားနေခဲ့တာမို့ အမေ သမုခကို ခင်တွယ်မယ်ဆိုလည်း တွယ်လောက်စရာပင်။

“သား”

“ကဲဝါဗျာ...သွားခေါ်ပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် သား အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ် မေမေ”

“ဘယ်ကိုလဲသားရဲ့”

“ဖြူရောင်ကိုပါ”

“ဒါဆိုရင်...တစ်ဖက်ခြံဝင်ပြီး မနက်စာလာစားဖို့ သမုစ ကိုဝါ ခေါ်ခဲ့နော်”

“မေမေကတော့လေ...သမုစဆိုတဲ့ ‘ချည်ဖတ်မ’ရဲ့ နာမည်ကို ဝါးစပ်ဖျားကကို မချတာ”

“အဟင်း...ဟင်း မေမေက သမီးတွေကိုချစ်တယ်သား ရဲ့၊ မေမေတို့ မျိုးရိုးထဲမှာ မွေးသမျှ ယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲ၊ မေမေမှာ တော်စပ်စရာ ညီမနဲ့အစ်မတောင်မရှိဘူး၊ အစ်ကိုတွေ မောင်တွေကြားမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာသားရဲ့”

ဒါတော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။

မေမေ မွေးခဲ့တာတောင် သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ခဲ့ သည်။ မေမေကို ကြည့်ရတာ သမီးမိန်းကလေးရဖို့ ကံကိုမပါတာ ထင်ပါရဲ့။ သူ့ကိုမွေးပြီးကတည်းက နောက်ကလေးထပ်ယူလို့ မရ တော့ချေ။

“မေမေ”

“ပြော”

“သမုစကို ခေါ်ပေးပါ့မယ်”

“အမလေး...ကျေးဇူးပါပဲသားရယ်၊ လိမ္မာလိုက်တဲ့ မေမေသားပဲ၊ အဲဒီလို မေမေအပေါ် နားလည်သိတတ်လွန်းလို့ ချစ်တာ”

ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားတဲ့ မေမေကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းလေးကို ညှင်သာစွာ ခါယမ်းပြီး သင်္ကဲပြင်းလေးသာ ရှိကိမိတော့သည်။ ပြီးနောက်မှာတော့...

ဟမ်းဖုန်းလေး လဲလှယ်ရန် အပြင်ဘက်ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့မိ တော့သည်။ ဘာပဲပြောပြော ဖုန်းချင်းမှားလာတဲ့ကိစ္စကို မေမေသိ တာမဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီတော့ ခြံထဲမှာပဲတွေ့မှဖြစ်သည်။

သူ...

ခြံလေးထဲတွင် ကိုနိုင်စွမ်းထက်အလာကို ကြိုတင်စောင့် ချစ်တော့သည်။

အခန်း (၅)

“ကျွန်တော်...မိုးမြင့်ထွဋ်ပါ”

“နိုင်စွမ်းထက်ပါ မိုးမြင့်ထွဋ်”

မြတ် နိုင်စွမ်းထက်ရဲ့ကားလေး တိုးရစ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူကားအနီးသို့ မိုးမြင့်ထွဋ် ရောက်သွားရပါသည်။ ကားပေါ်ကဆင်း ထာတဲ့ နိုင်စွမ်းထက်ကို မြင်လိုက်တော့ မိုးမြင့်ထွဋ် အံ့ဩသွားရ သည်။

ရှုပ်လက်ရှည်ဖြူကို ပိုးတွဲပုဆိုးကွက်စိတ်လေးနှင့် တွဲဖက် ဝတ်ကာ တည်ငြိမ်ရှင်းသန့်နေတဲ့ နိုင်စွမ်းထက်ရဲ့ ပုံစံလေးထ နုကျောစွာ ရှင်းခန့်နေ၏။

အသက်အရွယ်အားဖြင့် သူ့နဲ့မတိုင်းမယမ်းရှိသော်လည်း

လူကြီးပုံစံလေးပေါက်နေတဲ့ သူ့ကို အထူးအဆန်းတစ်ခုလိုပင် သူ့ ဇဏ်စိတ်မှာ မြင်တွေ့နေရသည်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တရင်းတနီး လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်တို့ခြံထဲမှာ စကားခဏပြောရအောင် ကိုနိုင် စွမ်းထက်၊ တကယ်တော့ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ တွေ့သင့် စေမယ့် အိမ်မှာ မေမေရှိနေတာကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖြစ်ကို သိသွားမှာမိုးလို့ အရင်ဆုံး ကိုနိုင်စွမ်းထက်ကို ပြောပြချင်လို့ ခြံထဲ ဆင်းပြီး တမင်စောင့်နေတာပါ”

“ရပါတယ်...ကိုမိုးမြင့်ထွဋ်၊ ကျွန်တော်ကားလည်ပါတယ် အားဇရာပါနဲ့ဗျာ”

“ဒီလိုဗျ...အဲဒီနေ့က” ဟု အစချီတာ မိုးမြင့်ထွဋ် တစ်ယောက် ထိုနေ့ကအဖြစ်အပျက်ကလေးကို ပြန်ပြောပြမိသည်။ သူ့နဲ့သမုတို့ ပြဿနာတက်ရတဲ့အကြောင်းအရာ သမုတ သူ့ကိုထား ခြီး တစ်ယောက်တည်း ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ခဲ့တဲ့အကြောင်းကိုပါ ဖွင့်ပြမိသည်။

အခုကိစ္စကို အိမ်ကလူကြီးတွေ စသိကြသွားဆိုတာ ပြောပြ တော့ ကိုနိုင်စွမ်းထက်က သဘောတွေကျပြီး ရယ်တော့၏။

“တကယ်ပဲဗျာ...အဲဒီပြဿနာမလေးကြောင့် စိတ်ညစ်ရ ခဲ့အခါပေါင်းလည်း နေ့ညတော့ဘူး ကိုနိုင်စွမ်းထက်ရဲ့”

“အဟွန်း...ဟွန်း ဒါနဲ့ ကိုမိုးမြင့်ထွဋ် အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ၊ ကိုယ့်ထက်ငယ်မယ်ထင်တယ်”

“နှစ်ဆယ့်သုံးပါ ကိုနိုင်စွမ်းထက်”

“ကိုယ့်ထက်လေးနှစ်လောက် ငယ်တာပဲ၊ ကိုယ်က (၂၇)လေ”

“ထင်ရဘူးနော်...ကျွန်တော့်ထက်တောင် ပိုနုနေသေးတယ်”

“ဟာဗျာ...မဟုတ်တာ၊ ကိုမိုးမြင့်ထွဋ်က လူငယ်ပုံစံလေး ဖြစ်ပြီး တကယ့်တို ပေါ့ပါးသွက်လက်နေတာပါ”

“ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်းတွေခေါ်သလို ကိုထွဋ်လို့ပဲခေါ်ပါဗျာ၊ မိုးမြင့်ထွဋ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကြီး ခေါ်သံကြားရတာ နားထဲတစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေလို့ ကိုနိုင်စွမ်းထက်ကိုလည်း ကိုစွမ်းလို့ပဲခေါ်မယ်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ဟာဗျာ...ပြောတာပေါ့၊ ခေါ်ပါ ခေါ်ပါ၊ ဒီနေ့ကခပြီး ကိုယ်တို့သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားကြပြီပေါ့၊ ပြောရင် ယုံမလားမသိဘူး၊ အခုရန်ကင်း ကျွန်တော့်မှာ အခုလို စိတ်ပေါ့ပါးလွတ်လပ်ပြီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရတဲ့ သူငယ်ချင်းမျိုး တစ်ယောက်မှမရှိဘူးဗျာ”

ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ် ရှင်သန်ခဲ့ရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးရင့်သူတွေရည်းစားဆိုတော့ ကိုယ့်ပုံစံလည်း

အတိုးကြီးဆိုပေါက်စ ဖြစ်နေရတော့တာပဲ”

“ကဲဗျာ...ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း သိပ်ပြီးအားမငယ်ပါနဲ့၊ ကိုစွမ်းလို့နေရာမျိုး ကျွန်တော်သာဆို ရောက်ချင်လို့တောင် ချောက်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်က စီးပွားရေးလောကအကြောင်း သိပ်နားမလည်ဘူးလေ၊ မဝင်ဆန်ဘူးဆိုရင် ပိုပြီးမှန်တယ်၊ မိုးကျွေးတယ်ဗျာ ဒီအသက်အရွယ်လေးနဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာ တကယ်လေးစားတယ်”

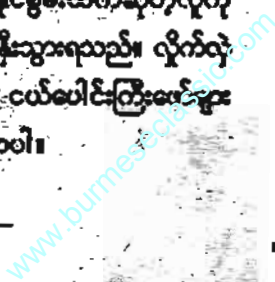
“ဟာဗျာ...အဟွန်း...ဟွန်း”

“ကဲ...လာ ကိုစွမ်း၊ ဒီနေ့ အိမ်မှာ မေမေက အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်ထားတယ်၊ မိတ်ပြစ်ဆွေဖြစ် မေမေနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးရင်နဲ့ မေ့လက်ရာလေး စားသွားပါဦးဗျာ၊ လာပါ အိမ်ထဲကို ဝင်ရအောင်”

“ကောင်းတာပေါ့...ကိုထွဋ်ရ ကိုယ်လည်း အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဆို အရမ်းကြိုက်တာ အိမ်ရှက်လေးဆိုတော့ နောက်စာမစားလာရသေးတာနဲ့ အတော်ပဲလေ၊ အဟွန်း...ဟွန်း”

မိုးမြင့်ထွဋ်တစ်ယောက်...

ဘယ်ဘဝက ရေစက်မှန်းမသိ နိုင်စွမ်းထက်ဆိုတဲ့လူကို အထတာလေးတွေအပြီးမှာတင် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားရသည်။ လိုက်လံ့အော်ရွှေသော ကိုနိုင်စွမ်းထက်နှင့် တကယ့် ငယ်ပေါင်းကြီးဝင် နားအရွယ် ဖြစ်ခဲ့ကာ ယုံတောင်မယုံချင်စရာပါ။

တိုက်ထဲကို ခေါ်ခဲ့ပြီး မေမေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။

“သားရဲ့သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းထဲမှာ ဒီလိုလူကောင်းသူကောင်းမျိုး ရှိနေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူးကွယ်။ သား နိုင်စွမ်းထက်ကို မြင်လိုက်ရတာ ရင်ကိုအေးချမ်းသွားတာပဲ”

“မေမေကတော့ လုပ်ပြီဗျာ၊ ကိုယ့်သားဆို ဘယ်တော့မှ အကောင်းမပြောဘူး”

“အလကားစတာပါ သားရယ်၊ အမေ့သား ဘယ်လောက်လိမ္မာတယ်ဆိုတာ အမေသိပါတယ်၊ နှုတ်ခမ်းကြီးစုပြီး စိတ်တော့ မတောက်လိုက်ပါနဲ့၊ အဟင်း...ဟင်း”

မိုးမြင့်ထွဋ်ရဲ့ ခေါင်းလေးကို ခပ်ဖွဖွလေး ချစ်စွန့်ပြီး ပြတ်သပ်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ မိုးမြင့်ထွဋ်ရဲ့မိခင် ခေါ်မေမိမြင့်၏ မွေးထွေးလှိုက်လှဲသော ဆက်ဆံမှုလေးကို နိုင်စွမ်းထက်တစ်ယောက် အထူးအထူးတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရသလို ငေးကြောင်ကာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သားဖြစ်သူကို ယခုထိတိုင် မှီခိုကလေးသတ္တဝယ် ထပ်မှတ်ကာ မွေးမွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံပြောဆိုနေတာတို့ အနိတ်ခေါ်မြင့်ကို ကြည့်ပြီး မာမိကို သတိရသွားမိ၏။

သူ့မျက်ဝန်းထဲ မျက်ရည်ကြည့်လေးရောကာ သူ့စိတ်ထဲမှာ သိခင်ယံမှုတွေ စီးဝင်လာရသည်။

“ကဲ...သားတို့ လာလေကွယ်၊ နောက်စာလေး စားလိုက်ကြရအောင်”

သားတို့ဆိုတဲ့ ခေါ်သံကြောင့် နိုင်စွမ်းထက်ရဲ့ စိတ်တွေ အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားကာ ကြက်သီးမွေးညှင်းလေးများပင် ထသည့်အထိ ရင်ခုန်သံ ဖြန့်ဆန်သွားရသည်။

“သား...ထည့်စားနော်၊ လိုတာရှိရင်လည်းပြာ”
“ဟုတ်ကဲ့...အန်တီ”

နိုင်စွမ်းထက်...
မိခင်ပီသလွန်းသော အန်တီခေါ်မြင့်တို့ ခဝေလေးအတွင်းမှာပင် ခင်တွယ်သွားရသည်။ သူ့စိတ်တွေ အလိုလိုချစ်ချစ်လွှာလွှာပြီး ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာနေရတာ စိတ်ချမ်းသာနေမိသည်။

ဟင်းချက်လက်ရာ ကောင်းလွန်းလို့လားမသိ ထည့်ဖေးထားတဲ့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲပန်းကန်က ခဝေလေးမှာပင် ကုန်သွားရသည်။

“သား...ထပ်ထည့်ဦးလေ”

“တော်ပြီ အန်တီ၊ အများကြီးစားရင် ဗိုက်ပေါပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်ဘဲ မနေမှာမို့လို့ မစားတော့ဘူး၊ အရမ်းစားကောင်းတာပဲ အန်တီရယ်၊ အခုလို စားခွင့်ရတာ ကျွန်တော် အရမ်းကံကောင်းတာပဲ၊ အများစုအများကြီးတင်ပါ့တယ် အန်တီ”

“တို့စွမ်းကတော့ အမေ့တို့ မြောက်နေပြီနော်၊ မေးခက်

သူ့လက်ရာကို အသလိုချီးမွမ်းလိုက်တော့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ချက်ပြီး အဲဒီလူကို ခေါ်ကျွေးတော့တာပဲဗျ။ နောက်မှ တော်ပါတော့လို့ ပြီးပြန်ရဦးမယ်”

“ဟာဗျာ...အဲဒီလိုခေါ်လို့ကတော့ ကိုယ်ကအကြိုက်ပဲ နော် ကိုထွဋ်၊ ပြီးမှ ဧည့်သည်လွန်တယ်ဆိုပြီး မောင်းမထုတ်နဲ့”

“ဟား...ဟား”

“အဟွန်း...ဟွန်း”

“မောင်းမထုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ အမြဲတမ်း အန်တီမေ က ကြိုဆိုနေတာပါ။ သားရဲ့သူငယ်ချင်းတိုင်း အိမ်ကိုရောက်လာတာ နဲ့ စီးဖိုချောင်ထဲပြေးဝင်ပြီး အန်တီမေ ဘာချက်ချက် ရှိတာနဲ့ကို စားသွားကြတာ၊ သိပ်ပျော်တတ်တဲ့ကလေးတွေလေ။

သားကိုလည်း ထမင်းစိတ်ကျွေးရဦးမယ်၊ သား အားတဲ့ တစ်နေ့နေ့ကိုပြောလေ”

ထုံးစံအတိုင်း မေမေက ကိုနိုင်စွမ်းထက်ကို ထမင်းစား စိတ်နေချေပြီး

“ဟော...တွေ့လား ကိုစွမ်း၊ ထွန်တော်မပြောဘူးလား”

“အဟွန်း...ဟွန်း ကျေးဇူးတင်စရာပဲပေါ့ ကိုထွဋ်၊ ကိုယ် လည်း အန်တီမေရဲ့ ဟင်းချက်လက်ရာကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်စား ခွင့် ရဦးမယ်လေ။ ဝမ်းသာစရာကြီးဗျာ”

နိုင်စွမ်းထက်ရဲ့ စကားကြောင့် အားလုံး သဘောကျစွာ

ရယ်လိုက်မိကြသည်။ တကယ့်ကို စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ အချိန်လေးပါပဲ။ နိုင်စွမ်းထက်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဒီမိသားစုဝင်လေး သောက်လိုပင် မျှော်ဝင်မိရတော့သည်။ စကားတွေပြောလိုက်၊ ရယ် ခောလိုက်နှင့် ဟုတ်နေတော့၏။

တူ...တူ။

ထိုစဉ်...

နိုင်စွမ်းထက် ဟမ်းဖုန်းလေး ခြည်လာတာမို့ ဖွင့်နားထောင် လိုက်တော့ တစ်ဖက်က ဆက်တဲ့သူမှာ မာမိဖြစ်နေသည်။

“စွမ်းထက်လား...မာမိပါ၊ ဒီနေ့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိနေ လို့ မာမိမိုးချုပ်မယ်၊ အဲ အိမ်ပြန်အိပ်ချင်မှ အိပ်ဖြစ်မယ်၊ အဲဒါ ငင်းအဖေမေးရင် ပြောထားလိုက်နော်”

“မာမိ”

“ဘာလဲ စွမ်းထက်”

“ဖေဖေက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ဒီညနေ ခရီးထွက်ဖြစ်ချင်ထွက် ဖြစ်မှာ မာမိ၊ မိုးချုပ်ရင်ချုပ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ပြန်တော့လာပါနော်၊ အိမ်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေရမှာ”

“မင်းကလည်း လုပ်ပြန်ပြီ”

“မာမိ”

“ပြော”

ပြောဆိုမှ နိုင်စွမ်းထက် ဘာပြောရမှန်းမသိတော့။ သူ့ရင်

ထဲမှာ ဖြစ်စေရင်တိုက်တွေ မာနီကိုပြောလျှင် မာမီ အတက်အဆင်
ရယ်မှာ... သေချာနေသည်။

“စွမ်းထက်... ပြောစရာရှိတာပြောလေ၊ မာမီ အလုပ်တွေ
ရှိနေသေးတယ်”

“မာမီ”

“ပြောကွာ... စိတ်မရှည်တော့ဘူး”

“အိမ်ကိုတော့ ရောက်အောင်ပြန်လာခဲ့ပါနော်”

“အခဲလေး... နိုင်စွမ်းထက်ရယ် ဒါကိုများ ရေးကြီးခွင်
ကျယ်လုပ်ပြီး ပြောရတယ်လို့၊ နားထောင်ရသူတောင် ရင်မော
တယ်၊ ကဲ... ကဲ ဒါပဲမဟုတ်လား၊ မာမီ ကြိုးစားကြည့်ဦးမယ်”

“မကြိုးစားပါနဲ့ မာမီ၊ ပြန်လာခဲ့ပါ၊ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ်
ပြန်လာခဲ့ပါနော်၊ ကျွန်တော်စောင့်နေပါ့မယ်”

သားရယ်...

ဒီတစ်ခါ ရင်ထဲကနေ တိတ်တဆိတ်လေး ပြီးမိသူက
ဒေါ်မေရီမြင့်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ သားရဲ့သူထေရ်ချင်း အသစ်ကလေး
နိုင်စွမ်းထက်ဆိုတဲ့ ကောင်ချောလေးရဲ့ သူမာမီကို လှမ်းမှာနေတဲ့
သနားစွယ် တောင်းပန်သံလေးကို နားထောင်နေရင်း ကြားကနေ
စိတ်မကောင်းပင် ဖြစ်သွားရသည်။

သူတစ်ပါးရဲ့ အိမ်ဘွင်းရေခွံ တိုက်နဲ့မဆိုင်ပေမယ့် နား
ထောင်ရုံနှင့် အဆင်ပြေမှန်း သိသည်။ ထို့အပြင် နိုင်စွမ်းထက်ရဲ့

ထိုလားကောင်းတနေတဲ့ စိတ်ခံစားစွလေးကိုလည်း သိမြင်လိုက်ရ
တဲ့အတွက် ထိုကောင်ချောလေးကို ပို၍ ဖြည့်သည်းပေးချင်စိတ်
များ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်နေတော့၏။

“မာမီ”

“အေး... အေး လာခဲ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ မာမီ”

လက်ခဲဖြာတက်သွားတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုရိပ်ကလေးကြောင့်
နိုင်စွမ်းထက်ရဲ့ ခုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြီးပြသွားရတော့သည်။ ဖုန်း
လေးကို ပြန်မိတ်လိုက်၏။

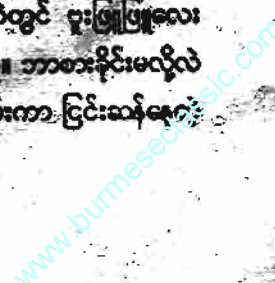
“ကဲ... ကဲ စားပြီးရင်တော့ အိမ်ရောက်ထွက်ခဲ့ကြ”

အန်တီမေရီမြင့်က ပြောပြောဆိုဆို အရွေ့ခန်းသို့ ထွက်
သွားပြီမို့ မိုးမြင့်ထွင်နှင့်အတူ သူပါ လိုက်ထွက်ခဲ့မိသည်။ ဧည့်ခန်း
သို့ရောက်တော့ နှစ်ယောက်သား စကားတွေပြောပြီး ဆိုစာခုံလေး
တွင် ထိုင်နေစဉ်...

“ပါးစပ်ဟ”

“မေမေကလည်း သားမစားချင်ဘူး၊ မနက်စောစောစီး
နီချာ”

ဒေါ်မေရီမြင့်တစ်ယောက် လက်ထဲတွင် ဗူးဖြူဖြူလေး
ထိုင်ကာ မိုးမြင့်ထွင်ကို ပါးစပ်ဟခိုင်းနေသည်။ ဘာစားခိုင်းမလိုလဲ
သေး၊ ခေါင်းလေးကို သွက်နေအောင် ခါလမ်းကာ ငြင်းဆန်နေတဲ့

မိုးမြင့်ထွဋ်ကို သူ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိသည်။

“ရေဘူး...စားရမှာပဲ၊ ပါးစပ်ဟ”

“မေမေကလည်း စစားချင်ပါဘူးဆိုနေမှပဲ”

“စားပါ သားရယ်၊ လိမ္မာပါတယ်၊ ဒါမှ ခေါင်းလည်း

ကြည့်၊ ရင်လည်းချောင်ပြီး အစာကြေမှာပေါ့ သားရဲ့၊ ပါးစပ်ဟ”

“ဝေးဗျာ...ဒါဆိုလည်းစားမယ်”

မိုးမြင့်ထွဋ် ငြင်းမရသည့်အဆုံးတော့ မေမေပေးတဲ့ ဆင်တုံးခန္ဓာ အစာကြေဆေးတောင့်ကိုယူပြီး ပါးစပ်ထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်မိတော့သည်။

“သား...နိုင်စွမ်းထက်လည်းပါးစပ်ဟ”

“ဗျာ”

“ပါးစပ်ဟပါဆို”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

သူ...

ပါးစပ်ဟလိုက်တော့ ဆေးတောင့် ဆေးကျစ်ကျစ်လေး တွေက သူပါးစပ်ထဲ ရောက်လာ၏။ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ တယု တယ ခွံကျွေးမှုကို မခံရတာမို့ သူစိတ်ထဲ ရှက်ရွံ့သလိုလို ခံစားရ ပေမယ့် နှစ်သက်နေမိတာတော့ အမှန်ပင်။

အစာကြေဆေးတောင့်ကို နှစ်သက်စွာပင် သူစားပြီး မတ်တပ်ထရပ်တော့...

“သွားတော့မလိုလား သား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီမေ၊ အလုပ်ကိစ္စလေးရှိနေလို့ သွား ထိုင်ပါဦးမယ်ခင်ဗျာ”

“အေးကွယ်...အေး...အေး ဒါနဲ့ ရော သားနိုင်စွမ်း အထိ ရေလေးသောက်လိုက်ဦး”

ကြည့်စမ်း...

တကယ့်ကို အလိုက်သိတဲ့ အန်တီမေပါပဲ။

အုန်းနှို့ခေါက်ဆွဲစားပြီး သူ့ရင်ထဲ အနည်းငယ်ပူနေတာ အယ်လိုစဉ်းစားမိလဲမသိ ရေခဲခွက်လေးကို ကမ်းဝေးနေသည်။ သူ ယူပြီးမော့သောက်လိုက်ပြီး ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

သူစိတ်ထဲမှာ...

မာမိသာ အန်တီမေလိုဖြစ်ရင် ဆိုသည့်အတွေးစိတ်လေး ထွက်နေ တိုးဝင်လာ၏။ သို့သော် ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာကို ရင်နှစ်သက်သောအခါတွင်တော့ သူ့ဗျာဝန်းလေးတွေထဲမှာ ပစ်ချည်း အေးငယ်စိတ်ကလေးများ ခိုင်သွားရတော့သည်။

“ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် အန်တီ”

“အေးကွယ်”

“ကိုယ်...သွားလိုက်ဦးမယ် ကိုထွဋ်”

“ကောင်းပြီ ကိုစွမ်း”

နိုင်စွမ်းထက်တစ်ယောက်...

အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားပေါ်တက်ကာ ခြံလေးထဲ ကနေ ပြန်ခောင်းထွက်ခဲ့မိသည်။

သူရင်ထဲမှာ ထွယ်ငြိမ်ပါလာတာအာ အန်တီမေရဲ့ မိခင်ပီသ တဲ့ အပြုအမူလေးတွေပါပဲ။ သားသမီးတိုင်းအတွက် လိုလား တောင့်တနေမြဲဖြစ်တဲ့ အကြင်နာလေးတွေလေ။ ဒါကို ထူးခြား ဆန်းပြားစွာ ဒီကနေ့လေးမှာ ရရှိခံစားခဲ့ရသည်။ သို့သော် ထိုနွေးထွေးမှုက သူ့ကို ကိုယ်တိုင်မွေးထုတ်ပေးခဲ့တဲ့ မာနီဆီက တော့ မဟုတ်ခဲ့ပါချေ။

မာနီရယ်...။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလေးရဲ့ ဓမ္မိက်တွေကို ပြန်ပြီး ညှိနှိုင်းရအောင်လားဗျာ။

ကျွန်တော်လေ...

မာနီဆီက နွေးထွေးလှိုက်လှဲတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ အကြင်နာကိုပဲ လိုချင်တယ်။ ငွေတွေ၊ ဝယ်တွေ၊ ပစ္စည်းတွေကို ဓလိုချင်တော့သွား မာနီ။

သူ...

ရင်ထဲကနေ တိတ်တဆိတ်လေး တောင်းဆိုနေမိတာ သည်။

အနု (၆)

ဟင်...။

ဒါ ဘယ်သူကားများပါလိမ့်။

ကားက နောက်ဆုံးပေါ်ဒါဝါတ်နဲ့ ဆလွန်းကား အတောင်း ဆေးကြမ်းပဲ။

ဝရန်တာကနေတစ်ဆင့် တစ်ဖက်က အန်တီမေရဲ့ကြီးလူနယ် ကြီးရိုရာ လှမ်းကြည့်ပြီး ခပ်စုနေမိသည်။ ကိုကိုနဲ့ သမုတို့ ကြားမှာတက်ပြီးကတည်းက တစ်ဖက်ကြိုသို့ အသွားလော့နည်း သွားသည်။

သို့သော်...

နေ့တိုင်းလိုလိုတော့ သွားဖြစ်၏။ ကိုကိုရှိလောက်တဲ့အတိုင်း

www.burmeseclassic.com

ဝဲ ရောင်ကာ အနီတီခေနှင့် အဖော်လုပ်ပြီး သွားသွားနေပေးမိသည်။

သူမ မသွားလျှင်လည်း အနီတီမေက ဇွတ်အတင်း လာဖော်တော့တာပဲလေ။

အခုတော့ ...

တစ်ဖက်ခြံထဲတွင် ဧည့်သည်ရဲကားကို မြင်ရတာမို့ သမုစပ်စုကာ သွားချင်နေမိ၏။ သို့ပေမယ့် ခြံထဲမှာက ကိုကိုကားလေးရပ်ထားတာ တွေ့နေရသည်မို့ သမုစ မသွားချင်ပါ။

စိတ်ပုတ်တုတ်ကိုကိုက...

မာမီရှေ့နှင့် အနီတီခေရှေ့တွင်တော့ သူမကို လိုလိုလားလား ဖော်ဖော်ရှေ့ရွှေ ဆက်ဆံသလောက် ကွယ်လျှင်တော့ မျက်နှာအောင်ကြီးတစ်ဖက်ထိုး၊ အကြီးတကြိတ်ကြိတ်နှင့် လူကို အမိမ်းလိုက်ပါးစားချင်နေပုံနှင့် ဆက်ဆံ၏။

စကားလည်း အကောင်းမပြောချေ။

သမုစတစ်ယောက် စိတ်ညစ်နေမိသည်။

တကယ်ဆို...

ကိုကို အဲဒီလောက် သမုစအပေါ် စိတ်ဆိုးနေမို့ မကောင်ပါဘူး။ ကျွန်မ လုပ်ခဲ့သမျှတွေက အဲဒီလောက် နာကျင်စရာမကောင်းမနေတာပဲဟား။ ဒါကို အခုချိန်ထိ စိတ်မဖြေနိုင်သေးတာ အံ့ဩစရာပဲ။

ကျွန်မ...

နေရထိုင်ရ သွားလာရတာ စိတ်မလုံတော့ချေ။

ဒါကြောင့်...

ကိုကိုရှိနေလျှင် ကျွန်မသိပ်ပြီးမသွားတော့။

“သမီးငယ်...ဘာတွေကြည့်ပြီး စပ်စုနေပြန်တာလဲကွဲ့။

ကိုကိုမရှိဘဲ ကြည့်နေလိုက်တာ ဝန်တာကနေ ထိုးကျသွားဦးမယ်၊ ဆတ်လည်းထားပါဦး။”

“မာမီကလည်း ဘယ်သူက စပ်စုနေလို့လဲ”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ကြည့်နေတာလဲ သမီးရဲ့”

“ကိုကိုကား ထွက်သွားပြီလားလို့ ချောင်းနေတာ”

“ဘာလဲ...သားကိုကိုနဲ့ စိတ်ကောက်နေပြန်ပြီလား”

“သမီးမကောက်ပါဘူး မာမီရဲ့။ သူကောက်နေတာ၊ မာမီ...လူကြီးတွေရှေ့ရောက်တော့ တစ်ချိုး၊ ကွယ်ရာကျရင်တစ်ချိုးနဲ့ အမြင်ကတ်လို့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရှောင်နေတာလေ”

“အို...ဟဲ့ ဘယ်နှယ်ကြီးပြောလိုက်တာလဲ သမုစရယ်၊ ဒါဆိုကြမ်းတမ်းတဲ့စကား အသုံးအနှုန်းတွေ မသုံးရဘူးလို့ မှာထားချင်မို့ ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ့်အစ်ကိုကို ဒီလိုပြောရသလားဟဲ့”

“မာမီ ဘာသိလို့လဲ၊ သူက ကားစီးနိုင်ပြီဆိုပြီး ဘဝင်အဆင်မပြေတာလေ၊ သမီးက သူကားကို တစ်စီးနေရလို့ လူကိုနှိပ်

ချင်သလိုလို ခေါ်တောင်သွားချင်သလိုလို အန်တက်နေတာ၊ ဟွန်း ဒီကလည်း စီးချင်လို့ ကပ်စီးနေတယ်လို့များ မှတ်နေလားမသိဘူး၊ အငှားကားတွေတစ်ဝိုက်ကြီး၊ သူ့ကားကပ်စီးမှ တျောင်းရောက်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မေ့နေလားမသိဘူး”

“ကြည့်စမ်း...သမုဒကတော့ ပြောလေဆိုးလေပါလား၊ တော်တော် ဒီကားရိုး နောက်ဘယ်တော့မှ မပြောမိစေနဲ့၊ သမီး အန်တီ ကြားသွားရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ နောက်ဘယ် တော့မှ ဒီလိုမပြောနဲ့”

“ဟွန်း...သမီးကိုပဲတားနေ၊ ကိုကိုစိမ်းတာကတော့ မေ့ ကြဘူး”

ဇွန်စောင်းလေးကအဲဒီနှင့် အခဲမကျေနိုင်သလို ပြောရတဲ့ ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး မာမီ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရှိသွားပုံပင်။

“ချစ်သမီးကို မာမီ ဘယ်လိုဆက်ပြောရဗျန်းတောင် မသိ တော့ပါဘူးကွယ်၊ ဒါဝေမလှ မောင်ကိုကိုဝေါ်ကိုတော့ သမီးလေး သူစိမ်းမဆန်ပါနဲ့၊ သူက သမီးကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ချီမ ကိန်းကျောင်းလာတာပဲ”

“အဲဒါထားပါတော့ မာမီ၊ သမီးအတွက်ရော ဘယ်အချိန် မှ ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စီး အသစ်ဝယ်ပေးမှာပဲ၊ သူများကားကို ကပ်စီးချင်တော့ဘူး မာမီ”

“ဒါ...ဒါက”

“မာမီနော်...ပိုက်ဆံမရှိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ မေ့ရွှေ ညရွှေနဲ့ ဘယ်လောက်တောင်ကြာနေပြီလဲ”

“အေးဝါကွယ်...ဝယ်ပေးသင့်မပေးသင့် သားကိုကိုနဲ့ တိုင်ဝင်လိုက်ပါဦးမယ်၊ သူခေါင်းညိတ်တာနဲ့ မာမီက ချက်ချင်းကို ထားရှာခိုင်းပြီး ဝယ်ပေးမှာ”

“ဟာ...ဘာဆိုလို့လဲ မာမီကလည်း ဒါ သူ့ဘာမှ ဆိုတာ”

“အဲဒါ မာမီမသိဘူး၊ ကားလိုချင်ရင်တော့ သားကိုကိုနဲ့ သင့်မြတ်အောင်နေ၊ ပြီးရင် ရအောင်ပူဆာ၊ သားကိုကို ခွင့်ပြုချက် အမေမှ ဝယ်ပေးမယ်”

“ကွတ်...မာမီ သက်သက်မှအကြပ်တိုင်တာ”

“ထင်ချင်သလိုထင် သမီး၊ မာမီကတော့ ဒါဆိုဒါပဲ”

ဟွန်း...

အကြောင်းမသိရင်ခက်မယ်။

ကိုကိုနဲ့ သမုဒတို့ စကားမပြောတာကို သိလို့ ဖာခင်အကြံ အညံထုတ်တာပဲ၊ ကားလိုချင်တယ်ဆိုမှတော့ ကိုကိုကိုသွားပြီး အမေရတော့မှာပေါ့လေ၊ မကျေမနပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းလေးပူပြီး မာမီရွှေ အမေ ထွက်လာခဲ့မိသည်။

အောက်ထပ်ကိုရောက်တော့...

“မမလေး”

“ဘာလဲ”

“ဟိုဖက်အိမ်ကိုသွားမလို့လား”

“မသွားဘူး”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နေ့စွမ်းပါဦး...မိနုနော် ဒီနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း စင်စစ်
နေတယ်။ နှန်နှန်ပြောစမ်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“မမလေး”

“ဘာလဲဟဲ့”

“ဟိုဖက်အိမ်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ကားရပ်ထားတာ ငါမြင်သားပဲဟာ
ဘာထူးဆန်းလို့လဲ၊ အန်ကယ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဘာရယ်”

“မမလေးထင်တာ မှားတယ်လို့ပြောတာ၊ စောစောက
ခြံထဲမှာ တံမြက်စည်းလှည်းနေတုန်း အဲဒီကားလေး တစ်ဖက်ခြံထဲ
ဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်တာ မမလေးရဲ့၊ မိနုကြည့်လိုက်တာ
ကားပေါ်ကဆင်းလာတာ အစ်မချောချောလေးတစ်ယောက်ပဲ၊
အစ်ကိုလေးနိုးဖြင့်ထွင်ရဲ့ ကောင်မလေးလားမလို့ဘူး၊ အစ်ကိုလေး
ကိုယ်တိုင် ကားတံခါးဖွင့်ပေးပြီး ကြိုနေတာ မိနုတွေ့လိုက်ရတယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မမလေးရဲ့”

ကိုကိုကောင်မလေးလား၊ ခသိဘူးတဲ့။

စဉ်းစားစရာပဲ။

ကိုကိုမှာ ရည်းစားတွေရှိနေပြီလား။

ရှိနိုင်တာပဲ ကိုကိုအသက်အရွယ်နှင့် တခြားကောင်လေး
တွေဆိုလျှင် သက်နေလောက်ကို ထားကြတာလေ။ သူ့မရင်ထဲ
နှင့်သည်းသလို တစ်မျိုးကြီး ခံစားနေရသည်။ ကိုကိုနဲ့ ကျွန်မ
မသင့်မြတ်ကြသူတွေ မဟုတ်သော်လည်း အခုလိုသတင်းကြားရ
တာတော့ နှလုံးခုန်သလိုလို၊ ဝမ်းနည်းအားငယ်သွားသလိုလို ခံစားနေ
ရ၏။

“မိနု”

“ရှင်”

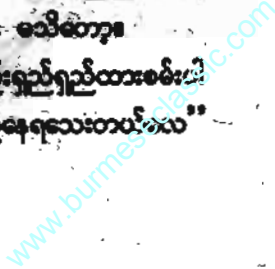
“အဲဒီအမျိုးသမီးက ချောလားဟင်”

“ရှင်”

“ကိုကိုသူငယ်ချင်း ကောင်မလေးက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ
လို့ မေးနေတာဟဲ့၊ ဘာအုတ်တူလုပ်နေတာလဲ”

ကျွန်မ စိတ်မရှည်စွာ အော်လိုက်မိသည်။ ကြည့်လင်နေ
သောစိတ်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းတောင် မသိတော့။

“မမလေးကလည်း စိတ်ရှည်ရှည်ရှည်ထားစမ်းပါ
ဦး။ မိနုက ပြန်မျက်လုံးထဲ မြင်ဖောက်ကြည့်နေရသေးတယ်လဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ...ပြောစမ်းပါ။ သူကချော့လား”

“ချော့တယ်...အဲ ချော့တာထက် လှတာ၊ လှတာ၊ အရပ်ရပ်ရှည်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှလှလေးနဲ့ ဣန္ဒြေရှိရှိ ရိုးရိုး ယဉ်ယဉ်လေးလှတာ”

ဟင်...

လှစာယ်တဲ့။

တစ်ခါတည်း မြင်တွေ့ဖူးလိုက်တဲ့ မိနုရဲ့အာရုံထဲမှာတောင် ဒီလောက်ထိ နွဲ့ထင်သွားတယ်ဆိုတော့ ကိုကိုသာဆိုလျှင်ဆိုတဲ့ အသံ နှင့် ဈာတ်နာလေး ရှိခဲ့သွားရသူက သမုတရယ်ပါ။

“အသက်ကရော မိနု”

“အစ်ကိုလေးနဲ့ ရွယ်တူလောက်ပဲရှိမယ်ထင်တယ်”

ဟွန်း...

ကိုကိုကတော့ တကယ်ပါပဲ။

ဘယ်အချိန်ကများ ကြိုတ်ပြီး ရှာထားသလဲမသိပါဘူး။ ဒါကြောင့် အခုတလော ကျွန်မကို စိတ်မရှည်ဘဲ ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ် လုပ်နေတာကိုး။ ကျွန်မကို ဘယ်စိတ်ချမ်းသာပါ့မလဲလေး သူ့မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းအောင် ထားရမယ့်လူက ရှိနေတာပဲ ဟာ။

ကောင်းပါတယ်။

ဒါမှ ကျွန်မ ဆေးဆေးဆေးဆေးနေရမှာ။

“မမလေး”

“ဘာလဲ”

“ဟိုဖက်အိမ်ကို မသွားတော့ဘူးလား”

“ငါက ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ၊ ဟိုမှာ သူတို့လည်း သူတို့ ယိဇ္ဇာနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေမယ်ဟာ၊ မသွားချင်တော့ဘူး”

“မမလေး”

“ပြော”

“ဘယ်လိုခံစားရလဲဟင်”

“ဘာကိုလဲ မိနု”

“အစ်ကိုလေးမှာ ကောင်မလေးစိတ်ဆွေ ရှိနေပြီဆိုတာ သိရတော့ ဘယ်လိုခံစားရလဲလို့”

မိနုအမေးကို ကျွန်မနားမလည်။

ကိုကိုမှာ ကောင်မလေးရှိနေပြီဆိုတဲ့ အသိကြောင့် ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးပြီး ခံစားနေရတာတော့ ကျွန်မ ဝန်ခံသည်။ ဘာကြောင့် ချစ်လို့တော့ အတတ်မပြောနိုင်။

“မမလေး”

“ဘာလဲဟဲ့...ငါ့ကို ဘာကြောင့် ခဏခဏ ခေါ်နေရတာလဲ”

“ပြောဦးလေ...မမလေး မိနုတသိချင်လို့”

“ဒါက ဘာပြောရမှာလဲ”

“ခံစားချက်လေးကို သိချင်လို့လေ၊ မမလေးရင်ခဲမှာ အာတွေဖြစ်နေလဲ”

“ငါလား”

“အင်း”

“ဝမ်းသာနေတယ်”

“အစ်”

“အရမ်း...အရမ်းကို ဝမ်းသာနေတယ်၊ ရှင်းပြီလား”

“မေလေးကလည်းလေ”

ကျွန်မ တမင်ချွဲစောင်းဖြေလိုက်တာကို ရိပ်မိဟန်မရှိသော မိခုတစ်ယောက် ကျွန်မစကားကို ယုံကြည်တာ မျက်နှာလေး ခွဲ၍ သွားတော့သည်။

“မိခု”

“ရှင်”

“ဇေဦး...နင့်ကို မေးစရာရှိသေးတယ်”

“ဘာကိုလဲ...မေလေးရဲ့”

“သူနဲ့ငါ ဘယ်သူကပိုလှသလဲ”

“ရှင်”

“ပြောလေ...အမှန်အတိုင်းပဲပြော”

“မေလေးက ပိုလှတာပေါ့၊ ကိုယ့်မေလေးမို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး မေလေးရဲ့မျက်နှာလေးက တစ်မျိုးတူးခြားတဲ့ ဆွဲထောင် မှုလေးရှိတာ၊ တစ်ခါကြည့်ပြီး ဒုတိယအကြိမ် လှည့်မကြည့်ဆီ မနေနိုင်လောက်တဲ့ မျက်နှာလေးပဲ၊ မေလေး ရယ်လိုက်တိုင်း မေလေးရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေကလည်း လိုက်ရယ်နေသလိုပဲ၊ မိခုရဲ့

မေလေးက ပိုလှတယ်”

“အဲမယ်...တယ်ဆိုတဲ့စကားပဲ၊ နင်ပြောခဲ့သမျှ စကား တွေထဲမှာ ဒီနေ့ပြောတဲ့ စကားက တန်ဖိုးအရှိဆုံးနဲ့ နားထောင်လို့ အကောင်းဆုံးပဲ မိခု၊ နင် တဖြည်းဖြည်းတော်လာပြီ၊ အဲဒီအတွက် နေ့ နင့်အတွက် မုန့်ဖိုးပေးတာ၊ ယူထားလိုက်တော့”

“ဟယ်...တကယ်လား မေလေး”

“တကယ်ပေါ့ဟဲ့”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မေလေးရယ်၊ တော်သေးတာ ပေါ့၊ အညှောက်ကောင်းလို့ အထောင်းသက်သာတဲ့အပြင် မုန့်ဖိုးပါ အဆစ်ရလိုက်သေးတယ်၊ သွားပြီ မေလေးရေ”

“ဟယ်...ကြည့်စမ်း မိခု အခုတ်ပလုတ်မ ငါ့ကို နင်က ထိခံပြောတာပေါ့လေ၊ ငါ မလှတဲ့နဲ့ ပြန်ပေး၊ ငါ့ပိုက်ဆံပြန်ပေး မိခုအခုတ်ရဲ့”

မိခုတစ်ယောက်...

တဟင်းဟင်းရယ်ကာ မီးဖိုချောင်ဘက်ဆီသို့ ပြေးအေးပြီး ကျွန်မ ခေါ်သဖြစ်လွန်းစွာ မိခုအချောက်တနေ အပြေးလိုက်သွားမိ တော့၏။

အန်း (၅)

“ဟောတော့... ဒီနေ့ကြတော့ ကားက နောက်ပုံစံတစ်မျိုး ဝါလား”

ကိုကို ခြံထဲတွင် အသစ်ရုပ်ထားတဲ့ ကားအကောင်းအား ကြီးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ မျက်လုံးပြူးရပြန်ပြီ။

မနေ့က...

ဧည့်သည်ပြန်သွားတော့ ကျွန်မ တစ်ဖက်ခြံသို့ သွားခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း အိတ်တစ်ဖောင်ယောက် ကျွန်မကို မြင်လိုက်တာနှင့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားသလောက် ကိုကိုမျက်နှာကြီးက အားစောစောကလို ပြုံးပွင့်မနေဘဲ စုတင်းပုတ်သိုးနေတော့၏။

ကျွန်မ မသိဟန်ဆောင်ပြီး အိတ်တစ်ဖောင်ကပ်ကာ ကိုကို

ကောင်းမလေးရဲ့ အကြောင်းတွေကို စပ်စုနေမိသည်။
အိတ်တစ်ဖောင်က...

အခုလာတာ ကိုကိုကောင်းမလေး မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ကိုကို သူငယ်ချင်းပါတဲ့လေး။ အလုပ်ကိစ္စအတွက် ကိုကို့ လာအေးအေးအေးအေး ပြန်သွားတာဟု အိတ်တစ်ဖောင်က ရှင်းပြနေ၏။

ဟွန်း...

သမုမ ထင်တော့ထင်သားပဲ။

ကိုကိုလား... ဒီပုံစံမျိုး ရှာနိုင်မှာ။

အိတ်တစ်ဖောင်က အကြောင်းအရာလေးတွေကို နားထောင်ပြီး ကျွန်မနှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ ပြေးနေမိသည်။ ညဉ့်နက်မှ ဒီဖက်ခြံထဲ ပြန်လာခဲ့၏။

“မမလေးရေ... မမလေး”

ခေါ်သံလေးက အောက်ထပ်မှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။

“ဘာလဲဟဲ့... ဒီစု၊ ငါ... ဝရန်တာမှာ”

“မမလေး”

“ဘာလဲ”

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

မိမိလက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်တာက ကိုကိုတို့ ခြံကျယ်ကြီး ဘယ်ဖြစ်၏။

“ဘာလဲ... ဒီစုရဲ့”

“ကား...ကားကိုပြောတာ”

“အမလေး ကားများ အထူးအဆန်းလုပ်လို့၊ ငါလည်း
မြင်သားပဲဟာ၊ ရပ်ထားတာဖြင့် ကြာလှချေပြီ”

“ထူး...ထူးဆန်းတယ်နော်”

“ဘာကိုလဲ...မိစုရဲ့ ဘာထူးဆန်းချေလို့လဲ၊ ကားက
ချောက်ဆုံးပေါ် ကားနို့လို့လား၊ ဒီကားမျိုးတွေ ငါအများကြီး မြင်ဖူး
ပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး မမလေးရဲ့ ကားကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး”

“နင်က ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

“ကားပိုင်ရှင်ကိုပြောတာ မမလေးရဲ့၊ အဲဒီကားကြီးကို
စောင်းလာတဲ့ သူ့ကိုပြောတာ၊ တစ်ခါမှကို မမြင်ဖူးဘူးသိလား၊
ဧည့်သည်ကအသစ်”

“ဘာလဲ ဒီတစ်ယောက်လည်း အရမ်းချောတာပဲလား”

“ချောတယ်...မမလေး၊ အရမ်း အရမ်းကိုချောတာ”

“အဲမယ်”

ဒီတစ်ခါတော့...

မိစုမျက်နှာကြီးက ပြုံးပြီးလို့ မေးခွန်းကို မှတောင်မပူနိုင်
ဘဲ မျက်စိလုံးထဲ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံတော့တာပဲ။

“ငယ်ရောငယ်လား”

“သိပ်တော့မငယ်ဘူး မမလေးရဲ့၊ အစ်ကိုလေးနဲ့ ရွယ်ထူ

ဝဲ”

“လုပ်ပြန်ပြီ”

မိစုကကားကြောင့် သမုစရဲ့ မျက်နှာကြီး ပြုံးရယ်လိုက်မိ

၏။

“ပုံစံကရာ”

“ရိုးရိုးကြီးပဲ”

“ဟင်း...ဟင်း”

“ဘာရယ်တာလဲ...မမလေးရဲ့”

“နင့်စကားတွေက ငါ့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာမှ
မကောင်းတာ မိစုရဲ့၊ မနေ့ကလည်း နင် ဒီလိုပဲ ပြောခဲ့တာပဲမဟုတ်
လား”

“ရှင်”

“ကိုကိုကောင်မလေးအကြောင်းပဲ လာပြီး မျက်လုံးပြုံး
ကြိုးတွေနဲ့ ဖိနိဖိ မကြိုးစားနဲ့တော့”

“ဘယ်ကကောင်မလေးလဲ မမလေးရဲ့”

“မနေ့က မမလေး မေမာလာဆွေကိုပြောတာ၊ ခဲခါ
ဆိုတဲ့သူငယ်ချင်း ကိုကိုလုပ်ငန်းကို ရွယ်ယာဝင်မယ့်အခါ၊ ငါ
အားလုံး အနိတ်မပိတ်က သိထားပြီပြီ”

“မှားချေပြီ မမလေး”

“ဘာ”

“အခုလာတဲ့ ဧည့်သည်က မိန်းကလေးမှမဟုတ်တာ ယောက်ျားတစ်ယောက် မလေးရဲ့”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် မလေးရဲ့၊ မလေး သွားကြည့်ပါလား အရမ်းချောတယ်၊ အစ်ကိုလေးရဲ့ အရင်သူငယ်ချင်းတွေမဟုတ်ဘူး အခုဟာ အသစ်တစ်ယောက်”

ဟင်...။

ကျွန်မ မိနုကောကြောင့် အံ့ဩမှင်သတ်သွားရသည်။ အသစ်တစ်ယောက်တဲ့။

အခုတလော ကိုကိုတစ်ယောက် အရင်ကလို ပေါ့ရှယ် ဖျတ်မနေတော့ဘဲ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု တည်ထောင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကိုတော့ ကျွန်မ ကြားပြီးပါပြီ။

ဒါပေမယ့်...

ကျွန်မနဲ့ စိတ်ဆိုးမပြေသေးတာမို့ ကောတော့ မပြောဖြစ်ကြ။ အန်တီဇေဆီကပဲ သတင်းကော ကြားရခြင်းဖြစ်သည်။

“မလေး... သွားပါလားဟင်၊ အဲဒီအစ်ကိုကြီး ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲလို့ သွားပြီနော်စမ်းပါလား မလေးရယ်၊ မိနု တအားကို့ စိတ်ဝင်စားပြီး သိချင်နေလို့ပါ”

“အဲမယ်... ညည်းကများ မှန်းရသေးတယ်၊ မိနုအော် သိပ်ပြီးကြီးကျယ်နေပါလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မလေးရယ်၊ မိနုက မလေးအတွက် ပြောနေတာပါ။ အဲဒီအစ်ကိုကြီးက ချောလည်းချော၊ ဝတ်တာစားတာလည်း ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိဆိုတော့ ကိုယ့်မမလေးကို လင်ကောင်းသားကောင်း ရစေချင်တဲ့စိတ်လေး ပေါ်လာလို့ သွားခိုင်းနေတာ”

“အောင်စာ... ညည်းကများ”

“မလေးကလည်းလေ ဟိုကပြန်သွားဦးမယ်၊ သွားပါလို့ဆိုနေ၊ အန်တီဇေဆီ သွားသလိုလို၊ ဘာလိုလိုနဲ့ လေ့လာခဲ့ပေါ့ မလေးရဲ့၊ မကြိုက်ဘူးဆိုလည်း အစွမ်းမှမရှိတာ၊ မသိချင်ဟန် ဆောင်ပြီး ပြန်လာလိုက်ပေါ့၊ သွားပါ မမလေးရဲ့၊ မလေးတွေ့ရင် သူ့ကို တန်းကြိုက်သွားမှာသေချာတယ်”

ကြည့်စမ်း...

မိနုကတော့လေ တကယ်လွယ်တဲ့ ဆောင်မလေးပါပဲ။ ကျွန်မတွေ့ရင် တန်းကြိုက်သွားမှာ သေချာတယ်တဲ့။ မဖြစ်နိုင်တာပဲ။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ စွဲလမ်းတမ်းတနေမိတဲ့ ချက်စာပိုင်ရှင် ချာတစ်ယောက် အစကတည်းက ရှိနှင့်နေပြီးသားဆိုတာ မိနုမှမသိတာ။ သိလျှင် မိနု အရမ်းကို အံ့ဩသွားမှာပဲ။ ယုံမှာတောင် မဟုတ်ချေ။

သူ...။

ကျွန်မရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေက မြန်ဆန်အောင် ခုန်လှုပ်သွားလေ

ခဲတဲ့လူ။

ရုပ်ရှင်ကြီးထဲတွင် မထင်မှတ်စွာ ကျွန်မနဲ့ နှစ်ယောက်တွဲ ခုံလေးတွင် ထိုင်ကြည့်သွားတဲ့လူ။

ကြည်မွှေးနုချောနေတဲ့ သူ့မျက်နှာနှင့် ဝါဝင်းစိုနေသော အသားအရေကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော ထိုယောက်ျားကို ယနေ့ထက် တိုင် သူမအာရုံထဲက ဖယ်မထုတ်နိုင်ခဲ့တာလေး။

စိတ်မကောင်းစရာတစ်ခုက...

သူ့...

ဘယ်သူဆိုတာ ကျွန်မမသိတာပဲ။

နာမည်လေးတောင် မသိခဲ့ရ။

မထင်မှတ်တဲ့ တွေ့ဆုံမှုလေးနဲ့သာ တစ်ခဏလေး ဆုံတွေ့ ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

“မမလေး... သွားလေ”

“မသွားချင်ပါဘူး မိစုရယ်၊ ငါ့နှလုံးသားတွေက နောက် တစ်ယောက်ကို လက်ခံစဉ်းစားရလောက်အောင် နေရာလွတ်နေ တော့ဘူးဟ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် မိစု၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်ယောက်သောသူ့ ခုန့်ဖြင့်ချော့သားလေ”

“အစ်ကိုလေးလား”

“ဗွဟဲ့...လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ၊ ဘယ်နှယ် ဝေါက်ကရ တွေ လျှောက်ပြောနေရတာလဲ၊ ကိုကိုကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်တာ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာရှိတာက တစ်ခြားတစ်ယောက်”

“ဟယ်”

မိစု မျက်လုံးပြူးရပြီ။

မမလေးမှာ ချစ်သူရှိနေပြီဆိုတဲ့ကောက် ယုံနိုင်စရာပင် မရှိတော့။ ဘယ်တုန်းက ချစ်သူရသွားတာလဲ။ မမလေးက သူ့များ ဆို အပြင်လျှောက်သွားနေတတ်တဲ့သူလည်း မဟုတ်။ အပြင်သွား ဘွင် မမလေးအနားမှာ တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက်က စောင့် ကြည့်နေခဲ့သည်။

ဒီကြားထဲကနေ ရည်းစားထားတာဆိုတော့ အရည်အချင်း

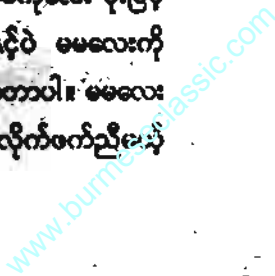
အတော့ မသေးချေ။

“မမလေး”

“ပြော...အဲဒါဆိုလည်း မိစုအတွက်လို့ သဘောထားပြီး သွားကြည့်ပေးပါလား မမလေးရယ်”

မိစုကတော့...

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ တစ်ဖက်ခြံက အစ်ကိုလေး မိုးမြင့် ချစ်သီ လာလည်တဲ့ သူငယ်ချင်းအစ်ကိုကြီးနှင့်ပဲ မမလေးကို သဘောတွေတူနေမိသည်။ အရမ်း အရမ်းကိုချောတာပါ။ မမလေး အထည်း အရမ်းအရမ်းလှတာဆိုတော့ သိပ်ပြီးလိုက်ဖက်ညီမ...

စုံတွဲလေးဖြစ်လာမှာပဲ။

“မမလေး”

“အေးပါဟယ်...ငါသွားစပ်စုပေးပါ့မယ်”

မိဖုကို ကတိပေးပြီး တစ်ဖက်ခြံတက်သို့ စိတ်မပါပေမယ့် ခြံအေးတံခါးလေးမှတစ်ဆင့် ကျွန်မ ဝင်သွားဖြစ်ခဲ့သည်။ ခြေလှမ်း မှန်မှန်လေးနှင့် တိုက်အိမ်ကြီးထဲ ဝင်ခဲ့မိ၏။

ဧည့်ခန်းလေးထဲတွင် ထိုင်နေသော ကိုကိုနှင့် ကိုကိုသူငယ် ချင်း ဧည့်သည်ကို တွေ့ရတာခို စပ်စုချင်စိတ်လေးက ပို၍ ပြင်းထန် သွားရ၏။

မသိမသာလေး အကဲခတ်ကြည့်မိတော့ ကိုယ့်မျက်လုံးပင် တိုက်မယ့်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရချေပြီ။ ခြေလှမ်းလေးတွေကို စွဲခနဲ ရုပ်လိုက်ပြီး ကိုကိုနဲ့ စကားပြောနေတဲ့သူကို လေးကြောင်စွာ ကြည့်နေမိ၏။

“သူ...သူပါလား”

ဟုတ်ပါတယ်။

သူမှသူပါပဲ။

ကျွန်မနဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံလေးထဲတွင် တစ်ခုံတည်းအတူတူထိုင်ပြီး ကြည့်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ သူ့ကို ယနေ့ထက်တိုင် မေ့မရသေးချေ။

သူ့ပုံရိပ်တွေက ကျွန်မရဲ့ အသိအာရုံတွေထဲမှာ စွဲထင်နေ ခဲ့တာလေ။ ကျွန်မ သိပ်မှတ်မိတာပေါ့။ တစ်ချိန်လုံး မျှော်လင့်နေ

ခဲ့ရတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ရရှိလိုက်သလိုပင် ရင်တဆတ်ဆတ်ခုန် ထာ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေမိသည်။

ဒါ...

တကယ်လားဟင်။

အိပ်မက်ခက်ပြီး မျော့လွင့်နေတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါ

ဘူးနော်။

“သမုခပါလား...လာလေ တံခါးပေါက်ဝဖျားမှာ ဘာ ခုန်လုပ်နေတာလဲ”

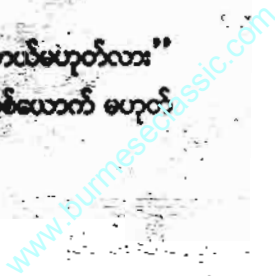
ကိုကိုဆီမှ ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်မ တိုးကပ်သွားမိသည်။ သူမီးလိုက်တဲ့ ခြေလှမ်းတွေထဲမှာ အင်အားတစ်ရပ် ပျော်စင်စီးမျော ချသလိုပင် ခံစားရ၏။ ကျွန်မ ရင်ခုန်သံတွေ တထိတ်ထိတ်ခုန်မြန် ချရပြီ။

သူမကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ပြုံးစေ့နှုတ်ခမ်းလေးနဲ့အတူ ခုန်သန်ကြည့်စေ့သော သူ့မျက်နှာချောချောက ရင်းနှီးနှစ်လိုစွာပင် ကြိုဆို၏။ ဇူးရှလွန်းတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းအကြည့်ရှေ့တွင် သိမ်ငယ်မှုများ၊ ခြေထိတ်မှုများနှင့် အရောက်လှမ်းရသော ခြေလှမ်းများ ယိမ်းယိုင် ချင်နေသည်။

“သမုခလေ...ကိုစွမ်း။ ကိုစွမ်း မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟိုတစ်ခါ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့တစ်ယောက် မဟုတ်

ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ကိုစွမ်း”

ကျွန်မ...

မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပဲ အံ့ဩသွားရပြီ

ကိုစွမ်းလို့ တရင်းတနှီးခေါ်တဲ့သူက ကျွန်မနဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံ

ထဲမှာ တွေ့ဆုံခဲ့ရလေးကို သတိတရဂရိုနေခဲ့တာ မယုံနိုင်စရာပါပဲ။

သူဟာ အလွယ်တကူပဲ သူမကို မှော့ပျောက်သွားမှာပါလို့ ထင်ထား

မိတာ ကျွန်မသိပ်မှားသွားပြီပေါ့လေ။

ကြည့်စမ်း...

သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဖော်ရွေရင်းနှီးတဲ့ အရိပ်အယောင်

တွေနဲ့ လက်ဖြာလို့နေတာပဲ။

ကိုကိုရဲ့ အထူးတလည်မိတ်ဆက်ပေးမှုလေးကြောင့် ကျွန်မ

ကို ဒုတိယအကြိမ် နီးနီးကပ်ကပ်မြင်ပြီး အမှတ်တရဂရိုနေတာမှာကို

တွေးမိပြီး ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေမိ၏။

ကျေးဇူးပဲကိုကို။

အခုလို...

ကျွန်မကို အရေးတယူမိတ်ဆက်ပေးတာကိုလေ။

ဒါပေးမယ့်...

လိုအပ်ချက်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကိုကို။

အဲဒါ...

သူ့ရဲ့မှာမည် အပြည့်အစုံကို ပြောပြပြီး ကျွန်မကို အသိ

အမှတ်မပြုခိုင်းတာပဲ။ ကျွန်မလေ သူနဲ့ တောင်ဆုံတွေ့ချိန်ကစပြီး

သူ့မှာမည်လေးကို သိချင်နေတာ တစ်ပိုင်းသေတော့မယ်ကိုကို။

“ကိုကို...အခု ကိုကိုရဲ့သူငယ်ချင်းအသစ်ကို ဘယ်

တုန်းကစပြီး ရင်းနှီးသွားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျွန်မ သေရသေး

သူ့ချစ် ကိုကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက လွှဲပြောင်းတတ်သွားတာလဲ”

သိလိုစောလေးနှင့် ကျွန်မ ကိုကိုကို မေးမိသည်။

“အဲဒါ နင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး ချစ်ဖတ်ခရဲ့၊ သွား...သွား

အေး အိမ်အောက်ဖက်မီးရိုခန်းမှာ ရှိနေတယ်၊ သွားတွေလိုက်ဦး”

ကြည့်စမ်း...

ဒါ...

တင်သတ်သက် ကိုကိုနှင့်တာပဲ။ ကျွန်မ ဒီအများကနေ

ချော့ချင်ဘူးဆိုတာ ကိုကိုမသိဘူးလား။ သူနဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်ခွင့်ရဖို့

ကျွန်မ အရမ်းကို မျှော်လင့်နေခဲ့ရတာ ကိုကိုရဲ့။ ဒါကို ကျွန်မက

ဈာန်လွယ်ပဲ လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးမိပြီး ထွက်သွားရမှာလား။

ကျွန်မ...

ပေကပ်ကပ်လေး ရပ်နေမိသည်။

“ဟဲ့...ဒါ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ၊ သွားလေ”

ဒုတိယအကြိမ်...

လေသံမာမာကြီးနဲ့ မနှစ်ချိုသလို နှင်လိုက်ချိန်တွင်တော့

အိမ်ထဲဆိုတဲ့လူရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက ကျွန်မဆီ စောင်းခဲ့ပြန်ပြီ။

လာ၏။

ကျွန်မ...

အရှက်သည်းသွားရသည်။

ကိုကို အော်တာကို ရှက်ရွံ့စွာ မျက်ရည်လေးပင် ဝဲတက် သွားပြီး ခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲ ငုံ့ချလိုက်ရ၏။ ကျွန်မ အရှင်က ဆိုလျှင် အဲဒီလိုအော်လိုတာတော့ ကိုကိုထက် အသံနှစ်ဆ ကျယ် အောင်အော်ပြီး ကိုကိုရဲ့ စကားတိုင်းလေးကို ဝင်ဖျက်တတ်တာလေး အခုတော့...

ကျွန်မ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

သူ့ရှေ့ကနေ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ရုာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့၏။ တူးဆန်းလိုက်တာ။

ကိုကိုရဲ့အပြင် ဝန်းရိုင်းကြ သောင်းကျန်းဖို့စိတ်တွေ ရုတ် ရုတ် ဖျောက်ကွယ်ကာ အရမ်းကို အံ့ဩစရာပင် ကောင်းနေခဲ့တော့ ၏။

“ဟော...သမီးလေး သမုခပါလား၊ လာ...လာ အတော်ပဲ၊ အန်တီမေ ထမင်းပွဲတွေ ပြင်ဆင်ပြီးပြီ၊ သမီးပါ တစ်ခါ တည်းအတူတူစားတော့”

“အန်တီမေ”

“ပြောလေ သမီး”

“သမုခ စားတော့တူး၊ အပြင်မှာ ဧည့်သည်ရှိနေတယ်

ဆိုတော့”

“အို...ဘာဆိုင်လို့လဲသမီးရဲ့၊ သမီးက သူမိန်းမှမဟုတ် တာ၊ အန်တီမေအတွက်တော့ သမီးက ဒီအိမ်ရဲ့ မိသားစုဝင် တစ်ယောက်ပဲ၊ သမီးပါ အတူတူစားရမယ်”

အို...

ကျွန်မပါ သူ့နဲ့ ထမင်းတစ်ပိုင်းတည်း အတူတူစားရမယ် တဲ့။

အန်တီမေရယ်...

ဒီအခွင့်အရေးလေးတိုင်းတာ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။ တကယ်ဆိုရင် သူ့ရောက်နေတဲ့ အခုအချိန်လေးမှာ ကျွန်မ ဘယ်ကို နှ ဖွက်မသွားချင်တာ ဆန္ဒအမှန်ပါ။

ဒါပေမယ့်လည်း...

ကျွန်မ အလိုက်သိရမယ်လေ။

ဒါကြောင့်...

ပြန်မယ်လို့ ကျွန်မ ခွင့်တောင်းလိုက်မိတာပါ။

ကျေးဇူးပါပဲ အန်တီမေ၊ သူ့နဲ့လက်ဆုံစားရခွင့်လေးကို ထက်ခံပေးခဲ့တဲ့အတွက် အန်တီမေကို သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်တာပါပဲ ခွင့်။

အခန်း (၈)

“သားကိုကိစ္စ ဖိတ်ဆိုးမပြေကြသေးဘူးလားဟင် သမီးလေး”

“ရှင်”

နေ့လယ်စာ စားပွဲလေးတွင် တမင်းလက်ဆုံ စားနေစဉ် အပြုံးနေလေးတွေနှင့် ကျွန်မနဲ့ကိုကိုတို့ စကားပြောတဲ့ အေးတီ အေးခက်စားချင်းကို ကြည့်ပြီး ဧည့်သည်တွေမှာပင် ဟန်မဆောင်နိုင်တာ မေးလိုက်တဲ့ အမေးကြောင့် ကျွန်မခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲ ထောင်ခတ်တာ အန်တီမေကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

“သမီးနဲ့သား... ဘယ်အချိန်ထိ ဖိတ်ကောက်နေကြဦးမှာလဲ”

အို...။

အဖေနှင့်အသွားမလွတ်သော မေးခွန်းကြီးကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ ကိစ္စမီးခီတို့ အကြည့်လေးတွေရောက်တော့ သိလိုစရာနှင့် စူးစမ်းစွာ မော့ကြည့်လာသော မျက်ဝန်းအကြည့်လေးတွေနှင့် ဆုံသွားရသည်။

“မေမေကလည်း ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်မှာဖိတ်ကောက်နေလို့လဲ”

ကိုကိုက...

ကိစ္စမီးရှေ့မှာ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး စတင်၍ ပြင်းဆို၏။

“ဒါတော့ဟုတ်တယ် သမီးလေးရဲ့၊ သားကိုကိုက မနေ့ကလေးတင် သမီးလေးကို ပြန်ခေါ်မဖြစ်တော့မယ်လို့ အန်တီမေ့ကို ပြောထားတာပဲ။

သမီးကို မတွေ့ရလို့ဆိုပြီး ငြီးနေတယ်လေး၊ တကယ်တော့ သမီးကိုကိုက သမီးလေးကို ချစ်ပါတယ်ကွယ်၊ တစ်ခါတလေ ဖိတ်အခန်းမသင့်လို့ ရန်ဖြစ်ပေမယ့် သမီး အိမ်ကိုလောရင် သူ့နေ့တတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတစ်ခါတော့ သမီးလေး ဖိတ်ဆိုးပြသင့်ပြီ”

ပြဿနာပဲ။

အန်တီမေက ရိုးရိုးသားသားပြောပေမယ့် သူတစ်မျိုး အထင်လှပသွားမှာကို ကျွန်မ သေလောက်အောင် ကြောက်စိတ်ပူရ

သည်။

“သမီးလေး”

“ရှင်”

“ကိုကိုနဲ့ ပြန်ခေါ်တော့နော်”

“ဟင့်အင်း...မခေါ်ချင်ပါဘူး။ ကိုကိုက ဒီညီမလေး တစ်ယောက်တည်းရှိတာဆိုပြီး တစ်ချိန်လုံး အနိုင်ယူဖို့နိင်ချင်တာ”

ကျွန်မ...

ကိုစွမ်း အထင်မလွဲလောက်မည့် အကြောင်းပြချက်တစ်ခုတို့ စကားလေးထဲတွင်ထည့်ကာ တခင်ပြောပစ်လိုက်သည်။ ဒါဆိုလျှင် ကိုကိုနဲ့ ကျွန်မကြားမှာရှိတဲ့ ဝတ်သက်နေမှုကလေးကို သူ့နားလည်သဘောပေါက်သွားမှာလေး။

ကျွန်မချက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ရတဲ့ ကိုစွမ်းရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေက တစ်စုံတစ်ခုအတွက် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသလို ပြန်ပြီး တည်ငြိမ်သွားတာ မြင်လိုက်ရမှပဲ တိတ်တဆိတ်ပေး ဖော်ရွယ်သွားရသည်။

“သမီးအော်...မတရားမပြောနဲ့ ကိုကို ဘယ်တုန်းကမှ အနိုင်ယူဖို့မရှိဘူး ဆက်သတတ်လို့လဲ”

“ကိုကို...ကျွန်မကို မကြာခဏ အသံကျယ်ကြီးနဲ့ ဟောလိတာ ဘာလဲကိုကို”

“အဲမယ်...နင်ကရာ ငါ့ကို ဒီထက်ကျယ်တဲ့အသံနဲ့ ပြန်အော်တာပဲမဟုတ်လား၊ အငယ်ဆိုပြီး ဘယ်တုန်းကမှား ငြိမ်မိဖူးလို့လဲ”

သေစမ်း...

အချက်ထူးကျ ထောက်ပြပြီး ပြောလိုက်တဲ့ ကိုကိုစကားကြောင့် ကျွန်မမျက်နှာလေး ရှက်သွေးလေး ရဲ့ဝဒေါင်းခတ်သွားရပြီ။

ကိုစွမ်းရွှေမှာ ကျွန်မကို လူဆိုးမလေးတစ်ယောက်လို့ ထိုကို အသိပေးလိုက်တာပဲ။ သွားပါပြီ...ကျွန်မတော့ သိက္ခာတွေ ထျပြီး အရှက်ကွဲပါပြီ။ ကိုစွမ်း အထင်သေးတော့မှာပဲ။

နှုတ်ခမ်းလေးတင်းတင်းနေကာ အသံလေးတွေကတော့တဲ့ ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး သူက ကြည်ရွှေစွာပင်ပြီးကာ...

“တကယ့်ကို အမိပြုယ်ရုံတဲ့ မိသားစုထမင်းခိုင်းလေးပါပဲ၊ အနီတီမေက ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖေရဲ့အထီးကျန်နေတဲ့ ဘဝထဲကို နားထောင်လေးတွေ ထည့်ပေးခဲ့တယ်နော်၊ အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်ပါအယ်၊ ဒီထမင်းခိုင်းလေးကို ဘယ်သောအခါမှ ကျွန်တော် နေချောက်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ အဟွန်း...ဟွန်း”

“ဟာဗျာ...ကိုစွမ်းကတော့ ပြောရော့မယ်၊ ဒီလောက်

အညံ့ရတဲ့ ထမင်းခိုင်းကိုများ ချီးမွမ်းနေရတယ်လို့”
ကိုကိုက ရယ်ဟဟနှင့်ပြောတော့...

“ကိုယ့်တဝတစ်လျှောက်လုံး ဒီလိုတွေ့တွေ့တဲ့ ထမင်းပိုင်း
မိုး တစ်ခါမှ မစားခဲ့ဖူးဘူးဗျ။ မိသားစုသုံးယောက်ပဲ ရှိတာတောင်
တစ်ယောက်တက်တဲ့ပြားစီ စားဖြစ်ကြတဲ့အချိန်က များတယ်လေ။

တစ်ခါတလေတော့...

မာမိ ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့် တစ်ယောက်တည်း မွေးခဲ့ရ
တာလဲဆိုပြီး ဝမ်းနည်းမိတယ်။ သမုခလို ခပ်စွာစွာ ရန်ပြန်တွေ့
တတ်မယ့် ညီမလေးတစ်ယောက်လောက် မွေးထားခဲ့ရင် သိပ်
ကောင်းမှာပဲဗျာ”

အို...

ခပ်စွာညီမလေးတဲ့။

ကျွန်မကို ကိုစွမ်းရဲ့ ချက်လုံးထဲက တကယ့်ကို ကလေး
သာသာပဲ ဖြစ်နေခဲ့တာလား။

ဟုတ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မကို စတွေ့ကတည်းက ‘ကလေး’
လို့ ခေါ်ခဲ့တာပေါ့။ သူမိတ်ထဲမှာ ကလေးသာသာအရွယ်လေးဆို
လို့ ထင်မြင်ယူဆနေတာ သိပ်ကိုသိသာလွန်းနေသည်။

ထမင်းစားပိုင်းလေးက ပြန်လည်၍ တိတ်ဆိတ်သွားသော်
လည်း လူတိုင်းရဲ့ စိတ်ပဲမှာ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ဝေးရီရီလေးတွေ
ဖြစ်နေကြတာတော့ အမှန်ပင်။ ကျွန်မ ခန့်မှန်းမိသလောက်ဆိုရင်
ကိုစွမ်းကိုကြည့်ရတာ အင်မတန် အဖော်ခဲ့နေသလိုပင် အထီးကျန်

ဆန်လွန်းနေ၏။

ဒါကို...

အန်တီမေက သနားကရုဏာသက်နေသလို ကိုကိုမိုးဖြင့်
ထင်ကလည်း စာနာနားလည်နေသလိုရှိသည်။ ဘာတွေလဲ။ ကျွန်မ
သိချင်လိုက်တာ။ ကိုစွမ်းရဲ့ ရင်ထဲက ခံစားနေရတဲ့အကြောင်းအရာ
လေးတွေကို သိပ်ပြီး ကျွန်မ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်လိုက်တာ။

ဒါပေမယ့်...

ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမေးရဲခဲ့ပါ။

ထမင်းစားပိုင်းလေး ပြီးစီးသည့်အထိ မိသားစုအကြောင်း
ပျောက်ဘဲ လုပ်ငန်းတွေအကြောင်းတွေချည်းသာ စပ်စုနေခဲ့သော
ဆိုတို့ကြောင့် သမုခ သိချင်သော အကြောင်းအရာလေးတွေကို
သိခွင့်မရခဲ့ပါချေ။

နေ့လယ်စာစားပြီး ခဏကြာတော့ သူပြန်သွားသည်။

အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး သူပြန်သွား၏။

ကျွန်မမိတ်ထဲ လှစ်ခနဲဟာတက်သွားသလို ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲစိတ်လေးတွေလဲ တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မ တစ်ဖက်ခြံ
ထဲကိုပြန်ဖို့ စိတ်မကူးမိသေးပါ။ သိချင်နေသေးသည်။ ကိုကိုမိုး
သူ ဘယ်တုန်းကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲဆိုတဲ့
အချက်ရော။

သူမိတ်ထဲမှာ အခုလောက်ထိ အားငယ်ပျော့တော့နေ

လောက်တဲ့ အဓိကအချက်အလက်ကိုသာ ကျွန်မ သိချင်နေသေး
သည်။ ဒါကို သိဖွင့်ရဖို့ဆိုတာ ကိုကိုနဲ့သမုခ ဖြစ်ပြီးသင့်ခြင်းမှ
ဖြစ်မှာလေး။

“ကိုကို”

“ဘာလဲ”

ထူးသံကြီးက အောင့်သက်သက်။

သို့သော်...

အခုအချိန်မှာတော့ ကျွန်မ အတော်ကလေး စိတ်ရှည်ဖို့
လိုအပ်နေမှန်း ရိပ်မိတာကြောင့် စိတ်မဆိုးရက်စွာ သွားလေးတွေ
ပေါ်ထည့်အဖိ ရယ်ပြလျက်...

“ကျွန်မကို ဖြန်ခေါ်ရအောင်”

“ဟွန်း...ပုံစံက စပ်ဖြူနဲ့ ဘာတွေ လူကိုမကောင်းကြံ
စည်ဦးမလို့ အမျှသတ်နေတာလဲ”

“ကိုကိုကလည်းလေ ကျွန်မကိုဆို ဘယ်တော့မှ
အကောင်းမမြင်ဘူး”

နှုတ်ခမ်းလေးစုစု ဟန်ပုနဲ့လေးယူခဲ့တော့ ကိုကို မချေနိုင်
တော့ထဲ မျက်နှာကြီးက ပြေးလာတော့၏။ ကျွန်မကို အချိန်ကြာကြာ
တင်းမံပြီး မခေါ်မပြောဘဲ ကိုကိုမချေနိုင်ဘူးဆိုတဲ့အချက်ကို ကောင်း
ကောင်းကြီး သိထားသည်။

“ထားပါတော့...ပြော ငါ့ကို ဘာတွေတောင်းဆိုဦးမလို့

ထဲ သမုခ”

“အဟဲ...လိမ္မာလာပြီ၊ အဲဒီလို သဘောပေါက်လွယ်လွန်း
ဆို ကျွန်မကချစ်တာ”

ဟင်...

မိုးမြင့်ထွင့်ရင်ထဲ သမုခရဲ့စကားလေးကြောင့် တစ်မျိုးကြီး
ဖြစ်သွားရသည်။ အခုတလော သမုခတစ်ယောက် ဆွဲကို မျက်နှာ
ချင်းမဆိုင်ဘဲ ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ် လုပ်နေကတည်းက သူ့စိတ်ထဲ
ဗျာဓိထိုင်မသာကြီး ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

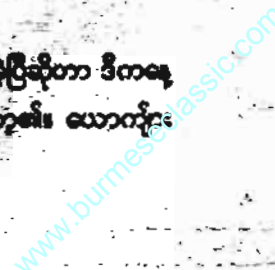
မျက်နှာချင်းဆိုင်လျှင် မတည့်ချင်ပေမယ့် တွေ့မြင်နေရ
အားနေရသော သမုခရဲ့ပုံရိပ်တွေ၊ စကားသံလေးတွေ၊ ရန်တွေနေ
ဆဲလေးတွေကို ပြန်မြင်ယောင်-ကြားယောင်မိကာ သူမလေးကို
သတိတွေရနေမိသည်။

ဘာကြောင့်လဲ...

ဒါ ဘာကြောင့် အခုလိုတွေဖြစ်နေရသလဲ။

ခေါင်းရှုပ်လွန်းလို့ ဆက်ပြီး မစဉ်းစားချင်ပေမယ့် တိုက်
ပိတ်ဆိုင်ဆိုင် သူ့ရဲ့အတု အချိန်လေးတွင် သမုခ ရောက်လာတာ
ဖြစ်တော့ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားမိတာ သူ့ရဲ့အတု သူမလေး
အထွက်သွားမှာစိုး၍ လှမ်းခေါ်မိခဲ့သည်။

သူ့ရဲ့မသိစိတ်မှာ သမုခက ခိုတွယ်နေခဲ့ပြီဆိုတာ ဒီကနေ
မဲ သူကောင်းကောင်းကြီး နားလည်လိုက်တော့၏။ ယောက်ျား

လေး သူမိမ်းစဉ်သည်ရွှေထွင် ရုပ်နေနေချင်သောစိတ်နှင့် သူမ
လေးကို အနားကနေ ထွက်သွားစေလိုက်သော်လည်း ရှက်အားထပ်
စွာ ရစ်ပိုင်းသွားတဲ့ သမုခမျက်ဝန်းလေးထဲက မျက်ရည်ကြည်လေး
တွေသွားတာကို မြင်လိုက်ရတော့ သူ့ရင်ထဲ နှင့်နေနေအောင်ပင်
ခံစားရသည်။

သို့ဝေမယ့်...

လိုက်တော့မချော့ချင်။

အမြဲတမ်း...

သမုခနှင့်ဝတ်သက်ပြီး သူက အစွဲပေးခဲ့ရသူလေ။

ဒီတစ်ခါတော့...

အနိုင်ပိုင်းကာ သူ့နေပစ်လိုက်ဝေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့
မကောင်းမီး၊ အခုလို သူမလေးဘက်က အလျှော့ပေးပြန်ဆက်ဆံ
တော့ သူ့ရင်ထဲ ဖော်ပြနိုင်လောက်အောင်ပင် ဝမ်းသာနေရတော့
သည်။

“ကိုကို”

“သမုခ”

“မာမိကလေ... သမုခကို ကားဝယ်ပေးမယ်တဲ့”

“အဲဒါ... ဘာဖြစ်လဲ သမုခ၊ ဘာလဲ ကိုကိုကို လာကြား
တာလား”

“ဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရဲ့၊ သမုခက အဲဒီလိုကြားချင်

တာ၊ ဒါဝေမယ့် မကြားနိုင်သေးဘူးဖြစ်နေရတယ်”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုရဲ့၊ မာမိက ကားဝယ်ပေးသင့်မသင့်

ဆို ကိုကိုမိက အကြံဉာဏ်တောင်းရဦးမယ်တဲ့၊ အဲဒါ ကိုကိုက
ဝယ်ပေးလိုက်ပါလို့ ပြောပေးပါလား ကိုကို”

ဟင်...

ကြည့်စမ်း...

သင်းက သူ့ကို တတယ့်စိတ်ရင်းအမှန်နဲ့ လာပြီး ချဉ်းကပ်
တာမှမဟုတ်တာ။ သူကားလိုချင်လွန်းလို့ ကျွန်တော့်ဆီက ခွင့်ပြု
ချက်ရအောင် စိတ်ထဲက မပါဘဲနဲ့ ရလို့မှတစ်ခုအတွက် လာပြီး
ဆက်ဆံနေတာပဲ။ သူ့ရင်ထဲ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် ချာကျွင်းသွားရ
သည်။

“ကိုကို”

“နင်... တော်တော်ဆိုတာပဲ သမုခ၊ ဒါကြောင့် နင်က
ငါ့ဆီကိုရောက်လာပြီး တရင်းတန်းလာနေတာပေါ့လေ”

“ကိုကိုချစ်... ကျွန်မ ကိုကိုကို ပြန်ခေါ်တာ ကားလို့
ချင်စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ရန်ပြန်ချင်တော့လို့ကို
ပြန်လာခေါ်တာ၊ ကိုကို ဘာကြောင့် တစ်မျိုးထင်မြင်ယူနေရတာ
လဲ”

“မင်းစကားက ယုံစရာမကောင်းဘူး သမုခ”

သူ...

စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

သမုခကို တကယ်စိတ်ရင်းအမှန်ရဲ့ လာခေါ်ပြောနေတာလို့ ထင်မှတ်ထားတာလေး။ သမုခရယ်...ကိုကိုလေး မင်းနဲ့အခုလို ရန်မ ဖြစ်ဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ပြောလည်ချင်နေတာပါ။ ဒါပေမယ့် မင်းက ဟန်ဆောင်မှုတွေနဲ့ ကိုကိုကိုလာပြီး ချဉ်းကပ်တာသိရတော့ အရမ်းခံစားရတယ် သမုခလေးရယ်...။

“ကျွန်မ တကယ်ပြောတာပါ ကိုကိုရဲ့၊ နောက်ဆိုရင် ကျွန်မ ကိုကိုကို စိတ်ညစ်အောင်လည်းမလုပ်ဘူး။ ဘယ်တော့မှ အသံကျယ်ကြီးနဲ့လည်း ရန်မတွေ့တော့ဘူး။ လိမ်လိမ်မာမာနေပါ ဖယ် ကိုကို၊ တကယ် ကတိပေးပါတယ်။”

သမုခကို ကားဝယ်ပေးဖို့ မာနိုကို တိုက်တွန်းပေးပါ ကိုကိုရှမ်းစ် မှာ၊ သမုခ ကားအရမ်းလိုချင်နေပြီ။ ကိုကို ခေါင်း တစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ရင်ပဲ ရပြီ ကိုကို၊ မာနိုက ချက်ချင်းဝယ်ပေး မှာတဲ့”

“ကိုကို စဉ်းစားဦးမယ်”

“ကိုကိုကလည်း”

“မင်းပြောတာ တကယ်ဟုတ်လား မဟုတ်ဘူးလားဆို တာတော့ အချိန်ယူပြီး စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့ သမုခရဲ့၊ တော်ကြာ ကားလဲဝယ်ပြီးရော ငါ့ကို အရင်ကလို မလေးမစားဆက်ဆံတော့

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မလုပ်တော့ပါဘူးဆို ကိုကိုကိုကိုပြပါ ဖယ်ကိုကိုရယ်၊ ကျွန်မ တကယ်ကတိပေးပါတယ်”

မိုးမြင့်ထွင်...

သမုခစွယ် လက်အုပ်လေးချီပြီး တောင်းဆိုနေတဲ့ သမုခ ရဲ့ ပုံစံလေးကို ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ မကြည့်လည်း မကြည့်ရက် တော့တာနဲ့ တိုက်ကြီးထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

“ကိုကို”

“...”

“ထိုကို”

ခေါ်သံလေးနုနုအတူ သူ့အောက်ကျောတက်မှ အပြေးလေး လိုက်လာတာသိပေမယ့် သူလှည့်မကြည့်မိ။

ဒီကောင်မလေးကို အနည်းအကျဉ်းတော့ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှု တွေ ပြန်ပေးမှဖြစ်မည်။ သင်းလုပ်ခဲ့တုန်းက သူဘယ်လောက် ခံရ ခက်ခဲ့သလဲဆိုတာ သိသွားအောင်လေး။ ဒါကြောင့် တမင်ညစ် ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

အနီး (၉)

“လာဗျာ...ကိုနိုင်စွမ်းထက်၊ မောင်ရင့်ကို ချွတ်ချောတာ”

“ဆောရီပဲခော်...ကိုတင်ဝင်း၊ ကျွန်တော် ကိစ္စလေးနည်းနည်းရှိနေလို့ နောက်ကျသွားတယ်”

ဒီနေ့...

ကိုတင်ဝင်းနှင့် မီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု ဆွေးနွေးချိန်ဆိုထားသည်။ အလုပ်အတွက် အမြဲတမ်း အချိန်တိုကျနေတယ်တဲ့ နိုင်စွမ်းထက်တစ်ယောက် အနီးတော်နှင့် နေ့လယ်စာစားခဲ့တာမို့ အချိန်အနည်းငယ် နောက်ကျမှ ကိုတင်ဝင်းဆီကို ရောက်သွားသည်။

သူ့ရောက်တော့...

ကိုတင်ဝင်းမှာ စိတ်သက်သာရာရသူတစ်ယောက်လိုပင် ဖြစ်နေတာ တွေ့ရ၏။

“ကိုယ်က မောင်ရင့်မလာဖြစ်တော့ဘူးလို့ ထင်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေတာ၊ ကျေးဇူးပဲကွာ အခုလိုရောက်လာပေးတဲ့ အတွက် အထူးကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

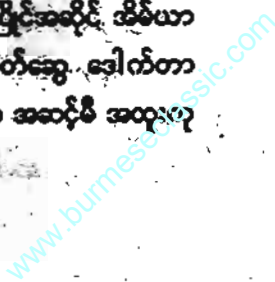
“စိတ်မကောင်းပါဘူး...ကိုတင်ဝင်းရယ်၊ အလုပ်ကိစ္စ ဆေးရှိနေလို့ နောက်ကျသွားတာပါ။ ကိုတင်ဝင်းကိုတော့ မောင်ရင့်တော့မှာပဲလို့ တစ်ချိန်လုံး သတိရနေပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အမြန်ဆုံးရောက်အောင် လာခဲ့တာပါ”

“ရပါတယ်...ကိုနိုင်စွမ်းထက်ရာ ဖြေရှင်းပြောရာလိုပါ ဘူး၊ အခုရောက်လာပြီပဲဟာ အလုပ်ကိစ္စအကြောင်း ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ ကိုနိုင်စွမ်းထက်”

“ဟုတ်ပြီ...ကိုတင်ဝင်း၊ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ ပြောပါ”

ကိုတင်ဝင်းက ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို ကျွန်တော့်ရွေ့တွင် ချပြပြီး စာရွက်စာတမ်းများကို ကြည့်ရှုလေ့လာစေသည်။

“ကိုယ့်မိတ်ကူးက သူ့ထက်ငါ အမြိုင်းအပိုင်း အိမ်ယာ ဖြေတွေ ဆောက်လုပ်နေမယ့်အား ကိုယ့်မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာ နေနိုင်ဝင်းရဲ့ အကြံဉာဏ်အတိုင်း နိုင်ငံတကာ အဆင့်မီ အထူးပညာ ဆေးနည်းကြီးတစ်ခုကို ဖွင့်ချင်တယ်။

ဒါကြောင့်...

မောင်ရင့်ကို ကိုယ်တို့အတူ ပူးပေါင်းလက်တွဲဖို့ ကမ်းလှမ်းတာပါ။ ငွေကြေးက ထင်ထားတာထက် ပိုပြီး ကုန်ကျနိုင်တယ်ဆိုတော့ တခြားရှယ်ယာရှင်တွေကိုလည်း ခေါ်ရဦးမယ်လေး၊ စိတ်ဝင်စားပြီး လက်တွဲလုပ်လိုကောင်းမယ် လုပ်ငန်းရှင်မျိုးကိုပေါ့၊ အဓိကက ကိုနိုင်စွမ်းထက်ရဲ့ စိတ်ပါဝင်စားမှုပါပဲ၊ ကိုယ် တအားကို ဆွတ်လင့်ထားတာလေ”

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခုလောက်တော့ ပြောချင်တယ်၊ အခုအချိန်မှာ အထူးကုဆေးခန်းကြီးတွေက အပြိုင်အဆိုင်များနေတာဆိုတော့”

“အဲဒါကို စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုနိုင်စွမ်းထက်၊ ဝန်ဆောင်မှုအပိုင်းနဲ့ ဒီဆေးခန်းလာပြုနေတဲ့ လူ့တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ချယုံကြည်ရမှုကို အလေးထားပြီး ထိုးဖောက်မှာမို့ အဆင်ပြေမယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဈေးနှုန်းကိုလည်း အချို့သာဆုံးဖြတ်နိုင်လောက်မယ့်အထိ အသေးစိတ် ရေးဆွဲထားပါတယ်၊ ဟောဒီမှာ မူကြမ်းဆွဲလေ့လာကြည့်ပါ ကိုနိုင်စွမ်းထက်”

“ကောင်းပြီ...ကိုတင်ဝင်း၊ ဒီမူကို အသေးစိတ် ကျွန်တော် လေ့လာမယ်ဗျာ၊ ပြီးရင် စဉ်းစားမယ်”

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး တစ်နေ့တော့ ဆုံရအောင် ကိုနိုင်စွမ်းထက်၊ အခုအစီအစဉ်ကို စိတ်ပါဝင်စားတယ်ဆိုရင်တော့ အစဉ်း

အဝေးပြေးကို တက်ဖြစ်အောင်လာတက်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော် စိတ်ခေါ်ပါတယ်”

“ကိုတင်ဝင်းနဲ့ ကျွန်တော် လက်တွဲလုပ်လာတဲ့ လုပ်ငန်းတွေက အများကြီးပါဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ယုံကြည်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ထာတက်ဖြစ်မှာပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကိုနိုင်စွမ်းထက်ရယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ကိုတင်ဝင်း”

“ဟုတ်တဲ့...ကိုနိုင်စွမ်းထက်၊ အခုလို တကူးတက အချိန်ပေးပြီး လာတွေ့ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

သူ...

ကိုတင်ဝင်းနှင့် လမ်းခွဲကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့တားဆေး ကျွေဝင်လိုက်တော့ ခြံထဲမှာ စေ့စေ့ကားလေး ရပ်ထားတာ ဆွေ့ရမ်း

“မောင်စွမ်းထက် ပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်တဲ့...ကြီးခန်း၊ ဝေဖေ ပြန်ဆောက်တာကြာပြီလား”

“သိပ်မကြာသေးဘူး မောင်စွမ်းထက်”

“ပြော”

သူ...

ပေးပေးကားကို အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ တွေ့လိုက်ရ၍ အထူး
အဆန်းတစ်ခုလိုဖြစ်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ပေးပေးအခန်း
သို့ တန်းသွားလိုက်ပြီး အခန်းတံခါးကို ညင်သာစွာ ခေါက်လိုက်
၏။

“ခေါက်...ခေါက်”

“သားလား...ဝင်ခဲ့လေ၊ တံခါးစေ့ထားတယ်”

အထဲမှပြန်ပြောသံကြောင့် သူ့မျက်နှာလေးပြုံးရွှင်သွားရ
သည်။

အခန်းတံခါးချပ်လေးကို ဖွင့်လိုက်တော့ အဝတ်အစား
သစ်တွေ လဲလှယ်ပြင်ဆင်နေတဲ့ ပေးပေးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
သူ အံ့ဩသွားရ၏။

“ပေးပေး အပြင်သွားဦးမလို့လား”

“အေး”

“ညစာရော ဒီမှာစားမှာလားပေးပေး”

“မစားဘူးသား... ပေးပေးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ညစာ
စားပွဲ ဖိတ်ထားလို့ သွားရဦးမယ်၊ မသွားလို့ မကောင်းဘူးကွ”

“ကျွန်တော်က ပေးပေး အစောကြီးရောက်နေလို့ အထူး
ညစာစားရပြီမှတ်တာ”

“ပေးပေးနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလားသား”

“ဟင့်အင်း”

သူ...

ခေါင်းလေးကို ခါယမ်းကာ ငြင်းလိုက်မိသည်။

စောစောက ပျော်ရွှင်နေတဲ့စိတ်တွေ ဘယ်ကိုပျောက်ရှုကုန်
မှန်းပင် မသိတော့ပါ။ သူ့ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင်
မိသားစု စုံစုံညီညီ ထမင်းစားခိုင်းထိုင်ရသည့်နေ့ဆို၍ မှတ်မှတ်ချေ
သူ့အသက် (၂၀)တင်းတင်း ပြည့်သော မွေးနေ့ညကစလေးသာရှိ
သည်။

သို့သော်...

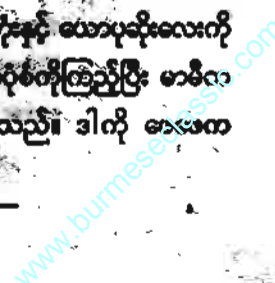
ထိုထမင်းစားခိုင်းလေးက အေးအေးချမ်းချမ်း ပျော်ပျော်
ရွှင်ရွှင် စားခဲ့ရခြင်းတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ခေတ်ဆန်လွန်းသော မာမိနှင့် ခြံမာဆန်လွန်းသော ပေးပေး
နဲ့ လွန်ခဲ့ကြွားတွင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းသေသိအောင်
ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုနေ့က ပေးပေးနဲ့ မာမိတို့ အလှူအဆုတ်ခြင်း ငြင်းခုန်
ရန်ဖြစ်ကာ နောက်ဆုံး မာမိ ထမင်းစားခိုင်းကို ကျော့ခိုင်းကာ
ထွက်သွား၏။

ကျွန်တော့်ကိုလည်း မာမိ စိတ်ဆိုးသွားခဲ့မည်။

ပြဿနာရဲ့အစက အဝတ်အစားပဲ။

ထိုနေ့က ရှုပ်လက်ရှည်လည်ကတုံးနှင့် ယောပုခိုးလေးကို
ဝတ်ဆင်ထားသော မွေးနေ့ရှင် ကျွန်တော့်ဝတ်စုံကိုကြည့်ပြီး မာမိလ
ငြင်းငြင်းထန်ထန်ပင် ဝေဖန်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ဒါကို ပေးပေးက

လည်း ခေတ်ခေတ်ထိမခံချေ။ ယောက်ျားပီသပြီး တည်တည်ကြည်ကြည်နေတာကို မင်းလိုအဆင့်မရှိတဲ့ ခရိုက်ထဲ မသွတ်သွင်းနဲ့ဆိုပြီး အကြီးအကုယ် ကောင်းများကြ၏။

မာမိက သူ့ကို အဝတ်အစား ပြန်လဲပိုင်သည်။

ဖေဖေက...

သွားမလဲရဟု အမိန့်ပေး၏။

သူ...

ဖေဖေအမိန့်ကို မလွန်သန်ခဲ့တာမဟုတ်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဖေဖေဆန္ဒအတိုင်း ဝတ်စားလာခဲ့တာမို့ ခေတ်ဆန်တဲ့ ဒီနိုင်းတွေကို ဝတ်ရမှာ စိတ်မရဲဘဲရှိနေခဲ့သည်။

ဖေဖေက ခေတ်ဆန်သလို ဘိုးဘွားလက်ထက်ကတည်းက တို့တို့တတ် ချမ်းသာခဲ့တဲ့ သူဌေးသမီးတစ်ယောက်ဆိုတော့ အသုံးအပြုနဲ့ လက်ကြီးသလို ကျွန်တော့်ကိုလည်း မွေးကတည်းက သူ့အလှတွေ ပျက်စားနိုး၍ နို့ဖူးတိုက်ကာ အထိန်းတော်ကြီးကြီးခန်းနှင့် သိပ်ခဲ့၏။

ဒါကို...

ဖေဖေကမကြိုက်။

မိခင်ရင်ခွင်မှာသာ ထားလိုသည်။

သို့သော်...

မာမိက လက်မခံချေ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်တွေ မအားလပ်အောင် ရွပ်တာ သူတာဝန်ကို မယူနိုင်တဲ့အထိပင် မာမိက ပျက်ကွက်ခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်မျက်နှာကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးတော့ မဖြိုကွဲခဲ့ချေ။ ဖေဖေက တားဆီးမရတော့တဲ့ မာမိကို စိတ်ကုန်ကာ ထွတ်ထားတော့ မာမိအခြေအနေက ပိုဆိုးသွားသည်။

အရွဲ့တိုက်မှုတွေ များလာ၏။

ဖေဖေကလည်း မာမိ ဘယ်လောက်ရှည် သူမီးပွားရေးလုပ်ငန်းထက် ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ချေ။ ကျွန်တော် ကောင်းပြောတတ် အရွယ်ရောက်တော့ မာမိက သူ့ကို ခေမေလို့ခေါ်တာ မကြိုက်ဘဲ မာမိဟု သင်ပေးခဲ့သလို ဖေဖေကလည်း ဖေဖေဟုခေါ်ရန် နားရိုက်သွင်းခဲ့သည်။

ဒီလိုနှင့်ပဲ မိခင်ကို မာမိ၊ ဇခင်ကို ဖေဖေဟု ကျွန်တော် ခေါ်ခဲ့ရတော့၏။ စီးပွားရေးအဆင်ပြေသော်လည်း အိမ်မှာ လူမှုရေးပျက်ကွက်မှုတွေက မမိနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားနေခဲ့သည်။ အားရဆိုတာ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်မှ ဟုတ်တဲ့လေးဆိုပြီး အားရလောက်အောင်ကို တကွတပြား ဖြစ်နေခဲ့တာလေ။

အခုလည်း...

မာမိက ပြန်လောသေးသလို ပြန်ရောက်နေတဲ့ ဖေဖေကလည်း အပြင်ပြန်ထွက်မှာတဲ့။

ဒါဆို...

ဒီလောက် များတော်ကြီးတစ်ခုလို တည်ဆောက်ထားတဲ့ တိုက်ကြီးထဲမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေပြီး နေရဦးတော့မှာပဲပေါ့။

တိုက်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေတဲ့ ထမင်းစားစားပွဲကြီးမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်အောင်ခဲ့ပြီး စားရဦးတော့ မှာပဲပေါ့လေ။

“သား”

“ဗျာ”

“မင်းလုပ်ငန်းတွေ အဆင်ပြေရဲ့လား သား”

“မြေပါတယ် ဖေဖေ၊ အခုလည်း လုပ်ငန်းသစ်တစ်ခု လုပ်ဖို့ စဉ်းစားနေပါတယ်”

“ဘာလုပ်ငန်းလဲ သား”

“အတူးကုဆေးခန်းတစ်ခု ဖွင့်မလားလို့ပါ”

“ဟေ”

ဖေဖေ မျက်ခုံးကြီးတွေ ကြည့်တက်သွားတာကို ကြည့်ပြီး သူ ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ဖေဖေက ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကို သာ စိတ်အားထက်သန်သူတစ်ယောက်မို့ အခုကိစ္စကို စဉ်းစားနေ စေမှာတော့ သေချာသည်။

“မင်းဟာက အဆင်ပြေပါ့မလားကွ၊ အဖေကတော့ သိပ်အားပေးချင်ဘူး”

“အဆင်ပြေမှာပါ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် အများကြီး လှေလာ အပြီးမှ ဆုံးဖြတ်တာပါ”

“ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီလား... သားရဲ့၊ ဒါဆို အခြေအနေ အတော့ကို နိုင်မှာနေပြီပဲ၊ မင်း ဘာကြောင့် ဖေဖေကို မတိုင်ပင် ခဲ့ဘဲ ခွမ်းထက်၊ မင်းလုပ်ငန်းကို ဖေဖေ သိခွင့်ရှိသင့်တယ်မဟုတ် တဲ့လား၊ အခုညည်းဆုံးတော့ ဖေဖေရဲ့ခွင့်ပြုချက်ယူသင့်တယ် မလားထက်”

ဖေဖေမျက်နှာက ဒေါသရောင်ကြောင့် အခုညည်းယ နီးမြန်း သာသလို ဖေဖေစကားသံက တင်းမာလာသည်။

“ကျွန်တော် ဖေဖေကို တိုင်ပင်ခလို့ပါ၊ ဒါဖေဖေ့ ဖေဖေ အလုပ်အရမ်းများတော့ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှာမို့လို့”

“တော်စမ်းပါကွာ... အဲဒီလိုအကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ ကြွင်းမပြစမ်းပါနဲ့၊ အခုကိစ္စက တလေးကစားစရာ ပစ္စည်းတစ်ခု ခိုဝယ်ရသလောက် လွယ်ကူတဲ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို မင်းက အလွယ်တကူ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်တာဆိုတော့ ငါ့ဟာ ပထမဆုံးအကြိမ် အာခံလိုက်တာပဲ ခွမ်းထက်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ သား... သားက”

“မင်းသဘောနဲ့မင်း ဆုံးဖြတ်ပြီးမှတော့ ငါ့ဘာပြောလို့ ခြင်းမှာလဲ၊ ကြည့်လုပ်ပေါ့ကွာ”

သူ့စကားပင်ဆုံးသေး ဖေဖေ သူ့ကိုကျောခိုင်းကာ အခန်း

ထဲကနေ ထွက်သွားသည်။ သူ့ကို ဖေဖေ စိတ်ဆိုးသွားချေပြီ။
ဖခင်တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပြီး မတိုင်ပင်ခဲ့သည့်အတွက်
ဖေဖေ သူ့ကို စိတ်ဆိုးသွားချေပြီတည်း။

သူ...

ဘယ်လိုဖြေရှင်းပြရမလဲ။

ဖေဖေကို မတိုင်ပင်ခဲ့မိတာ မှန်ပေမယ့် ဖေဖေ
မလေးစားပဲ လုပ်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါ။ အစောကြီးကတည်းက
အပိုင်အမြက် သူပြောပြထားတာပဲ။ ဖေဖေက လုပ်စေချင်တဲ့
မရှိ၍ သူဆက်ပြီး မပြောဖြစ်တော့တာပါ။

သူ...

တိုတင်ဝင်းကို ယုံကြည်သလို ဒေါက်တာရန်နိုင်ဝင်း
လည်း လက်တွဲလုပ်ချင်သည်။ ဒါကြောင့် အခုကိစ္စကို အသေအ
တွေးတောကြံစေပြီးမှ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မှားသွားပါတယ် ဖေ။

ကျွန်တော် သိပ်ပြီးမှားသွားပါတယ်။

တကယ်ဆိုရင်...

ကျွန်တော် ဒီအခြေအနေထိရောက်ပြီး ကိုယ့်အားကိုယ်
ချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်အောင် ဖေဖေက လမ်းညွှန်ပြသခဲ့တာပဲ။
ဖေဖေ ဆွဲခေါ်လို့ နိုင်စွမ်းထက်ဆိုတဲ့ကျွန်တော် လောကကြီး
မှာညီတစ်လုံးနဲ့ လုပ်တည်နေနိုင်ခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော် တောင်းဝန်ပါတယ် ဖေဖေ။

ကျွန်တော်

သိပ်ကိုမှားသွားခဲ့ပါတယ်။

သူ...

ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ဖေဖေဟမ်းဖုန်းလေးဆီ လှမ်းထက်
လိုက်သည်။ တစ်ဖက်က ထူးသံကြားတော့...

“ဖေဖေ ကျွန်တော် ဖေဖေရဲ့ အပိုင်ကိုပဲ ချစ်တာပါ။
အဖေ မလုပ်စေချင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီလုပ်ငန်းကို ဘယ်လိုပဲ
ခွဲလမ်းခွဲကမ်းမော့ချေပါစေ လက်ထွက်လိုက်မှာပါ ဖေဖေ။ ကျွန်တော့်
အတွက် ဖေဖေကသာ အဓိကပါ။”

သူ့စကားသံလေး ညင်းသွဲ့ကာ တိတ်သွားတာနှင့်
တစ်ဖက်က မှားထောင်နေသော ဖုန်းကလေးသည် ပြန်လည်၍
စိတ်သွားခဲ့ချေပြီ။

www.burmeseclassic.com

အနား (၁၈)

“သမုခ...တော်တော်လေးလွန်နေပြီနော်”

“ဟဟ...ကိုကိုကလည်း ဒါလေးမေးတာများ ကျွန်မက ဘာတွေလွန်နေလို့လဲ၊ သိချင်လို့ဟာကို မပြောချင်လည်းနေပေါ့”

“မင်းကို မသင်္ကာချင်တော့ဘူး သမုခ”

“ကိုကိုနော်”

စူးစမ်းသော မျက်ဝန်းများနှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောနေတဲ့ ကိုကိုကို စိတ်မလုံလဲစွာပင် မျက်စောင်းကလေးထိုးပြီး အကြည့်ထဲ ဖစ်လိုက်မိသူက သမုခရယ်ပါ။

“ဘာကိုကိုနော်လဲ...အချိန်တိုင်း ဒါချည်းပဲမေးနေတာ မင်းဘက်က ရိုးရိုးသားသားပါလို့ ယုံကြည်လို့ရတော့မလား သမုခ

ရဲ့”

ပြဿနာပဲ။

ကိုကိုကတော့ ကျွန်မကို တစ်စက်လေးမှ မယုံကြည်တော့ တာလေ။

ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သံသယမကင်းတဲ့ အရိပ် အယောင်တွေကို ကျွန်မ မြင်တွေ့နေရသည်။ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မပဲ။ တစ်ချိန်လုံး ကိုနိုင်စွမ်းထက်ရဲ့ အကြောင်းတွေကိုမေးနေမိသည်။ ဒီတော့ ကိုကို တစ်မျိုးအထင်ရှိသွားပြီပေါ့။

“သမုခ”

“ဘာလဲ...ကိုကိုရာ ဘာတွေမဟုတ်ကဟုတ်က စွပ်စွဲ ဦးမလို့လဲ”

စိတ်မလုံလဲဖြစ်နေတဲ့ သမုခကို ကြည့်ပြီး မိုးမြင့်ထွင်ရဲ့ စိတ်တွေ တစ်မျိုးကြီး ခံစားနေရသည်။

ဒီကောင်မလေး...

စပ်စုချင်စိတ်မိလားနဲ့ ရိုးရိုးသားသားမေးတာမှ ဟုတ်ပါရဲ့ လား။

သူမလေးက...

ခေါင်းတခါခါနဲ့ ငြင်းနေတော့လည်း သူမယုံကြည်လို့ မရပြန်။

သူစိတ်ကပဲ ထင်နေလို့များလား။

အခုတစ်လော...

သူ့ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်တော့။ သမုခရဲ့ ဝတ်သင်္ကန်းပြီး သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲနေခဲ့ပြီဆိုတာကိုတော့ သတိထားမိ၏။ ဘာရယ်လို့တော့ အတတ်မပြောနိုင်ပေမယ့် တခြားသူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက် အကြောင်းကို အတိုင်းအတာတစ်ခုထက် လွန်ပြီး သိချင်နေတာမျိုးကိုတော့ သူ့စိတ်ထဲ နောက်လိုက်တို့စိတ် ဖြစ်မိသည်။

သူ...

အိပ်ရာလေးထက် အသာလှဲကာ မျက်လုံးလေးတွေ ခိုထိထားမိ၏။

“ကိုကို”

သမုခတစ်ယောက် သူ့အချွမ်းထဲလိုက်လာပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို အတင်းလှုပ်နှိုးနေမိ၏။ ကိုကို အခန်းလေးထဲဝင်တာ ငယ်စဉ်ကလေးကတည်းကပဲ ကျွန်မအတွက်တော့ သိပ်ပြီး ထူးဆန်းစွာ ခံစားနေတော့ပါ။

“ကိုကို”

“ဘာလဲကွ...အိပ်ချင်နေပြီ”

“ဟာကွာ... မအိပ်နဲ့ဦး၊ ကျွန်မ ပြောစရာရှိသေးတယ်”

“နောက်မှပြောကွာ... သမုခ”

“ဟာ... မရဘူး၊ အခုပြောမယ်”

“သမုခရာ... နင် ငါ့ကို တော်တော်ရုက္ခပေးတာပဲ”

“ကျွန်မအတွက် ကိုကို ကားမှရှာမပေးသေးတာ”

“ရှာပေးမှာပေါ့ဟာ... နင့်ကိုဝယ်ပေးလိုက်ပါလို့ ငါပြောထားပြီးပြီပဲ၊ ဟာ... ဘာတွေလောနေတာလဲ”

“ပြောထားပေမယ့် ကိုကိုက လိုက်မှဝယ်ပေးသေးတာ”

“ငါ အလုပ်မအားသေးဘူး သမုခရဲ့”

“ကိုကိုက အားတဲ့အချိန်ကို ပေးမှပေးတာ၊ ကျွန်မအတွက် နည်းနည်းပဲပေးပြီး ကားလေးရှာပေးပါလား ကိုကိုရယ်”

“အေးပါကွာ... ရှာပေးပါမယ်၊ သွားပါတော့ သမုခရယ် အရမ်းကို အနားယူချင်နေပြီဟာ၊ သွားတော့ကွာ”

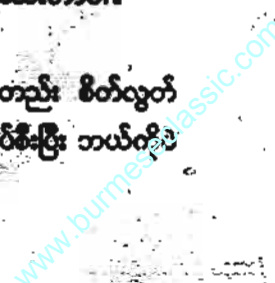
အိပ်ချင်မှူးတူးအထဲလေးနှင့် ပြောနေတဲ့ ကိုကိုကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ ထပ်ပြီး မနှောင့်ယှက်ချင်တော့ပါ။

ကိုကိုရဲ့ ထောက်ခံမှုကြောင့် အခုဆိုလျှင် မာမိက ကျွန်မအတွက် ကားတစ်စီးသတ်သတ် ဝယ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးပြီးပြီ

ကိုကို မရှာပေးသေးလို့သာ မဝယ်ရသေးတာပါ။

ကျွန်မ...

ကိုယ်ပိုင်ကားလေးနှင့် တစ်ယောက်တည်း စိတ်လွတ်စိတ်လွတ် သွားလာချင်သည်။ ကိုကိုကား ကတိပေးပြီး ဘယ်လိုပဲ

သွားရှင်သွားရှင် ကိုကိုကို လိုက်ပို့ခိုင်းနေရတာ အားနာရမ်း
ဒါကြောင့်...

စွတ်အတင်း ပူဆာနေမိခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ကိုကိုကတော့...

အလုပ်ကနေ ဘယ်လောက်တောင် ပင်ပန်းလာသလဲ
ပါ။ အိပ်ရာထက် ခဏလေးလှဲချုပ်ရှိသေး နှစ်ခြိုက်စွာပင် အိပ်
ကျသွားတော့သည်။

ကျွန်မ...

ကိုကိုကို ထပ်ပြီးမနိုးရက်တော့။

အိပ်ပျော်နေတဲ့ ကိုကို့တင်လေးနားကနေ ခွာလာ
ထွက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ် စားပွဲခုံလေးပေါ်တွင် တင်
သော နိုးပြာရောင် မှတ်စုစာအုပ်လေးကြောင့် စိတ်တွေက တစ်
သို့ ပြောင်းသွားသည်။

ထိုစာအုပ်လေးရှိရာသို့ တိုးတပ်ကာသွားပြီး ယူကြည့်
၏။ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ စာအုပ်လေးပဲ။ ကိုကိုတစ်ဆူ
ရှာရှာဖြေဖြေ ဝယ်တတ်လွန်းလှ၏။

ကျွန်မ...

စာရွက်လေးတွေ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လှန်လှေ့ကြည့်

မိသည်။

နိုင်စွမ်းထက်...

ဟယ်...။

မှတ်စုစာအုပ်လေးအတွင်း ရေးမှတ်ထားသော လိပ်စာနှင့်
ဖုန်းနံပါတ်လေးတစ်ခု။ စာတန်းလေးကိုဖတ်ပြီး ရင်လေး ထိတ်ခနဲ
ခုန်လှုပ်သွားရသူက သမုခပါပဲ။ ကိုကိုမှတ်စုစာအုပ်လေးထဲမှာ
သူ့ရဲ့ အိမ်လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရတာလေ။

ကျွန်မ...

သိချင်နေခဲ့တာပါ။

သူ့ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေးကို ကျွန်မ တအားသိချင်နေခဲ့တာ
ပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုကိုကို မခေးရဲ။ ဘာလုပ်မလို့လဲလို့ မေးရင်
ကျွန်မမှာ ပြန်ဖြေစရာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိတာ။

ဒီတော့...

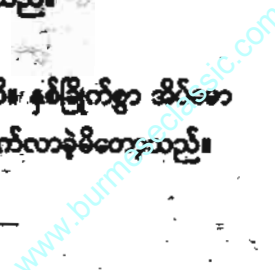
အောင့်အီးပြီးနေရသည်။

အခုတော့ ကျွန်မဆန္ဒလေး ပြည့်ဝစွာပင် သိချင်တာလေး
တွေကို သိခွင့်ရခဲ့၏။

စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်လွတ်လေးတစ်ခုတွင် သူ့ရဲ့လိပ်စာနှင့်
ဖုန်းနံပါတ်လေးကို ချရေးလိုက်ပြီး ထိုစာရွက်လေးကို ယူပြီး ကိုကို
အခန်းလေးထဲကနေ ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

ကိုကိုကတော့...

ကျွန်မလုပ်ရပ်ချားကို ဘာမှမသိ။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်စာ
ကျနေတဲ့ ကိုကိုအခန်းလေးထဲကနေ ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

ကျေးဇူးပဲ ကိုကို။

အခုလို သမုခ သိခွင့်ရခဲ့တဲ့အတွက် ကိုကိုကို ကျေးဇူး
အရမ်းတင်တယ်သိလား။

ရင်ထဲကနေ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲလေးပင် ပြောလိုက်မိတော့
သည်။

ပြီးနောက်...

ခြေသံခပ်ငွေ့ နင်းလျှောက်ကာ အောက်ထပ်လေးသို့ ပြန်
ဆင်းခဲ့၏။ ဧည့်ခန်းလေးထဲတွင် ထိုင်နေသော အန်တီမေ့ကို နှုတ်
ဆက်ကာ အိမ်ဘက်သို့ ကျွန်မ ပြန်ခဲ့သည်။ ရောက်တာနှင့် အပေါ်
ထပ်သို့ အပြေးလေးတက်ခဲ့၏။

အခန်းလေးထဲ တန်းဝင်ခဲ့ပြီး ဝှက်ယူလာသော ကိုစွမ်းရဲ့
လိပ်စာ ကူးရေးထားတဲ့ စာရွက်လေးကို ပြန်ဖတ်လိုက်ပြီး ကြည်နူး
စွာ ပြုံးမိ၏။

အခန်းထဲမှ ဖုန်းခွက်လေးကို မရဲတရဲလေး လှမ်းယူကာ
ဖုန်းနံပါတ်လေးအား တုန်ယင်သောလက်ကလေးများနှင့်
နှိပ်လိုက်တော့ တစ်ဖက်က ဖုန်းမြည်သံ ကြားရ၏။

ကျွန်မရင်တွေ အဆမတန် ခုန်လှုပ်လာရသည်။

ဖုန်းခေါ်နေပေမယ့်...

တစ်ဖက်က ဖုန်းလာမကိုင်သေးချေ။ အတော်လေးကြာမှ
ဖုန်းကိုင်၏။

“ဟဲလို”

“....”

မြတ်စွာဘုရား...

ဒါ...ဒါ။

သူ့အသံပါပဲ။

ဒါဆိုရင် ဒီဖုန်းနံပါတ်က ကိုစွမ်းရဲ့ ဟမ်းဖုန်းနံပါတ်အစစ်

ပဲ။

“ဟဲလို”

“.....”

“ဟေ့...ဖုန်းဆက်ပြီး ဘာခုလည်း အသံမပေးဘူး၊
ဘာလဲကွ”

အမှေ့...။

တစ်ဖက်က စိတ်ခရှည်သလို ဒေါသသံကြီးနဲ့ ပြောတော့
အထန်တကြားပင် သူမဖုန်းကလေးကို ပြန်ချလိုက်မိသည်။

တစ်ဖက်မှ နိုင်စွမ်းထက်မှာလည်း အုတူတူ တစ်ဖက်က
ဖုန်းချသွားတာကြောင့် ထူနက်နက် မျက်နှာတန်းကြီးတွေ ကြုံတက်
သွားရ၏။

ဖုန်းခေါ်ပြီး ဘာခုလည်းမပြောချေ။

သူ...

ဖုန်းထဲမှာပေါ်နေတဲ့ နံပါတ်လေးကို သတိထားကြည့်မိ

တော့ တစ်ခါမှမသိဘူးတဲ့ နီပေါတ်အသစ် ဖြစ်နေ၏။

ဖုန်းနားဆက်တာ

ဒါလည်းဖြစ်နိုင်တာပါ။

တစ်ဖက်က ဘာစကားမှမဟုတ် မပြောဘဲ ဖုန်းပြန်ချသွားတာ

ဆိုတော့ နီပေါတ်မှားနှိပ်ပြီးမှ သတိရသွားတာ ဖြစ်ရမည်။ သူ

ဟမ်းဖုန်းလေးကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

တီးလုံးသံလေးနှင့်အတူ သူ့ဟမ်းဖုန်းလေးက ပြန်ဖြည့်လာ

ပြန်၏။ သူ နီပေါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ စောစောက ဖုန်းနီပေါတ်ခံ

ဖြစ်နေပြန်သည်။ သူ ဖွင့်ပြီး နားထောင်လိုက်မိပြန်၏။

“ဟဲလို”

“....”

“ဟဲလို”

“ဟဲလို”

တစ်ဖက်က ဘာသံမျှမကြားရချေ။ သို့သော် ဖုန်းထဲမှ သီချင်းသံသဲ့သဲ့ကို သူကြားနေရသည်။

“ဟဲလို”

ထူးသံလဲကြား။

ဘာစကားမျှလည်း မပြောပေမယ့် တစ်ဖက်က ဖုန်းထဲမှ သွေးတာတော့ သူသိသည်။

ဘယ်လိုပါလိမ့်။

သူ့ကို တမင်ဗရုတ်ကျနေတာများလား။

“ဟေ့...မင်းဖုန်းသရဲလား၊ တော်တော် အချိန်တွေအား

နေတယ် ဟုတ်လား၊ တောက်”

သူ စိတ်မရှည်စွာ ဟောက်လိုက်မိသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟင်...

အသံတိုးတိုးလျှလျှ တောင်းပန်သံလေး။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်”

ဟာ...

နိုင်စွမ်းထက် ရင်တစ်ခုလုံး လှိုက်ခနဲ ခါတက်သွားရသည်။

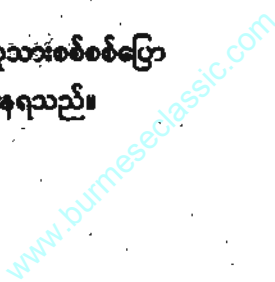
တီးလုံးသံတွေကြားမှ တောင်းပန်သံတိုးတိုးလေးကို သူကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတကယ်ပဲ ကြားလိုက်ရတာပါ။ သီချင်းသံသဲ့သဲ့လေးနှင့်အတူ အဲဒီစကားသံလေးကို သူတကယ်ပဲ ကြားခဲ့ရတာပါ။

သို့သော်...

သီချင်းထဲကအသံလား၊ တကယ်ပဲ လူသားစစ်စစ်ပြော

လိုက်တဲ့အသံလားဆိုတာ မရအောင် ဖြစ်နေရသည်။

ပဟေဠိသန်လိုက်တာ။

သူ...

ရုန်းကလေးကိုချောင်းသတ် ထိုးအသံလေးကို ထပ်ပြီးအားစွင့်နေမိသည်။ သူ့စိတ်တွေက ထိုးအသံလေးထဲတွင် နစ်မြုပ်ပျော်ဝင်နေရ၏။ တစ်ဖက်က ဘာကောင်းသံမှ ထွက်မလာဘဲ သီချင်းသံလေးသာ ဆက်ပြီးကြားနေရသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသံပါပဲ။

သူကြားလိုက်တဲ့ အသံပိုင်ရှင်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ။

သူမ...

ဘယ်သူလဲ။

စဉ်းစားစမ်း...။

သူ့ဟမ်းရုန်းနဲ့ပါတ်ကို တိတိကျကျဆက်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ။

ဟုတ်ပြီ။

ဟိုကောင်မလေးပဲ။

ကိုမိုးမြင့်ထွင့်ရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပဲဖြစ်မည်။

သမုခ...

သမုခဆိုတဲ့ ဇာနည်မလေးပဲဖြစ်ရမည်။ ဟုတ်တယ် သူ့ကလေးပဲဖြစ်မှာသေချာသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ နိုင်စွမ်းထက်

စိတ်တွေ အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားနေရ၏။ သမုခဆိုတဲ့ နာမည်လေးနဲ့ သိပ်ပြီးချစ်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ သူမလေးကို သူ့အာရုံမှာ ချောက်လို့မှမရခဲ့တာ။

“သမုခလေးဟင်”

အို...။

တစ်ဖက်က နာမည်ကို တိတိကျကျခေါ်ပြီး မေးလိုက်ခြင်းကြောင့် ကျွန်မအဖွဲ့ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတုန်သည့်အထိ ထိတ်လန့်သွားရသည်။

“ကိုယ်မေးနေတယ်လေ...မင်း သမုခဆိုတဲ့ ကလေးပျောက်လား”

အပိုင်ကို စွပ်စွဲလိုက်တာပဲ။

တော်လိုက်တာ။

ကျွန်မဆိုတာကို ရှင် တိတိကျကျ ဖော်ထုတ်နိုင်တယ်ဇန့်။ ကျွန်မ မအံ့ဩဘဲနဲ့ကို မနေနိုင်တော့ဘူး ကိုစွမ်းရယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။

သမုခဆက်တာပါ။

ကိုစွမ်းရဲ့အသံလေးကို နားထောင်ချင်လွန်းလို့ ကျွန်မ လှမ်းပြီးဆက်လိုက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကြောင့် ထိုစွမ်းရဲ့စိတ်တွေ စွပ်စွဲထွေးချောက်ကျိသွားတာကို သတိထားမိတော့ တကယ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရတယ်ရှင်။

ဒါကြောင့်...

ကက်ဆက်လေးထဲက သီချင်းသံလေးကြားမှ သိမသာ
လေး တောင်းဝန်လိုက်တာပါ။

“သမုခလားလို့...ကိုယ်မေးနေတယ်လေ၊ ဟေ့...
ကလေး မင်း ဖုန်းမရသေးဘူးဆိုတာသိတယ်၊ ကိုယ့်ကို ပြန်ဖြေဦး
လေ”

ဟင့်အင်း...။

ကျွန်မ မဖြေရဲဘူး။ မဖြေချင်ဘူးကိုစွမ်း။

သမုခပါလို့ ကျွန်မ ဝန်မခံရဲဘူးကွယ်။

“သမုခ...ဟာ...ဟေ့...ဟေ့ ဟာကွာ”

သူမေးနေဆဲ တစ်ဖက်က ဖုန်းလေးချသွားတာမို့ နိုင်စွမ်း
ထက် အသည်းအသန် တားဆီးလိုက်ပေမယ့် နောက်ကျသွားချေ
ပြီနော်။

အနန်း (၁၁)

ခြံထဲ ကားတစ်စီးထိုးရပ်သံကြောင့် အန်တီမေ့ကို ဘုရား
မင်းသန့်ရှင်းရေး ဝိုင်းလုပ်ပေးနေတဲ့ သမုခရဲ့ ခေါင်းလေးဆတ်ခနဲ
အောင်မတ်သွားရသည်။

“အန်တီမေ...ကိုတိုပြန်လာပြီထင်တယ်၊ ကားသံကြား
တယ် အန်တီမေ”

“ဟေ့...ဟုတ်လား၊ ဒါဆို တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်ဦး
ဧတ သမီး၊ အိမ်တံခါးသံတန်းသော အန်တီမေ ခတ်ခဲ့တယ်၊ သွား...
သွား သွားဖွင့်ပေးလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့...အန်တီမေ”

ကျွန်မ...

ဘုရားဆန်းလေးထဲကနေ သွက်ချအောင် ခြေလှမ်းကျွတ်ပြီး များနှင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့မိသည်။

ဒီနေ့...

ကိုကိုက ကျွန်မအတွက် ကားအသစ်တစ်စီး ဝယ်ပေးဖို့ ကားပွဲစားတန်းမှာ သွားရှာနေတာလေ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကိုတို ပြန်အလာကို စောင့်နေမိတာပါ။ ခြေလှမ်းသွက်သွက်လေးတွေနဲ့ တိုက်အဝင်အဝ တံခါးလေးဆီ ကျွန်မရောက်သွားတော့...

မြတ်စွာဘုရား...

တံခါးဝမှာ ရပ်နေတဲ့လူက ကိုကိုမှမဟုတ်တာ။

သူ့...

ကိုနိုင်စွမ်းထက်ပဲ။

တည်ကြည်သောမျက်နှာထား၊ စူးရှသော မျက်လုံးအဖွဲ့တွေနဲ့ ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ သူ့ကို မြင်လိုက်ရချိန်တွင် လမ်းနေသည့် ကျွန်မ ခြေလှမ်းများ တဲ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားရတော့ပြန်တယ်။

“ဟေ့...တံခါးလာဖွင့်ပေးဦးလေ။ ဧည့်သည်ကို ဒီအတိုင်းကြီးပဲ ခန့်ခင်းတော့လို့လား”

“ဪ...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

သူ့ဆီက သတိပေးစကားသံ ကြားတော့မှပဲ ကျွန်မ တဲ့ခိုင်းနေတဲ့ ခြေလှမ်းလေးတွေက တံခါးဝလေးဆီ ရောက်သွားပြီး ခတ်ထားသော သံတံခါးသော့ခလောက်ကြီးကို ကိုင်ကာ

ရှင်ပေးလိုက်မိသည်။

ရှက်လိုက်တာ...

ကျွန်မမျက်နှာကို ဘယ်မှာသွားပြီး ဝှက်ရမှန်းမသိအောင် ဆင် ဖြစ်နေရ၏။ မညေ့က သူ့ဆီကို ကျွန်မ ရုန်းခိုင်းဆက်မိတဲ့အဖြစ် ကို ပြန်သတိရကာ မျက်နှာချင်းမခိုင်ရဲလောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေရသည်။

“ကို...ကိုကို ခရီးတူးရှင်”

ထိန်းချုပ်ထားနေသည့်ကြားကပင် ကျွန်မရဲ့ အသိပေးစကားသံလေးတွေ ထစ်ငေါ့နေရသည်။ ညှို့လိုက်တာ။ ကျွန်မ အိမ်ထောင်တောင် ဟန်ဆောင်မှုမကောင်းရာလားချောင်း သူက အာ ခိတ်လှုပ်ရှားပြီး သွေးဖျတ်လောက်အောင် တုန်လှုပ်နေတဲ့ ကျွန်မကို သတိထားမိတော့မှာပဲ။

“ကိုထွင့်...ဘယ်သွားလို့လဲ၊ ကလေး”

ကလေးတဲ့။

ခေါ်ပြန်ပြီ။

အဲဒီအသုံးအနှုန်းခေါ်သံကြီးကို ကျွန်မ နည်းနည်းလေးမှ ခုန်ထက်ပါဘူး။ အဓိက ကိုစွမ်းဆီက ခေါ်တဲ့အသံလိုက် ကျွန်မ ကလေးမှမဟုတ်တာ အဲဒီလိုကြီး မခေါ်သင့်ပါဘူးချောင်း။

“ဟိတ်...မေးနေတယ်လေ၊ ကိုထွင့် ဘယ်သွားတာလဲ”

“အဲဒါ ကျွန်မသေဘူး”

အလို...။

တယ်ဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မ မသိဘူးတဲ့။

မဆိုဘူး။

ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ဖြေတာ

သမုခ။

“ကိုယ့်ကို အိမ်ထဲဝင်ဖို့ မင်း မဖိတ်ခေါ်တော့ဘူးလား ကလေး”

“တံခါးဖွင့်ပေးထားတာပဲဟာ”

“ဒါပေမယ့် မင်းက ဖိတ်သင့်သေးတယ်လေ”

ဖိတ်ညစ်လိုက်တာ။

ကျွန်မ သူ့ရှေ့မှာနေရတာ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်မလှုပ်ရှားနေရသလဲဆိုတာ သူ့မှသိတာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနေရာထဲမှာ နေ အနီးအငွေ့လေးတစ်ခုလို လွင့်ပျောက်သွားရှင်လိုက်တာ မဟုတ်ပါနဲ့တော့။

“ဟုတ်ကဲ့... အိမ်ထဲကိုဝင်ထိုင်ပါဦး၊ ဦးနိုင်ခွမ်းက

ကျွန်မ အန်တီဇုကို သွားခေါ်လိုက်ပါဦးမယ်”

သမုခတစ်ယောက်...

ထွက်ပေါက်လေးတစ်ခုကို အသည်းအသန် ရှာတွေ့

သည်။

“ထေရေဦး...ကလေး ကိုယ် မင်းနဲ့ စကားပြောနေရာရှိ သို့ ထေလေးထိုင်ပေးပါဦး”

သူက ဧည့်ခန်းမကြီးဆီ လျှောက်လှမ်းသွားရင် ကျွန်မကို ခါ တစ်ခါတည်း ပြန်ဖိတ်လိုက်တာမို့ ရှောင်ထွက်သွားဖို့ ကြိုးစား လိုက်တဲ့ ကျွန်မရဲ့စိတ်ကူးလေးတွေ ပျက်ပြယ်သွားရသည်။

“ထေလေး...ထိုင်းပါ ကလေး”

ကျွန်မ...

သူ့ရဲ့ အဆိပ်ပေးမှုကို မလွန်ဆန်နိုင်စွာပင် သူ့ညွှန်ပြလိုက် တဲ့ ဆိုတာနဲ့လေးတွင် ဝင်ထိုင်မိသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ မနေ့ညက ကျွန်မ ဖုန်းနိုးဆက်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ တစ်စုံတစ်ခုပြောတော့ အထဲဆိုတဲ့အသံနှင့် ခေါင်းလေးပင် မဖော်ခဲ့တော့။

“ကလေး”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ”

“ကိုယ် မင်းနဲ့ ဖိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တယ်ကလေး”

“ရှင်”

“ကိုယ်...မင်းနဲ့ ခင်ခင်ရင်းနှီးချင်တယ်လို့ ပြောတာ”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို အသိအမှတ်မပြုနိုင်ဘူးလားဟင် ကလေး”

“ကျွန်မ...ကျွန်မက”

“ပြင်းပါနဲ့လား ကလေး၊ ကိုယ် အခုပြောနေတာတွေ

က အလကားပျောက်ပြီး ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းနဲ့ ဒီထက်
ပေးပေးလို့ကလွဲတဲ့ စိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်လို့ ကိုယ့်ဘက်ထဲ
စပြီး မင်းကို ကမ်းလှမ်းတာပါ။ မင်း ကိုယ်ပြောတဲ့အဓိပ္ပါယ်ထို
နားလည်မှာပါနော်”

ကျွန်မ...

ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိစွာပင် သူ့မျက်နှာဆီ မော့ကြည့်
မိတော့ အပြေးနှုတ်လေးတွေနဲ့ ခိုက်ကြည့်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ
ကို တွေ့လိုက်ရသလိုပင် ရင်ခုန်သံတွေ အတိုင်းအဆမရှိ တစ်ဖန်
ဒီတံနှင့် ခုန်လှုပ်သွားရတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲဟင်...ကလေး”

“ကိုကိုသူငယ်ချင်းက ကျွန်မရဲ့သူငယ်ချင်းပါပဲ ဦးနိုင်စွမ်း
ထက်”

“ဟင့်အင်း...မဟုတ်သေးဘူးကလေး။ ကိုယ် မင်း
ခင်ခင်ရင်းနှီးချင်တာ ကိုမိုးမြင့်ထွဋ်ရဲ့ အနောင်အဖွဲ့နဲ့ မဟုတ်ဘူး
ကလေး။ သမုစဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပဲရဲ့ သီးသန့်မိတ်ဆွေ
လေး ဖြစ်ချင်တာပါ”

အို...

ဒါ...ဘာအဓိပ္ပါယ်ကြီးပါလိမ့်။

ကျွန်မ...ရှင်စကားရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ကောင်းကောင်း သာ
သာပြန်ထုတ်ဘူး နိုင်စွမ်းထက်ရယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မ

စွမ်းစွမ်းလင်းလင်းလေးပဲ ပြောပါနော်။ ရှင်မြစ်ချင်နေတာ ရှင်လို
ထူးနေတဲ့ စိတ်ဆွေလေးတစ်ခုကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောမိပါ။

“ကလေး”

“.....”

“မင်း လက်ခံနိုင်လေးဟင် ကလေး”

“ဟင့်အင်း”

ဟာ...။

ခေါင်းလေးကို သွက်နေအောင် ခါယမ်းပြီး ငြင်းလိုက်တဲ့
သမုစကို ကြည့်ပြီး နိုင်စွမ်းထက် ရင်တစ်ခုလုံး ဟာနေ တက်သွား
ရသည်။

တကယ်ဆို...

သမုစကိုယ်တိုင် မနေ့ညတ သူ့ဆီကို ဖုန်းခိုးဆက်ခဲ့တာ
မဟုတ်လား။ သူ့ကို မပတ်သက်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဆိုလျှင် အခုလို ခိုးကြောင်ခိုးကွက် ပဟေဠိလုပ်ပြီး တစ်ဖက်သားရဲ့
စိတ်အာရုံတွေကို ဖမ်းစားဖို့ ဘာကြိုးစားစရာလိုသလဲနော်။

သူ့မှာတော့...

သူမလေးဆီက ဖုန်းဆက်တာလေးကို စိတ်ထဲခွဲပြီး ညက
တော်တော်နှင့်ပင် အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။ ရုပ်ရှင်ရုံလေးထဲတွင် မထင်မှတ်
ဘဲ သူမလေးနဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့ရရှိကစပြီး သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခု
ထ ကပ်ညှိပြီး ပါလာခဲ့သည်။

သို့သော်...

ဘယ်လိုမှ ပြန်ဆိုဖို့ မရေရာတဲ့အဖြစ်ဖို့ သူမကလေးကို အာရုံထဲကနေ သူမယ်ထုတ်ပစ်ခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် ဖယ်ထုတ်လို့ မရအောင် နောက်ထပ်အဖြစ်အပျက်လေးတွေက ရှိလာ၏။

သူမလေးနဲ့ ဟမ်းဖုန်းချင်း မှားယူခဲ့မိတာပါပဲ။

ဒါကို...

လဲလှယ်ဖို့လုပ်တော့ ဟမ်းဖုန်းပိုင်ရှင်က သက်သေတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မိုးမြင့်ထွင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နှင့် မထင်မှတ်ဘဲ ရင်းနှီးခင်ခင်ခဲ့ရပြီး ထိုမိသားစုလေးထဲတွင် သူမိတ်တွေ ပျော်ရွှေနေခဲ့ရသည်။ အဝိက အန်တီမေ့ကြောင့်ပဲ။ မိခင်မေတ္တာငတ်နေတဲ့ သူ့အတွက် အန်တီမေ့ကို မိခင်ရင်းတစ်ယောက်လို့ပင် သူမိတ်တွေက မှတ်ယူနေမိ၏။

ထမင်းစားမိတ်တဲ့နေ့က...

မထင်မှတ်ဘဲ သမုခဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ သူပြန်ဆိုရတော့ ဘဝတစ်သက်တာလုံး ငြိမ်သက်အေးစက်နေခဲ့တဲ့ သူ့ရင်ထဲက နှလုံးသားလေးတွေက ပူနွေးလှိုက်ဖြာနေခဲ့သည်။

မိုးမြင့်ထွင်နဲ့ သမုခတို့ကြားက ရိုးသားတဲ့ သံယောဇဉ်နောင်တွယ်မှုလေးကို ကြားသိလိုက်ချိန်တွင် သူ့ရင်ထဲက နှလုံးထိကြောက်ရွံ့နေတဲ့ သံသယမိုးတိမ်များ ကင်းစင်ကာ ဘယ်အထိထိ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားရသလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူသာ အသိရှိ

ဖြစ်ခဲ့၏။

သမုခကို...

ရင်းနှီးချင်သော်လည်း အခြေအရာ အချိန်အခါက သူ့ကို တားဆီးနေခဲ့သည်။ ထောက်ထားစရာ အကြောင်းအရာတွေကြောင့် အဖြစ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒလေးတွေကို ရှိုးနှိမ်ခဲ့ရ၏။

သို့သော်...

သူ အောင့်အီးထိန်းချုပ်ထားသော ခံစားချက်လေးတွေက ချေညက် သူမလေးဆီက ဖုန်းအဆက်အသွယ်လေး ရလိုက်ချိန်တွင်တော့ ဘယ်လိုမှ ဆက်ပြီး ဟန်အောင်နိုင်ခြင်းမရှိတော့။

သူမလေးကို တွေ့ချင်မြင်ချင်မိတ်တွေ ကြီးမိုးကာ သူ့နောက်လာခဲ့ရပြန်သည်။ ကားလေးကို ခြိတ်ခောင်းဝင်ပြီး တစ်ဖက်ဆီ သမုခတို့ခြံကြီးဘက် လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသေး၏။ သူမလေးရဲ့ အရိပ်အယောင်လေးများ တွေ့လိုတွေ့ငြား မသိမသာလေး သူ့ကြည့်မိသည်။

သို့သော်...

တိတ်ဆိတ်နေသော တစ်ဖက်က ခြံကျယ်ကြီးထဲက ထိုထိပ်မိကြီးတွင် သူမလေးရဲ့ အရိပ်အယောင်လေး မတွေ့ခဲ့ရပါ။ သူတို့ အိမ်တံခါးခေါက်မည့်ဆဲဆဲ သော့တွဲလေးကိုင်ပြီး တံခါးခေါက်လေးဆီ လှမ်းလာရတဲ့ သမုခကို တွေ့လိုက်ချိန်တွင် တအားထူး ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားရသည်။

မိုးမြင့်ထွန်း... ကူးဆိုတဲ့အလိကြောင့် သူ့စိတ်တွေ ပိုပြီး ပေါ့ပါးသွားရ၏။ သူမလေးကို သူ့ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်လေးကို ဖွင့်ပြောနိုင်တာဟာ မည်ဆိုပြီး တစ်ယောက်တည်းတွေးပြီး ကြည်နူးနေ ခဲ့တာလေး။

ထင်မထားပါ။

သမုခလည်း သူ့ကို တိတ်တဆိတ်လေး ခင်တွယ်နေလိမ့် မည်ဟု သူ့ယုံကြည်ခဲ့တာတွေအားလုံး မှားယွင်းနေလိမ့်မယ်လို့ သူတကယ်ပဲ ထင်မထားမိပါချေ။

အခုတော့...

သူမလေးက ခေါင်းလေးခါယမ်းကာ သူ့ကို ရက်ရက်စက် စက် ငြင်းပယ်လိုက်ချေပြီ။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး... ဦးနိုင်စွမ်းထက်၊ ကျွန်မတို့ ကလေးဆိုးလေးတစ်ယောက်လို သတ်မှတ်ပြီး မိတ်ဖွဲ့ချင်တာကို ကျွန်မ လုံးဝလက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ မခင်မင်နိုင်ပါဘူး ဦးနိုင် စွမ်းထက်”

ကျွန်မ...

အပြတ်သားဆုံး ငြင်းပယ်မိသည်။

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ...

ကျွန်မကို ကလေးတစ်ယောက်လို ထင်မြင်ပြီး ကလေး တစ်ယောက်နဲ့ စိတ်ခံစားမှုကို အလေးအနက်ထားစရာ တစ်ခု...

မမြင်အောင် ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး ရင်းနှီးချင်တာမျိုးကိုတော့ ဘယ်လို ရည်မှန်းမှ လက်မခံနိုင်ပါ။

“ကျွန်မမှာမည်... သမုခပါ။ ကလေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ ဦးနိုင် စွမ်းထက်၊ ကျွန်မ အသက် (၁၉)နှစ်ထဲမှာ ရောက်နေပြီရှင်”

ဟောဗျာ...။

နိုင်စွမ်းထက် ရယ်ချင်သွားရသည်။

မဟုတ်မှလွဲရော...။

ဒီကောင်မလေးက သူမလေးကို ‘ကလေး’လို့ ခေါ်ခေါ် သုံးစွဲနေတဲ့ နာမ်စားလေးကို မတွေ့မနပ်ဖြစ်နေတာပဲ။

သူမကို အလေးအနက်ထားသွားထင်ပြီး စိတ်ဆိုးစာန်ဆိုး သူ့ရဲ့ခင်မင်ခွင့်ကို ငြင်းပယ်လိုက်တာကို။

“ဒီလို... ကလေး... အော့နိုး သမုခ ကိုယ်က”

“ဟောတော့... ဘယ်သူများလဲလို့ သား ကိုနှစ် နှစ် ရောက် နေတာကို”

ဧည့်ခန်းဆီ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာရင်း အပြေးလေးတွေနဲ့ သူ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်တဲ့ အန်တီမေ့ကို ခြင်လိုက်ချိန်တွင် ပြောလက် ● သူမကလေးတွေ ပြတ်တောက်သွားရလေတော့သည်။

“အန်တီမေ”

သူ့ရော သမုခပါ အန်တီမေ့ကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက် ရတာမို့ ထိုင်ရာကနေ လှည့်စောင်းကြည့်တာ ပြန်နှုတ်ဆက်လို့ပဲ။

သည်။

“ဟို...ဟိုလေ အန်တီမေ၊ ဘုရားခန်းသန့်ရှင်းရေး လုပ်နေလို့ ခဏထိုင်စောင့်ခိုင်းထားတာလေ”

သမုခတစ်ယောက်...

အကြောင်းပြချက်လေးလေးကာ ထိုင်ရာကနေ ဆတ်ခနဲ ထရပ်၏။

အန်တီမေက အာဖာသောအသံလေးနှင့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး မေးသည်။

“သိပ်ကြာသေးပါဘူး အန်တီမေ”

“အေးကွယ်...ကိုထွဋ်ကလည်း ဒီနေ့မှ အပြင်ထွက်သွား တယ်ကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ သမုခ ပြောပါတယ်၊ ကိုထွဋ်မရှိဘူးဆိုတာ လေ၊ ကျွန်တော်က အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု ဆွေးနွေးစရာလေးရှိလို့ ဝင်လာတာပါ။ မရှိတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော် နောက်နေ့မှပဲလာတော့မယ် အန်တီမေ”

“ဟယ်...သားစွမ်းထက်က ပြန်တော့မလို့လားကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...အလုပ်ကိစ္စလေးရှိနေလို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် အန်တီမေ...အန်တီမေ ဘုရားခန်းထဲမှာလိုလို့ မဆောင်ယက်ချင်တာ တာနဲ့ ထပြန်တော့မလို့ပါ။ ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီမေ”

“အေးကွယ်...အေး...အေး ခြောက်ကွယ် ...ဧည့်သည်ဆို

ဘာမှတောင် ဧည့်မခံလိုက်ရပါလား”

“အဟွန်း...ကျွန်တော် အချိန်မရတော့လို့ပါ အန်တီမေ”

သူ...

နေရာကနေ ထရပ်တော့ သမုခက လှမ်းကြည့်၏။ ပြီးနောက် အန်တီမေ့အတူ ကားဖုန်းအထိ လိုက်ပြန်သည်။ သူ့ကား လေးထဲ ဝင်ထိုင်တော့ အန်တီမေ့ သမုခ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရပ်နေ ၏။

“ဪ...သမုခ၊ ဒါ မင်းဖုန်းထောင်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ သီချင်းတွေ၊ ရော...လာယူလေ”

ဟင်...

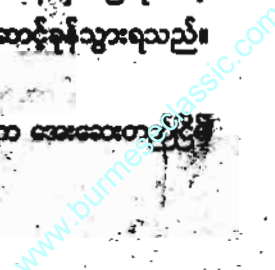
သူက သီချင်းတွေ စီဒီချုပ်ပြားလေးတစ်ခုကို ကားထဲက ထုတ်ယူပြီး ကမ်းပေးတာကြောင့် ကျွန်မ ကြောင်တောင်တောင် လေးဖြစ်ကာ အန်တီမေ့ရှေ့မှာပင် သွားယူမိသည်။

“ကိုယ်...ညကျရင် ဖုန်းဆက်မယ်၊ စောင့်နေရော”

အို...

စီဒီချုပ်လေးကို ကမ်းပေးသလိုလိုနှင့် ကျွန်မကို တိတ်တ ဆီတိတ်မှာကာ မျက်လုံးလေးတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဖိုတိပြလိုက်တဲ့ စိတ်ကူးကိုကြည့်ပြီး ရင်ကလေး ဒိတ်ခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားရသည်။ ကျွန်မလက်ထဲ...

သီချင်းတွေလေး ရောက်တာနှင့် သူက အေးဆေးတ...

စွာပင် ကားစက်ကိုပေးသည်။ ပြီးနောက် အိမ်ထောင်ရေးကို ခေါင်းကလေး
ညွတ်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ခြံထဲကနေ ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားတော့
၏။

သူ့လုပ်ရပ်များက...

မြန်မာ့လွန်းတာကြောင့် သမုတေပတ်ယောက် ဘာမှပြန်မ
ပြောနိုင်တော့ဘဲ စိဒါချုပ်ကြီးကိုက ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့အဖွဲ့အစည်းတော့သည်။

အခန်း (၁၂)

ညကရှင် ဇနီးဆက်မယ်ဆိုတဲ့။

အမှာစကားလေးတစ်ခွန်းကြောင့် ဇနီးစောင့်နတ်သမီး
မြန်မာ့ရသူက သမုတေပတ်။ ဘယ်အချိန် ဘယ်နှစ်မှာပဲ ဆက်မယ်
ဆို ပြောစကားသည့်အတွက် တယ်လီဖုန်းပြည်တိုင်း အပြေးလေး
ဆိုနိုင်ရင်နေရ၏။

မိတ်လှုပ်ရှားစရာ တောင်းလိုက်တာနော်။

ဇနီးဆက်ပြီး သမုတေကို သူ့ဘာတွေပြောဦးမှာပါလိမ့်။

သူ့ဘတ်က ရိုက်လှဲစွာ ခင်မင်ခွင့်လေး တောင်းဆိုတာ
ဆို ကျွန်ုပ်တို့ ခါးခါးသီးသီးပဲ ငြင်းခဲ့တာလေး။ သူ့ပြန်ပြောရင်းပို
ပြောစကားတုန်း အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့အစည်း စကားစလေးတွေ ပြန်

www.burmeseclassic.com

တောက်သွားရ၏။

အိတ်နေရမှာ ဘာမှမပြောသဘာ သူပြန်သွားခဲ့သည်

ကျွန်မမှာထားတဲ့ သီချင်းတွေတဲ့။

သိပ်ဉာဏ်များတဲ့ တိုစွမ်းပဲ။

သူမလက်ထဲ စနုယားချစ်ဆွေ သီချင်းတွေကြီး ပေးခဲ့သည်။
တကယ် ရှေးဟောင်းသီချင်းတွေ။

ကျွန်မ...

နုသစ်တဲ့ ရင်ခုန်သံတွေ စီးပျော့နေတဲ့ ချစ်သီချင်း ပြန်ပြန်
ကြည့်လေးတွေကိုပဲ ခံစားတတ်တာ။ သူ့ရဲ့သီချင်းက ကျွန်မအတွက်
တော့ ရယ်စရာလေး ဖြစ်နေရသည်။ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်
အဘိုးကြီးပေါက်စကလေးလို ဖြစ်နေတဲ့ သူ့အတွက်ကလေး
တကယ်ကို အနုပညာခြောက်တဲ့ ဂန္ထဝင်သီချင်းကြီးတွေနဲ့
အဆင်ပြေနေမှာပေါ့လေ။

ကျွန်မကသာ မှားထောင်ရတာ အထူးအဆန်းကြီး ဖြစ်

တာ။

“တူ...တူ”

ဟော...

ဖုန်းလာပြန်ပြီ။

သူ့ဆက်တာမျှလား။

ရင်ကလေးတခုခုနှင့် တယ်လီဖုန်းလေးကို ထောက်

ဆိုက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ သူ့ဆီက ဆက်သွယ်လာတာ
ဖြစ်ရ၏။

“သမုခ”

“ရှင်”

“အဟွန်း...တော်ပါသေးရဲ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းပြန်ထူး
အားပဲ”

ဆို...။

ဒီတစ်ခါတော့ ပြန်ထူးတယ်ဆိုတော့ ပထမတစ်ခါက
ကျွန်မ မထူးခဲ့တာကို သူ ခိုပိမိနေပါတယ်လို့ ဝန်ခံခိုင်းလိုက်တာ
ပဲ။

ကြည့်စမ်း...။

ပညာရှိရှိနဲ့ ကျွန်မကို သူခိုးစမ်းပြလိုက်တာပဲ။

“ဒီမှာ...သူများကို ဖုန်းစောင့်ခိုင်းထားလို့ စောင့်နေတာ
နဲ့ အာနည်းချက်ကိုမိနင်းပြီး ခံစားချက်တွေ သံဇဉ်ခွဲသွားအောင်
ချစ်ရင်တော့ ချက်ချင်းပဲ ဖုန်းပြန်ချလိုက်တော့မယ်”

“ဟာ...ဟေ့...ဟေ့ ကလေး ချဦး...ချဦး၊ ဖုန်းတော့
ဆိုက်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်ဘောင်းဝန်ပါတယ်၊ မင်း စိတ်ဆိုးမယ်ဆိုရင်
အဲဒါတော့ပါဘူး။ ကော့ရူးပြုပြီး ဖုန်းတော့မချလိုက်ပါနဲ့နော်
...။ ကိုယ် မင်းကို ရင်ဖွင့်စရာရှိလို့ပါ”

လုပ်ပြန်ပြီ...။

ကလေးလို့ ခေါ်တာကြီးကို မကြိုက်ပါဘူးဆိုမှ ဒီနာရောင်ကိုပဲ ထပ်ခါတလဲလဲ ခေါ်နေတာ အသည်းယားစရာ။ ဘာကြောင့်များ အဲဒီအသုံးအနှုံးကြီးကို သူမကစောနေတာပါလိမ့်။

သို့သော်...

သူမိတ်တွေ့ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိမှာစိုး၍ ဆက်ပြီး မဖြောဖြစ်တော့ချေ။

“ကလေး...အဲဒီလိုခေါ်တာကို မင်းလေးက ကြိုက်မှာ ဟုတ်တုန်းနော်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က အဲဒီလိုလေး ခေါ်လိုက်ရတာကိုပဲ နှစ်သက်နေမိတယ်ကွာ။ ကိုယ့်ကို မင်း ခေါ်ခွင့်ပြုပါနော်...”

ကိုယ့်ဘဝထဲကို တမင်ဖန်တီး ဝင်ရောက်လာတာ ဟုတ်တုန်းနော် မထင်မှတ်တဲ့ ဆုံတွေ့မှုလေးတွေနဲ့ အဖြူစင်ဆုံး တိုးဝင်လာတဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမှ မှေးဖျောက်လို့မရအောင် ဖြစ်နေခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မယုံကြည်နိုင်တော့ဘူး ကလေးရယ်...

ကိုယ်လေ...

တစ်ချိန်လုံး မျှော်လင့်နေခဲ့တာပါ။ မင်းလေးဆီက ကိုယ့်အတွက် အမွှေးထွေးဆုံး ဆက်ခံမှုလေးတွေ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ လက်ခံရရှိနိုင်ပါ့မလားဆိုတဲ့ တောင်းတောင်းလေးတစ်ခုနဲ့ ရှင်သန်နေခဲ့တာပါ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ...

မထင်မှတ်တဲ့ ဇနီးမလေးတစ်ခု ဝင်လာခဲ့တယ်လေ။ ကိုယ်အရမ်းကို စိတ်ရှုပ်ထွေးနေတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီဇနီးမလေးက ဝင်လာတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ဘယ်လောက် မေးမေး အဖြေပြန်မရခဲ့ဘူးလေ။

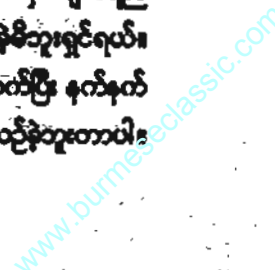
သမုဒဆိုတဲ့ ကလေးလေးလို့ ကိုယ်မေးခဲ့တာကို ပြန်မဖြေပြဘူး။ ကိုယ် တစ်ညလုံး အဲဒီဇနီးမလေးကြောင့် အိပ်မထောင်ခဲ့ဘူးလေလေရယ်။ ကလေးသာ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့ရတာ အခါခါပါ။

မနက်ရောက်တော့...

ကိုယ်ဘယ်လိုမှ မအောင့်အီးနိုင်တော့ဘဲ ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးက ခေါင်းခါပြီး ငြင်းခဲ့တယ်နော်။ ကလေးရယ် မင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ပိတ်လျှောင်မွန်းကြပ်နေတဲ့ ဘဝလေးထဲကို ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြာကျလာတဲ့ နေရောင်မြည်လေးတစ်ခုပါကွာ။ အဲဒါလေးကို အမိအရဆုပ်ကိုင်ထားချင်ခဲ့ပေမယ့် ကိုယ်လေ မထင်မှတ်ဘဲ ကလေးကငြင်းပယ်လိုက်တော့”

“ကိုစွမ်း...ကိုစွမ်းရယ်”

သူ့စကားလေးကို နားထောင်ပြီး မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်စိညှစ်ထားတွေပင် ဝဲတက်သွားရအောင် ကျွန်မ မထင်မှတ်ခဲ့မိဘူးရှင်ရယ်။ ကိုစွမ်းဟာ အခုလောက်ထိ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး နက်နက်စိတ်စိတ် ခံစားကြည့်မှာပဲလို့ တစ်ခါမျှကို စိတ်ထူးမယဉ်ခဲ့ဘူးတာပါ။

ကျွန်မဘက်က တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်နေတယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တာလေး
အခုတော့...

သူမရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေနဲ့ ထပ်တူစွာ ကိုစွမ်းရင်ထဲက နှလုံး
သားလေးကလည်း ခုန်လှုပ်နေခဲ့တာပါလား။

“ကလေး”

“ရှင်”

“ကိုယ် အရမ်းခံစားသွားရအောင်တော့ မရက်စက်လို့ထင်
ပါနဲ့နော်”

“ကိုစွမ်းရယ်...ရှင်ရင်ခွဲပြီး ရှင်နှလုံးသားကို ခံစားခေါ်
ဆိုတာ ကျွန်မရင်ထဲက နှလုံးသားကို အစိမ်းလိုက်ခွဲထုတ်နိုင်စွမ်း
ဖြစ်မှာပါ။ ရှင်နာကျင်ရတာထက် ကျွန်မက အဆတစ်ရာလောက်
ပိုနာကျင်ရမှာပါ ကိုစွမ်းရယ်”

“ဟာ...ဒါ...ဒါ တကယ်ပဲလားဟင် ကလေး။ ဒါဆို
မင်းလည်း ကိုယ့်လိုပဲ ခံစားနေတယ်ပေါ့”

“မအညက ကိုစွမ်းခေါ်ကို ကျွန်မဆက်ခဲ့တာပါ။ ကိုစွမ်းရယ်
အသံလေးကို ကြားရင်လို့ ကျွန်မဆက်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်မ ဝန်ခံ
တယ် ကိုစွမ်းရယ်”

“ကလေးရယ်”

“ကျွန်မ မညာချင်ပါဘူး ကိုစွမ်း။ ကိုစွမ်းခေါ်က မိတ်ဆွေ
ဖြစ်ပါရစေဆိုတဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကလေးကို ငြင်းပယ်ပါရစေ ကိုစွမ်း

ရယ်၊ ကျွန်မ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်ဘူး။

ကိုစွမ်းရဲ့အနားမှာနေပြီး ကိုစွမ်းရဲ့ ခံစားချက်တွေကို
နားလည်ပေးနိုင်တဲ့သူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ချင်တာ”

“ကလေးရယ်...ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်ရင်ခုန်သံတွေကို
နားဆင်ပေးမယ့် ကိုယ့်ချစ်သူလေးပဲ ဖြစ်စေချင်တာပါ။ ဒါပေမယ့်
ဆိုယ် အတ္တအရမ်းကြီးသွားမလားဆိုပြီး တွန့်ဆုတ်နေခဲ့တာပါ။
အလေးကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်”

အမလေး...။

သမုခတစ်ယောက် ရင်ထဲက နှလုံးသားလေး ခုန်လှုပ်လို့
အပြင်ထွက်ကျသွားမှာစိုး၍ ခနည်းကြီး ဖိထားလိုက်ရသည်။

အကြားချင်ဆုံးစကားလေးပါ။

ကျွန်မကို သိပ်ချစ်တယ်လို့ သူ့တတယ်ပဲ ဖွင့်ပြောလာမယ့်
ချစ်ကလေးကို အချိန်တိုင်း၊ နာရီတိုင်း၊ မိနစ်၊ စက္ကန့်တိုင်း ဖျော်လင့်
နေခဲ့တာပါ။

အခုတော့...

ကျွန်မဆန္ဒလေး ဖြည့်သွားပြီပေါ့လေ။

“ကလေး”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုပြန်ပြောဦးလေ”

“ဘာကိုလဲ”

“ချစ်တယ်လို့”

“အဟင်း...ဟင်း”

“ဘာရယ်တာလဲကွ...ကိုယ့်စကားထဲမှာ ဘာရယ်စရာ ပါလို့လဲ”

“ကိုစွမ်းကလည်း”

မုန့်နဲ့အသံလေးနှင့် ကျွန်မပြောတော့...

“ကိုယ် ကြားချင်လို့ပါ ကလေးရယ်”

“ကိုစွမ်းကို ကျွန်မချစ်ပါတယ်၊ ရင်ထဲ အသည်းထဲက ကို နှင့်သည်းနေအောင် ချစ်ပါသတဲ့ရှင်၊ ကံ ကျေပျော်ပြီလား” သမုခလေးရယ်...။

နိုင်စွမ်းထက်တစ်ယောက် ချစ်သူလေးဆီက မထင်ရှားဘဲ ချစ်အပြေလေးကို ကြားခွင့်ရလိုက်တာမို့ ရင်တစ်ခုလုံး ချိတ်ကော နွေးတစ်လှည့် အေးတစ်လှည့်ဖြင့် ခံစားနေရတော့သည်။ ထိုညက...

သမုခနှင့်သူ...

ဖုန်းတွေအကြာကြီး ပြောဖြစ်ခဲ့၏။

တယ်လီဖုန်းလေးထဲကနေ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ကံကြမ္မာက ဖန်တီးပေးခဲ့တဲ့ ဆုံတွေ့မှုလေးနှင့် သမုခတို့ ကောင်မလေးကို သူရင်ထဲက နှလုံးသားတွေက တိတိကျကျ

မင်း ရွေးချယ်ခဲ့ကြ၏။

ကလေးရယ်...။

ကိုယ်...

“မင်းလေးကို သိပ်ချစ်တယ်”

“မင်းလေးနဲ့ သိပ်တွေ့ချင်တာပဲ ကလေးရယ်”

နိုင်စွမ်းထက်တစ်ယောက် ရင်ထဲက အပြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒလေးတွေ ဖွင့်ဟနေမိသည်။ နှစ်ဦးသား အတော်လေး ညဉ့်ရက်မှ ခဲ ဖုန်းလေးကို ချလိုက်ကြ၏။

သမုခမှာလည်း ဖုန်းခွက်လေးကို ချလိုက်ရပေမယ့် နားထဲမှာ သူစကားသံလေးက ကြားယောင်နေမြဲပင် ရှိနေရသည်။ ကိုစွမ်းရယ်...။

ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တာပါနော်။

ကျွန်မ အိပ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော် ထိုစွမ်း။

အိပ်ရာလေးထက် ညင်သာစွာ လှဲချရင်း မျက်လုံးလေး ခိုက်ကော တည်ကြည်ချောမွေ့လွန်းသော သူ့မျက်နှာလေးကို ပြန်မြင် ထောင်ရင်း နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက ပြုံးမြဲနေရတော့သည်။ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းလိုက်ပါဘိ။

သူနဲ့ကျွန်မ ချစ်သူတွေ တကယ်ပဲဖြစ်သွားခဲ့ပြီလေ။ ဒါဟာ...

ကျွန်မ အမျှော်လင့်ကြီး ချော်လင့်နေခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်
လေးတစ်ခုပဲ။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုခွမ်းရယ်။

အခုလို...

အမျိုးလေးမှာ ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့တဲ့အတွက် အထူးကိုပဲ ကျေး
ဇူးတင်ပါတယ်ရှင်ရယ်...။

အနား (၃)

“သမုခ”

အောက်ဘက်ဆီမှ ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်မ လှည့်ကြည့်
လိုက်မိသည်။

“ကိုကို”

ကိုကိုက ကျွန်မရှိရာတဲ့ ဝရံတာလေးဆီ တစ်ခွေလှမ်း
အောက်လာ၏။ ကိုကိုကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့်
ကျွန်မရင်ကလေး ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ မတည်ငြိမ်ချင်တဲ့
မိတ်ကို မနည်းကြီး ထိန်းချုပ်နေရ၏။

ကိုကိုက ကျွန်မအနီးတွင် လာရပ်ပြီး ကျွန်မမျက်နှာကို
စေ့စေ့ကြည့်တော့ မျက်လွှာလေးချပြီး အကြည့်လေးကို တန့်ခတ်

သို့ လွဲလိုက်ရသည်။

“ကိုကို...ဘာပြောချင်လို့လဲဟင်၊ ဒီအချိန်ကြီး တစ်ခါမှ မလာဘူးဘဲနဲ့ ရောက်လာတယ်ဆိုတော့”

စိတ်မလုံမလဲ...

ကျွန်မ မေးမိသည်။

ကိုကိုသိသွားပြီလား။

ကျွန်မနဲ့ ကိုစွမ်းတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီဆိုတာ ကိုကို သိသွားပြီလား။ တစ်ခါမှ မလာစူး ကျွန်မတို့ဒီဘက်ကို ကူးလာ တာ သိပ်ပြီး ထူးဆန်းလွန်းနေသည်။

“သမုခ...အံ့ဩနေတာလား”

“ရှင်”

“ကိုကိုရောက်လာတာကိုလေ မင်း အရမ်းအံ့ဩနေ သလားလို့မေးတာ”

“ဒါပေါ့...ကိုကိုနဲ့ ကျွန်မ ကိုကိုအယ်ကြားတော့ အရမ်း အံ့ဩသွားတာလေ၊ ကိုကို ဘယ်တုန်းကများ တို့ဒီဘက်ကို ဒီအစီ ခု ရောက်လာတတ်လို့လဲ”

“အဟွန်း...ဟုတ်တယ်နော်”

ကိုကိုက တစ်ချက် နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်နဲ့ ပြီးကာ ဝချိတ် လက်ရန်းကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး ခြံဝင်းကျယ်ကြီးအထိ အကြည့်လေး လွှဲသွားပြန်သည်။

“ကိုကို”

“ပြော”

“ကျွန်မအတွက် ကားဝယ်ပေးဖို့ရော စိတ်ကူးရှိသေးရဲ့ လား”

“ကိုကို ရှာထားပြီးပါပြီ၊ ဈေးနှုန်းကလည်း မဆိုးဘူးဆို တော့ ကိုကို အန်တီသီဂီကို ပြောပြထားတယ်၊ အဲဒီကားထဲက ကြိုက်တာကိုရွေးပေါ့၊ မနက်ဖြန် ကားလာပြလိမ့်မယ်”

“ဟယ်...တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့...သမုခရယ်”

“ဟား...ဟား ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကားအသစ်နဲ့ ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ကျောင်းတက်ရတော့မယ်၊ ဖျော်စရာကြီးပဲ ယီး”

“သမုခ”

စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖျော်ရွှင်ဝမ်းသာနေသော သမုခကို ကြည့်ပြီး သူမလေးနဲ့အတူ လိုက်မပျော်နိုင်သူက မိုးမြင့်ထွဋ်ပါပဲ။ သူမလေးကို နောက်ဆိုလျှင် ဘယ်သွားသွား လိုက်ဖို့ပေးခွင့်လေး သူ့မှာ ဆုံးရှုံးသွားရတော့မှာလေ။

သမုခရယ်...

ကိုကိုလေ ခင်းလေးအပေါ် ဘယ်လိုသံယောဇဉ်မျိုးတွေနဲ့ စွယ်တာနေမိပြီလဲဆိုတာ ပြန်ပြီးစဉ်းစားတွေးတောနေရပြီ သမုခ

ရယ်။ ကိုကို့စိတ်တွေ ဟိုးအရင်ကလို ရိုးသားသေးရဲ့လားလို့ ပြန်
သုံးသပ်နေရပြီ သမုခရယ်။

“ပြောလေ..ကိုကို ကျွန်မကို ဘာပြောနေရလို့လို့လဲ”

ကျွန်မရက်စရာလေးကို ငေးရုံကြည့်ပြီး ဘာစကားမှ မပြော
ဘဲ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ကိုကိုကို သမုခ ပြန်မေးလိုက်ပါ
သည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ကျွန်မကို တစ်ခုခုမှားပြောနေရလို့လို့လားဟင်”

စိတ်ရင်းအမှန်နှင့် ကျွန်မမေးမိခြင်းရယ်ပါ။

ကိုကို့ကျွန်မ။

ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက အမြဲလိုလို ရန်ဖြစ်ပြီး ငေး
မြတ်ခဲ့ပေမယ့် အသက်အရွယ်ရလာတော့ အရင်ကလို သိပ်ရန်ဖြစ်
ကြတော့ချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ စကားနိုင်လှကြရုံလောက်သာ ဖြစ်
သည်။

အခုနောက်ပိုင်း...

ကိုကို့ပုံစံတွေ ပြောင်းလဲလာ၏။

ကျွန်မနဲ့ ရန်ဖြစ်တော့သလို ကျွန်မကိုလည်း အလွယ်
ဆက်ဆံလာသည်။

ဒါတွေအားလုံး...

ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ မစဉ်းစားတတ်ပါ။
သို့သော် ကိုကိုနဲ့ ရန်ဖြစ်ရတာကိုတော့ ကျွန်မ တော်တော်လေး
ဝမ်းသာအမိသည်။ အခုလည်း ကိုကို့ကြောင့် ကျွန်မကို ကားဝယ်
ပေးဖို့ မာမီက သဘောတူခဲ့တာလေ။

အခု...

ကျွန်မအတွက် ကားရွာလို့တွေ့ပြီးဆိုတော့ ဝမ်းသာစရာပဲ
ပေါ့။ ကျွန်မသွားချင်တဲ့နေရာတွေကို လိုက်ပို့ပေးရတဲ့ ဒုက္ခကနေ
ကိုကို လွတ်ငြိမ်းသွားပြီပေါ့လေ။ ဒါ စိတ်ဘယ်လောက် ပေါ့ပါး
သွားရလဲ။ အဲဒီလောက် ဝမ်းသာစရာကိစ္စကို ယာပြောတာ ကိုကို
ဇာတ်မှာမှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရိပ်တွေ ယှက်သန်းနေခဲ့သည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ကိုကို...ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကျွန်မ ထပ်မေးမိပြန်သည်။

“သမုခ”

“ပြောပါ ကိုကို”

“ကိုကို စိတ်အရမ်းညစ်နေတယ်”

“ဟင်”

“ကိုကို ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းလည်း မစဉ်းစားတတ်တော့

ဘဲ သမုခရယ်”

ကိုကို့မျက်နှာချောချောမှာ တကယ်ပဲ စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာ တွေနဲ့ တွေဝေနိုင်လေးလို့နေသည်။

“ဘာတွေလဲဟင်...ကိုကို၊ ကိုကို ဘာကြောင့် စိတ်တွေ ညစ်နေရတာလဲ၊ ကျွန်မကိုပြောပြလို့ ဖြစ်မလား ကိုကို”

“ဟင့်အင်း”

ဟယ်...။

ခေါင်းလေးကို သွက်နေအောင် ခါယမ်းပြလိုက်တဲ့ ကိုကို့ ကို မျက်လုံးပြူးလေးတွေနဲ့ နားလည်နိုင်သလို ကျွန်မကြည့်မိသည်။

“စီးပွားရေးကြောင့်လား ကိုကို”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို အချစ်ရေးလား”

“ဘာ”

“အမလေး...တိုးတိုးအော်ခမ်းပါ ကိုကိုရယ်၊ လူကိုယ် သွားတာပဲ၊ အဟင်း...ဟင်း”

မျက်လုံးလေးပြူး၊ ရင်ဘတ်လေးကိုဖိပြီး သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ရယ်မောလိုက်တဲ့ သမုခပ်စလေးကိုကြည့်ပြီး အတုန်လှုပ် ကြီး တုန်လှုပ်သွားရသူက ခိုးဖြင့်ထွင်ရယ်ပါ။

အချစ်ရေးတဲ့။

ဒီစကားလေးကို သူ့ဘယ်လိုကြောင့် ခပ်ဖြန်ဖြန်ကြီး စဉ်းစားနိုင်ခဲ့ရတာလဲ။ သူ့အာရုံထဲမှာ ကလေးသာသာ ထင်မှတ်ခဲ့

တဲ့ သမုခက အချစ်ဆိုတာကို လွယ်လွယ်ကူကူ သုံးပစ်လိုက်တာ လောက်ပင်စရာ။

“ကိုကိုကလည်းလေ...ဘာဖြစ်လို့ မျက်လုံးပြူးကြီးတွေ နဲ့ ကြည့်နေရတာလဲ၊ ဒါလေးမေးတာများ ဟုတ်ရင်ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ရင်မဟုတ်ဘူးပေါ့ ကိုကိုရဲ့၊ သိပ်ထူးဆန်းတဲ့အရာမှ မဟုတ် ဘာ၊ နှလုံးသားရှိသူတိုင်း ရင်နှုတ်တတ်ကြတာ၊ အချစ်အကြောင်း ခံစားတတ်ကြတာ ဆန်းမှဆန်းတာ”

“တိတ်ခမ်း သမုခ”

ဟင်...။

“မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်တော့”

အို...။

ကျွန်မမျက်နှာကို နေနေကြည့်ကာ ဒေါသတကြီး အော် ဖိုက်တဲ့ ကိုကိုကို ကြည့်ပြီး ကြောင်အဖလေး ဖြစ်သွားရသည်။ ဘာမှားသွားလို့လဲ။

ကျွန်မစကားထဲမှာ ဘာအမှားတွေပါလို့ ကိုကို ဒီလောက် စကင် ဖြစ်ခဲ့ရတာလဲ။ တစ်ခါမျှ အခုလောက် ဝေါက်ကျွတ်တာမျိုး မြင်ခဲ့ဘူးတာမို့ ခိုးရွံ့ထိတ်လန့်ကာ နေမိသည်။

“မင်း...မင်း ပြောင်းလဲနေပြီ သမုခ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်...မင်းညာနဲ့သမုခ၊ မင်း ဘယ်တုန်းကမှ

လိမ်ညာတတ်ခဲ့တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ မင်း အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း၊
မင်းမှာ ချစ်ရမယ့်သူရှိနေပြီမဟုတ်လား သမုခ”

မြတ်နိုးတုရား...။

ကိုကိုမေးခွန်းက သူမရင်ကို အပြင်းထန်ဆုံး လာရောက်
ထိခွန်သော ဝုံးတစ်လုံးလိုပါပဲ။ ဇိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ ရင်
တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်မတတ်ပင် ခံစားလိုက်ရသည်။

“သမုခ...ကိုကိုမေးနေတယ်လေး၊ မင်းမှာ ချစ်သူရှိနေ
ပြီလားလို့”

ကျွန်မ...

ဘယ်လိုပြန်ဖြေရလဲ။

အမှားလုပ်ထားမိသူတစ်ယောက်လို သွေးပျက်မတတ်
ချောက်ချားကာ ကျွန်မနှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ ပွင့်ဟမရတော့။

“ပြောစမ်း...သမုခ၊ ပြောလေ၊ မင်းက အချစ်အကြောင်း
အခုလို စောစောသိသိအသုံးပြုပြောဆိုနိုင်တာ မင်းအတွက် စိမ်းသစ်
နေတော့ဘူးဆိုတာ ကိုကိုရိုင်မိတယ်၊ ပြောစမ်း သမုခ၊ ပြောလေ
ထွာ မင်း...မင်း ဘယ်အကောင်နဲ့”

“ကိုကို”

ကျွန်မ ရင်တလုပ်လှုပ်မောပိုက်လာသည်။ မကြားခဲ့စွာ
တားဆီးလိုက်မိ၏။

ပြောလိုက်ရမလား။

ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလို့ ပြောလိုက်ရမလား။

အဲဒီလူက...

ကိုကိုသူငယ်ချင်း နိုင်စွမ်းထက်ဆိုတာကို ဖွင့်ဟခန့်ခံလိုက်
ရမလားဟင်။

ဟင့်အင်း...

မဖြစ်သေးပါဘူး။

မာမီသီရင် ပညာတစ်ပိုင်းတစ်ခန့် ကျွန်မ ရည်းစားထား
အသိသွားရင် အံ့ဩသွားမှာ။ တအားကို တုန်လှုပ်သွားမှာ။
အိမ်မယ့် ကျွန်မချစ်သူက သာမန်ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်
ပဲ လောကကြီးမှာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ ရပ်တည်နေတဲ့သူဆိုတာသိရင်
အဲဒီက ဖြေသိမ့်နိုင်မှာပါ။

ခက်တာတ...

ကိုစွမ်းပဲ။

သိပ်ချစ်တယ်လို့ တယ်လီဖုန်းလေးထဲကနေ ပြောပြီးက
ညှင်းက ကျွန်မနဲ့ အခုချိန်ထိ မတွေ့ရသေးချေ။ အလုပ်ခွဲက
အားများနေလို့လားတော့မသိ။ ကျွန်မခေါ်ကို ဖုန်းလေးပင်မခေါ်။

ဒါကို...

မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မက ဂုဏ်ထူးဝင်ကြွားစွာ
ထုတ်ပြောဆိုတော့ သေသေချာချာ ဧည့်စားမှုကို ဖြစ်စည်။

“သမုခ”

ကိုကိုခေါ်သဖြင့် အတွေးလွန်နေတဲ့ ကျွန်မ အလေးစားတွေ ဆတ်ခနဲဝင် တုန်တက်သွားရသည်။ ကိုကိုမျက်နှာပေါ်မှာ ချောဆီ ဆတ်ခနဲ ကြည့်မိသွား၏။

“မေးနေတယ်လေ သမုခ”

“ဟို...ဟို...ဟို မရှိသေးပါဘူး ကိုကိုရဲ့”

“ဘာကွ”

ဖြေပုံကိုက မတင်မကျ။

မရှိရင်မရှိဘူးပေါ့။

အခုတော့ မရှိသေးပါဘူးတဲ့။ ဒါဆိုရင် နောက်နှိုယာဉ် တယ်ခိုတဲ့ အလားအလာကို ဖော်ပြလိုက်တာပေါ့လေ။

မိုးဖြင့်ထွဋ်တစ်ယောက်...

သမုခကို မျက်စောင်းမခတ် နေနေကြည့်လိုက်မိသလို မျက်ဝန်းလေးတွေက မတည်ငြိမ်ချင်။ စီးပွားရေးလောကမှာ လူပေါင်းနဲ့ ဆက်ဆံနေရတဲ့ မိုးဖြင့်ထွဋ်အတွက် သမုခ မရှိသေးတဲ့ မျက်ဝန်းလေးထဲက လျှို့ဝှက်မှုတွေကို ရှာဖွေချွတ်ရ၏။

သမုခရင်ထဲက နှလုံးသားလေး မှာကျင်စူးရှသွားနေသလို မရဲတရဲလေး မော့ကြည့်နေတဲ့ ဖြူစင်ရှိသားတဲ့ သမုခရဲ့ မျက်စိလေးတွေထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်ထားတာ သူရိပ်မိနေတာ အတွက် ပို၍ဝင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရသည်။

“ကိုကိုကလည်း ရုတ်တရက်ကြီး ဘာထပြစ်တာလဲ၊ ကျွန်မတောင်လန့်သွားတာပဲ”

ကျွန်မ ဟန်ဆောင်ပြီးသေးတွေနှင့် မျက်စောင်းလေးတွေ အထိတော့ ကိုကိုက ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်တာနေသည်။

“သမုခ”

“ရှင်”

“မင်းမှာ နောက်နှိုလာနိုင်အောင် သတ်မှတ်ထားတဲ့သူ နေပြီမဟုတ်လား သမုခ”

“ရှင်”

“ပြောလေ သမုခ”

“ကျွန်မ ဘာပြောရမလဲ ကိုကို”

“မင်းမှာ”

“တော်ပါတော့ ကိုကိုရဲ့၊ ကျွန်မ မိတ်ညစ်နေပြီ၊ ဒီကားလေးပြောမိတာနဲ့ပဲ ကိုကိုခေါင်းထဲ အတွေးပေါင်းနဲ့ တိုးဝင်တော့ အထဲ၊ မိတ်ရှုပ်လိုက်တာ၊ ကျွန်မသွားတော့မယ်”

“နေဦး”

“အို...အမေ”

“ဟာ”

ကိုကိုရှေ့ကနေ လှည့်ထွက်ရန်အပြု မထင်မှတ်စွာ သန်မာ ခိုင်လံတဲ့မျှားနှင့် ကျွန်မလက်မောင်းသားလေးကို ဖမ်းဆွဲတားဆီး

လိုက်တာမို့ ခန္ဓာကိုယ်လေး ဖြိုင်နဲ့တာ ကိုကိုရင်ခွင်လေးထဲ ဖြိုင်
သွားရသည်။

မိုးမြင့်ထွင်မှာလည်း...

ဒေါသတကြီး လှမ်းတားဆီးလိုက်စဉ် သမုခတစ်ယောက်
ခြေလှမ်းလေးပျက်ကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြိုကျလာသော သမုခ
စိုးရိမ်တကြီး သန်မာသော သူ့လက်များနှင့် ဖမ်းယူတွေ့ထိန်းလို
မိသည်။

ရုတ်တရက်မို့ ရင်ခွင်လေးနှစ်ခု ထိကပ်သွား၏။

မိုးမြင့်ထွင်ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲဖြစ်ကာ ရင်ခုန်သံတွေ ဖြိုင်
သွားရသည်။ သမုခရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို မလွှတ်တမ်း ငွေ
ရင်း အနီးကပ်မြင်တွေ့နေရသော မျက်နှာပူးဖူးစင်စင်လေးကို တွေ့
တမ်း ငုံ့မိုးစိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်။

“အို”

“လွတ်”

“လွတ်ပါ ကိုကို”

သတိလက်လွတ် မှင်သက်မိနေရာမှ ဝထမဆုံး အထိ
သွားရသူက သမုခရယ်ပါ။ သူမရဲ့ခန္ဓာကိုယ်လေး နွေးမြလို့
သော ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲ လုံးလုံးလျှားလျှားကြီး ရောက်
ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို သတိထားမိကာ ရုတ်လန့်တကြား ရုန်းထွက်
လိုက်မိသည်။

“ဆောရီးပဲ သမုခ”

ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်လေးကို ခြေလွှတ်ပေးရင်း ကိုကိုက
တိုးတိုးပင် အကြည့်လေးလွှဲကာ တောင်းပန်လေလျှင် တွန့်မ
ညှိုး ရှက်ရွံ့ထူမှုကတင် ဘာစကားမျှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ကိုကိုရဲ့
အူ ထွက်ခွာလာခဲ့မိတော့သည်။

မိုးမြင့်ထွင်တစ်ယောက်...

ဝရန်တာလေးပေါ်တွင် ငေးကြောင်ခွာ ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။
သမုခရယ်...

သူ...

စိတ်ထဲတနေ တမ်းတမ်းတတ်လေး ငြီးတွေးလိုက်မိသည်။
သမုခကတော့...

သူ့ကို တစ်စက်တလေးမျှပင် လှည့်မကြည့်တော့ချေ။
မိုးမြင့်က ထွက်ခွာသွားတဲ့ သမုခကို ငေးကြည့်ရင်း သူ့ရင်တစ်ခု
လေးလဲလို့လာသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့်...

တဖြည်းဖြည်း နွေးမြလာ၏။ ရင်ခုန်လိုက်မောလာပြန်
သည်။

သေချာသွားပါပြီ။

သိပ်ကို ...

သေချာသွားပါပြီ။

ဒါ...

အချစ်ပဲ...။

သရုပ်ပြောခဲ့တဲ့ အချစ်ပဲ။

ကြည့်စမ်း...

သူမထင်မှတ်ထားမိတဲ့အချိန်မှာ သိခွင့်ရခဲ့တဲ့ နောက်ထပ်
ရလဒ်ကလေးတစ်ခုပါလား။ ဒါဟာ သိပ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့
အဖြေတစ်ခုပဲ။

ဟုတ်တယ်။

သူ...

တကယ်ပဲ အချစ်ကို ခံစားနားလည်တတ်သွားပြီ။ စစ်
တဲရ် ရင်ခုန်သံလေးတွေကို သူ့ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားခဲ့ရချေပြီတယ်။

အနီး (၁)

“ကျွန်မ...အဲဒီကားလေးကို အရင်အုတ်သင်တယ် မာမီ၊
ကျွန်မ ဒီကားလေးကိုပဲလှူမယ်။ ဒီကားလေးကိုပဲ ဝယ်ပေးပါ မာမီ”
နက်ပြာရောင် ဆလွန်းကားလေးကို ခြင်္သေ့လိုက်ရမည့်
ကျွန်မရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေ ထိန်းချုပ်မရလောက်အောင်ပင် ပြောင်းဆင်
သွားရတော့သည်။

မှတ်မိတာပေါ့...။

ဒီကားနံပါတ်လေးနဲ့ ကားအရောင်လေးကို ကျွန်မ ကောင်း
အောင်ကြိုး မှတ်မိတာပေါ့။ ကျွန်မရဲ့မိတ်တွေကို အလှုပ်ရှားကြိုး
ချုပ်ရှားစေခဲ့တဲ့ ကားလေး။ ကျွန်မ ရင်ခုန်သံတွေကို နှိုးထစေခဲ့တဲ့
ကားလေးပါပဲ။

ကိုခွမ်းနဲ့ ပထမဆုံး ရုပ်ရှင်ရုံလေးတွင် တွေ့ဆုံစဉ်က ကိုခွမ်းမောင်ထွက်သွားတဲ့ ဆလွန်းကားနက်ပြာရောင်လေး။ ထိုကားရဲ့ နံပါတ်က ကျွန်မရဲ့ဦးနှောက်အသိဉာဏ်တွေထဲမှာ ဇွဲထင်နေခဲ့တာ ယနေ့ထိပဲ။

“ဟိုဘက်က အဖြူရောင်လေးကလည်း လှတာပဲသမီး။ မျက်စိအေးတာပေါ့ကွယ်။ ဟိုဖတ်ကားကိုလည်း ကြည့်ပါဦးလား”

“ဟင့်အင်း...မာမီ ကျွန်မ ဒီကားလေးကိုပဲ ကြိုက်တယ်”

ဒီနေ့...

ကိုကိုက ကျွန်မအတွက် ကားဝယ်ပေးဖို့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ကားနှစ်စီးကို လာပြု၏။ တစ်စီးက အဖြူရောင်လေးဖြစ်ပြီး တစ်စီးကတော့ နက်ပြာရောင်မှိုင်းမှိုင်းလေး ဖြစ်သည်။

ထိုအထဲမှ...

နံပါတ်လေးတွေကို ဖတ်ပြီး ကျွန်မ ရွေးချယ်လိုက်တာက နက်ပြာရောင်မှိုင်းမှိုင်းလေးကိုပါ။ ဒီကားလေးကို မာမီက မထူးချင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိပါ၏။ ကြွေရောင်လိုတောက်ပြီး ဖြူရှင်သန့်စင်နေတဲ့ အဖြူရောင်ကားလေးကို ယှဉ်ပြီး ပြုလိုက်ချိန်တွင် ဘယ်လိုလူမျိုးမဆို နက်ပြာရောင်ခပ်မှိုင်းမှိုင်းကားလေးကို ရွက်ချင်ရမိခဲ့ကြမှာ အမှန်ပင်။

ညှိပေမယ့်...

ထိုကားလေးရဲ့ အားသာချက်များကိုသိနေသော ကျွန်မကတော့ ရဲရဲတင်းတင်းပင် ရွေးချယ်ခဲ့သည်။

“ကားအရောင်ကြီးက မှိုင်းမှိုင်းကြီးသမီးရယ်”

“မာမီမသိပါဘူး”

“ဟေ”

“ကျွန်မက အဝတ်အစားဝတ်တာတောင် ဘယ်တုန်းက အရောင်တောက်တောက်ကြီးတွေ ဝတ်စူးလို့လဲ”

“ဒါက အဝတ်အစားရွေးချယ်နေတာမှ မဟုတ်တာပဲ သမီးရဲ့။ ကားဆိုတာ သန့်ပြီး တောက်ပြောင်နေမှ စီးရတဲ့သူရဲ့စိတ်ကို လန်းသန်းစေတာ”

“ကျွန်မရဲ့စိတ်ကိုလည်း လန်းသန်းစေတာက နက်ပြာရောင်ကားလေးပဲ မာမီ။ အဲဒီကားလေးကို မြင်လိုက်ရတဲ့ တခဏတာလေးမှာ ကျွန်မရဲ့ အသက်ရှူသွယ်တွေတောင် မမှန်ချင်လောက်အောင် မှင်သက်သွားတာ မာမီမှမသိတာ”

ကျွန်မရဲ့မာမီ...

ကားနှစ်စီးကိုကြည့်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကိုယ့်ရွေးချယ်မှုကို ထိုက် ခန်းတင်နေခဲ့သည်။ ကိုကိုကတော့ ကျွန်မတို့ ကြားမှာ ဘာတစ်ခုမျှ ဝင်မပြောချေ။ မနေ့က အပြန်အပျက်လေးကြောင့် ကိုကို ရှိနေပုံရသည်။ ကျွန်မကိုမြင်ပေမယ့် ကိုကိုမျက်ဝန်းအကြည့်လေးတွေ ရောင်တိမ်းနေ၏။

“အဖြူရောင်လေးပဲယုဝါ သမီးရယ်”

“နက်ပြာရောင်ပဲ မာမီ”

ကျွန်မကလည်း ခပ်ထေထေလေး ညစ်ထား၏။

“သားကို မင်းညီမကိုကြည့်ပြောဦးလေး သူ့မသင့်တော် တဲ့အကြောင်းကိုပေါ့”

“ဗျာ...အဲဒါ...ဟို...ဟိုလေ”

ကျွန်မမျက်နှာလေးဆီ မရဲတရဲလေးကြည့်ပြီး ကိုတို တစ်ယောက် ဘာဖြောင့်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပုံပင်။

“ကျွန်မ...နက်ပြာရောင်ကားလေးပဲ ယူမယ်မာမီ၊ မာမီ ကျွန်မကို တကယ်ဝယ်ပေးချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မလိုချင်တဲ့ ကား လေးကိုပဲ ဝယ်ပေးပါ။ မဟုတ်ရင်တော့ အလကားပိုက်ဆံအကျွန်မ ပြီး ဝယ်မနေနဲ့တော့ မာမီ၊ ကျွန်မ မလိုချင်တော့ဘူး”

“အို...ဟဲ့ သမီး”

ကျွန်မ...

စကားလေးဆုံးတာနှင့် နေရာကနေ ချွေးခဲနေအောင် ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။ ကျွန်မ ဒီလောက်တော့ မိတ်ဓာတ်ခိုင်မာ လိုအပ်တယ်လေး။ ကျွန်မလိုချင်နေတာက ကိုစွမ်းစီးခဲ့တဲ့ နက်ပြာ ရောင်ကားလေးကိုပါ။

အဲဒီကားလေးကို ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်ရရင် ဘယ်လောက်ထိ မိတ်ချွန်းသားချွန်သွားရမလဲဆိုတာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မခန့်မှန်း

နိုင်အောင်ပါပဲ။ အမှတ်တရအဖွဲ့အစည်း မနေ့မျှောက်နိုင်တဲ့ ဒီကားလေး ကိုပဲ ကျွန်မလိုချင်တယ် မာမီ။

ကံကြမ္မာက...

ကျွန်မဆီကို ရောက်လာအောင် မျက်လှည့်ပြပြီး ရောက် လာပေးခဲ့တာလေးကို ကျွန်မက ရအောင်စွမ်းဆောင်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဟောဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ကျွန်မလောက် ညံ့ဖျင်းတဲ့မိန်းမ ရှိတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

ကျွန်မ...

အခန်းလေးထဲမှာဝင်ပြီး မိတ်ကောက်ပြနေမိသည်။

ကိုစွမ်းစီးခဲ့တဲ့ ကားလေးကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ မာမီကို မိတ် ကောက်ပြနေမိသည်။ ရုစာဒါ မိတ်ကောက်ပြနေတာ အောက် ထပ်မှာ ကိုကို့မာမီတို့ ပေါင်းပြီး ဆလွန်းကားအဖြူလေးကို ဝယ် လိုက်မှာ သေလောက်အောင် နိုးရိမ်နေရသည်။

အချိန်ကြာသည့်အထိ ဘာသံမှမကြားရ။

ကျွန်မကိုလည်း ဘယ်သူမှတက်လာပြီး မမျှော့ချေ။

အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသွားမှန်း မသိမင်မှာပဲ အောက် ထပ်မှ ကားစက်နှိုးပြီး ထွက်သွားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သမုခ ရင်နှုန်းသံတွေ တယ်တယ်ထီးထီး ဖြန့်ဆန့်သွားရ၏။ မောင်းထွက်သွားတဲ့ ကားသံက တစ်သံတည်းမို့ မာမီတို့ ကျွန်မ အတွက် တစ်စီးဝယ်ထားလိုက်ပြီဆိုတာ မိတ်က အလိုလိုသိလိုက်

၏။

ဘယ်ကားများပါလိမ့်။

ကျွန်မအတွက် ဘယ်ကားလေးကို မာမိတို့ ဝယ်ထားလိုက်တာပါလိမ့်။

သိချင်လိုက်တာ။

ကျွန်မ...သိပ်ပြီး တွေ့ပေးနေနိုင်တော့တဲ့ အခန်းလေးက ကနေ ထွက်ကာ ဝရန်တာလေးဆီ အပြေးလေးသွားပြီး အောက်ကို ငုံကြည့်လိုက်သည်။

ဟင်...

မြိတ်စွာရပ်ထားတာက ဆလွန်းကားအဖြူရောင် အသစ် စက်စက်လေးက ရပ်လို့။ ညအမှောင်ရိပ်သန်းနေသော်လည်း ကားလေးက ထင်းနေခဲ့သည်။

ဘုရားရေ...

ခါ...ခါခို...

စောစောက မောင်းထွက်သွားတာ နက်ပြာရောင်ကားလေး ဝေါ့။

ကိုစွမ်းရဲ့ ကားလေးကို မာမိ ပြန်ထွက်လိုက်တာပေါ့နော်။ အဖြူရောင်ကားလေးကိုကြည့်ရင်း သမုစ မျက်ဝန်းဆိပ်ဖိတ် မျက်ရည်လေးတွေ ဓရာတက်သွားကာ တပေါက်ပေါက် ကြွေဆင်း သွားရသည်။

“အဟင်...ဟင်”

“အဟင်...ဟင်”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ဝရန်တာလေးတွင် အင်းအားရှိခဲ့တာ လှိုင်ချရင်း ကျွန်မနဲ့ပစ်လိုက်သည်။

ရက်စက်လိုက်တာ မာမိရယ်။

ကျွန်မ သိပ်လိုချင်ခက်ခဲနေတဲ့ အရာတစ်ခုကို မပိုင်ဆိုင် ရဘူးဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ စိတ်သဘောထားကို ဘာကြောင့်မေးခဲ့သေးလဲဟင်။ မာမိတို့ သဘော မာမိတို့ဆန္ဒနဲ့ ဆုံးဖြတ်ပယ်လို့ တွေးထားရင် ကျွန်မစိတ်ဆင်းရဲရအောင် ဘာဖြစ်လို့ အရိပ်အယောင်တွေ ဖြစ်ခဲ့တာလဲရှင်။

အခုတော့...

အခုတော့...ကျွန်မစိတ်တွေ သွေးပျက်စောက် တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေရပြီ မာမိ။ မျက်စိရွှေမှာ မြင်နေရပေမယ့် ရတုပိုင် ဆိုင်နိုင်ခွင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်တောင် ရင်နှာရောကောင်း လိုက်သလဲကွယ်။

သမုစတစ်ယောက်...

ဝရန်တာလေးကနေ အခန်းလေးဆီသို့ လေးလံထိုင်းနှိုင်း သော မြေလှမ်းကလေးတွေနှင့် ထွက်လာခဲ့မိသည်။ လိုချင်ခဲ့တာပါ။

ကိုစွမ်းရဲ့ အငွေအသက်လေးတွေကောင်းတဲ့ နက်ပြာရောင်

ကားလေးကို ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်ထားချင်ခဲ့တာပါ။ ကားတံခါးလေးကို ဖွင့်ပြီး ကားအောင်းတဲ့နေရာလေးမှာ ထိုင်လိုက်ရတာနဲ့တင် ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး လှိုက်ပြာမွှေးထွေးသွားသလို တစ်နံ့တစ်ယောက်နဲ့ ပျံ့ဖက် စုလေးကို ခံစားရတဲ့ ထိုကားလေးကို ကျွန်မ ခက်မောနေခဲ့ရတာပါ။
မာမီရယ်...

ကျွန်မရဲ့ စိတ်ချမ်းသာစုလေးကို ဘာကြောင့် တစ်ခဏ ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်ရတာလဲရှင်။ ကျွန်မလေ... ကျွန်မ အရမ်းဝမ်းနည်း နေပြီ မာမီရယ်။

သမုတစ်ယောက်...

အခန်းတံခါးလေးကို လှော့ခံချကာ အခန်းမီးတွေအားလုံး ပိတ်ပြီး ခုတင်လေးထက် ၄၄လေးထိုင်ကာ တသိမ့်သိမ့်နဲ့ရှိက်နေ မိတော့သည်။ ညစာလည်းဆင်းမစား၊ မာမီလာခေါ်တာကိုလည်း မကြားဟန်ဆောင်ကာ ကျွန်မရဲ့ အခန်းငယ်လေးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်နေမိသည်။

ကျွန်မ...

ဘယ်အချိန်ထိ ငိုမိခဲ့သလဲ။

ခုတင်လေးပေါ်မှာ ဘယ်နှစ်မှာရှိထိ ထိုင်နိုင်နေမိလဲခေါ်။ ကျွန်မအသိစိတ်တွေ ပြန်လည်၍ ထိကပ်လာချိန်တွင် နိုးစင်စင်လင်းနေခဲ့သတဲ့။ အိပ်ရာကနိုးစတာ ကျွန်မခေါင်းအောက် မှာ ခေါင်းအုံးမရှိ။ ကျွန်မရဲ့ ခြေထောက်တွေက ခုတင်အောက်တွင်

တွဲလွဲကျကာ ခုတင်ကို ကန်လန်ဖြတ်ပြီး အိပ်ပျော်နေခဲ့သည်။
ဒေါက်...ဒေါက်။

“သမုတေ...သမီးလေး ထတော့လေး၊ ကျောင်းသွားရ မှာမဟုတ်လား”

ထုံးစံအတိုင်း မာမီရဲ့ ကျောင်းသွားဖို့ နှိုးဆော်သံကို ကျွန်မ ကြားလိုက်ရ၏။ အရင်ကလို ကျွန်မနိုးနေပြီဆိုတဲ့ ပြန်ပြောသံလေး ကိုပေးဖို့ အင်အားတွေ ကုန်ခမ်းနေမိသည်။

အိပ်ရာလေးထက်ကနေ လေးတွဲစွာထရပ်လိုက်တော့ ခြေကျင်းဝတ်ဆီမှ နာကျင်စူးရှသော ခံစားမှုကို ရသဖြင့်ပြန်ထိုင် ချလိုက်စဉ်...

ဒုန်း...။

ဝုန်း...။

“အမှေ”

“သမီးသမုတ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ တံခါး ဖွင့်ပေးစမ်းသမီး၊ မာမီကို တံခါးလာဖွင့်ပေးစမ်း”

အပြင်မှ...

နိုးရိမ်တကြီး မာမီအော်ခေါ်သံကို ကြားသော်လည်း တံခါးရွက်ဆီသို့ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှမသွားနိုင်။ တစ်ညလုံး ခြေ ထောက်တွဲလောင်းချပြီး အိပ်ပျော်သွားတဲ့အကြားကြောင့် ထောက်မ ရအောင် ထုံကျင်ကာ နေရ၏။

ရုတ်တရက်...

ကျွန်မ ထရပ်လိုက်စဉ် နာကျင်မှုဝေဒနာကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်လေး ထိုင်နေကာ ပြန်ထိုင်ချလိုက်စဉ် စာရေးစားပွဲမှ ကုလားထိုင်လေးအား ဆွဲမိပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲပြိုသွားကာ ကျွန်မကိုယ်လေးလည်း နံလေးနှင့် သီသီလေးလွတ်ပြီး ခွေလဲကျသွားရသည်။

"သမီး...သမုခ လာကြပါဦး၊ လာကြပါဦး၊ သားထိုရေ...သားကို လာဦး ဒီမှာ သမုခ ဘာဖြစ်လဲမသိဘူး"

အပေါ်ထပ်မှ ဆူညံသံတွေရော ခေါ်သံတွေပါ ကြားလိုက်ရရှိရာတွင် မိန့်ဖြင့်ထွင်ရုံ ခြေလှမ်းလေးတွေ အပြေးလှမ်းကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားမိသည်။

"အန်တီ...သမုခ ဘာဖြစ်တာလဲ"

"မသိဘူးသားကို...ဘာသံမှမကြားရဘူး၊ လုပ်ပါဦးကွယ်၊ တံခါးကိုဖွင့်ပါဦး"

"အခန်းတံခါးသော့ရော အန်တီ"

"ဟေ...အေး...အေး ရော...ဒီ...ဒီသော့တွဲထဲမှာ ပို့တယ်"

သမုခ...

စိုးရိမ်မိတ်လွန်တဲနေတဲ့ အပြင်ကအသံတွေကို ကြားနေရသော်လည်း ဘာအသံမှ ပြန်မပေးဘဲ ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းလုံး ဘယ်လိုမှ သယ်မရအောင် နာကျင်လွန်း

ဖြင့် မျက်ရည်တွေသာ စီးကျနေရသည်။

ကျွဲ...။

အခန်းတံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ အခန်းထဲပြေးဝင်လာသူက ထိုစိုးဖြင့်ထွင်ရုံ မာမိ။

"သမုခ"

ကိုကိုက ကျွန်မအဖူးရောက်လာ၏။ ထိုင်လျက်အဖူးအဖူးနှင့် မျက်ရည်တွေ စီးကျနေတဲ့ ကျွန်မကိုမြင်တော့ ကိုကိုအဖူးကို ထိတ်လန့်သွားပုံပင်။

"သမုခ...ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ"

"အဟင်...ဟင်"

ကိုကိုကိုမြင်မှ ပိုပြီးနီချင်မိတ်ဖြစ်ကာ ရေရာလေးမှာတင် ခြေချင်လိုက်မိတော့သည်။

"သမုခ...ကိုကိုမေးနေတယ်လေ"

မာမိက ကျွန်မနံ့စားမှာ ဖြိုလဲနေတဲ့ ကုလားထိုင်ကို ထောင်ပြီး ကျွန်မနံ့စားသို့ ချက်ချင်းရောက်လာ၏။

"သမီး...မူးလဲသွားတာလား"

ကျွန်မခေါင်းလေးကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းပြမိ၏။

"ဒါဆိုလည်း ထလေသမုခ၊ ကိုကိုထွဲထွဲလေမယ်၊ အိပ်ရာထဲထွဲနေလိုက်"

"ကျွန်မ...မထနိုင်ဘူး ကိုကို၊ အဟင်...ဟင်...ကျွန်မ"

...ကျွန်မရဲ့ ခြေထောက်တွေ ထောက်မရအောင် နာကျင်နေတယ်

“ဟာ”

“ဘယ်လိုသမီး”

မိုးမြင့်ထွဋ်ရင်ထဲ ဟာခနဲတက်သွားရသလို ဒေါသနဲ့ နှလည်း သမီးဖြစ်သူရဲ့ ကောင်းကြောင့် မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးပိုင်း နှလည်း ရသည်။

“သမီး...သမီးလေး ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ခြေထောက် ထောက်မရတာလဲ၊ ခြေထောက်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ကျွန်မ ခေါင်းလေးခါယမ်းလိုက်စဉ်...

အို...

ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဆတ်ခနဲ ဝှေ့ချီလိုက်တဲ့ ကိုယ့် သန်မာတဲ့ လက်တွေကြားထဲ ကျွန်မ မြောက်တက်ကာဝါသွား သည်း ထိတ်လန့်တကြား မြတ်ကုသွားမှာနီးကာ ကိုကိုလည်း ကို ကျွန်မ ဖက်တွယ်လိုက်မိ၏။

“အေးခန်းသွားမှဖြစ်မယ် အန်တီသိ”

“ဪ...အေး...အေး၊ သွား...သွား အန်တီ ပိုမို အိတ်ယူပြီး လိုက်ခဲ့မယ်”

ကိုကိုက ကျွန်မကို ဝှေ့ချီပြီး မိုးရိမ်တကြီး အောင်ထဲ သို့ ဆင်သလို မာမိကလည်း ပိုက်ဆံအိတ် အပြေးယူပြီး ပြေး လာ၏။

ခဏတွင်းရှင်းဝဲ...

အိမ်ရှိလူအားလုံး ယောက်ယက်ခတ်သွားသည်။

ကျွန်မကိုယ်လေးကို ဝှေ့ချီပြီး တိုက်ထဲကထွက်လိုက်တော့ ဟင်...။

ခြံထဲမှာရပ်ထားတာက နက်ပြာရောင်ကားလေး။

ကျွန်မ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်ပိုင်းခက်သွားရ၏။ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ ပိုင်းဟသွားရသည်။

ကျွန်မ အမြင်လွဲမှားနေခြင်း မဟုတ်ပါ။

ကိုစွမ်းရဲ့ ကားနက်ပြာရောင်လေးက ကျွန်မတို့ ခြံကျယ် ခြံထဲတွင် အကူးအရကို ရပ်ထားတာလေး။

“ကိုကို...ဒီကားလေးက”

“သမုခအတွက် မရေညကဝယ်လိုက်တာလေ”

အို...။

ကျွန်မအတွက် ဝယ်လိုက်တာတဲ့။

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ ညက ကျွန်မ ခြင်လိုက်ရတာ

ခြံထဲမှာရပ်ထားတာ ဆလွန်းကားအဖြူရောင်လေးမှ အဖြူရောင်လေး အစစ်ပါ။ အခုတော့ ကျွန်မ သိပ်ပြီး လိုချင်မက်မောရတဲ့ နက်ပြာ

ရောင် ဆလွန်းကားလေး ဖြစ်နေသည်။

ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့်...

ကျွန်မ ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိတဲ့ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်

လေးက ကိုကိုကားပေါ်ရောက်ပြီး မြဲကြီးထဲကနေ ဝေါခဲနေအောင် ထွက်လိုက်တာနဲ့ နက်ပြာရောင်ကားလေးက မြဲကျယ်ကြီးထဲမှာ ရပ်လျက် ကျန်နေရစ်ခဲ့တော့သည်။

“သမီးကိုပြောမလို့ပဲ...နက်ပြာရောင်ကားလေးကိုပဲ ကြိုက်ရင်ဝယ်တော့လို့လေး၊ သားကိုက သူ့သူငယ်ချင်းကို စာချုပ် ချုပ်ဖို့ ပြန်သွားခေါ်တာ သမီးကို မာမီလာခေါ်သားပဲ၊ ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရလို့ စာချုပ်မချုပ်လိုက်ရဘူး၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ကားပိုင်ခွင့် ကောင်လေးက သားကိုသူငယ်ချင်းဖြစ်နေလို့ သမုခအိပ်နေရင် ခန့် ပါခဲ့တော့ ဒီနေ့ကမှပဲ ပြန်လာခဲ့တော့မယ်ပြောလို့ မာမီတောင် အားနာသွားရတယ်”

အို...။
ကြည့်စမ်း...

ကျန်မရဲ့စိတ်ကောက်စုက ဘယ်လောက်တောင် ဆိုးဝမ်း သွားသလဲလို့ ကိုစွမ်းရောက်လာတာတောင် မတွေ့ရလောက်အောင် ပဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

တော်ပြီ...။
တော်ပြီ...။
နောက်ဆို ဘယ်တော့မှ စိတ်မကောက်တော့ဘူး။
“မာမီ”

“ဟင်...ပြောလေ သမီးခွေထောက်က အရမ်းမှာဇာ

လာ”

“ဟို...ဟိုလေ သမီးခွေထောက်က ဘာမှသိပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး မာမီနဲ့”

“ဘာ”
“ဟေ”
ကျွ...။

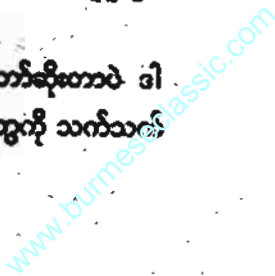
သမုခကကားလေးကြောင့် ကားကို ကရုတနိုက်မောင်းနေရာ မှ လမ်းဘေးဆွဲချပြီး ကိုကိုက ထိုးရပ်ကာ တအံ့တကြလှမ်းကြည့် သည်။

မာမီကလည်း မျက်လုံးကြီးပြူးလို့၊ စပ်ပြီးပြီးမျက်နှာလေးနဲ့ သမုခ ညက သူ့အိပ်ပျော်သွား တဲ့အကြောင်းကို ရှင်းပြတော့ မာမီရော ကိုကိုပါ အဖြစ်မှန်ကို သိသွားကြသည်။

“အဟဲ...ခွေထောက်က နည်းနည်းတုံသွားတာ၊ ဟောဒီ မှာကြည့်ပါလား ထောက်လို့ရသွားပြီ”

“အမလေး...သမုခရယ်၊ စောစောက အဲဒီလိုပြောပါ ရာလား၊ မာမီမှာဖြင့် ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိအောင် ထုလှသွား တာပဲ”

“ဟုတ်ပါ့ကွာ...သမုခ၊ မင်းတော်တော်ဆိုးတာပဲ ဒါ၊ ချက်ခရာမဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းကွာ...မင်း ထုထွက်ကို သက်သေ

မိတ်ပူအောင်လုပ်တယ်”

“ဟဲ့...ဟဲ့ စောစောက တကယ်ထောက်ခံရတာကိုတို့
အခုမှ သွေးပုံမှန်ပြန်လျှောက်ပြီး ပျောက်သွားတာလေ”

“တောက်...မင်းတော့ထွာ”

ကိုကိုတစ်ယောက်...

ရွက်ဒေါသလေးထွက်နေပြီး သူတစ်ခါလဲ ထိပြန်ပြီဆို
အချက်ကို တွေးမိကာ ရယ်နေတော့သည်။

မာမိကတော့...

အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ဆူပူကြိမ်းမောင်းရင်း အပြန်

တင်လို့ခနဲတော့ချေ။

အင်း (၁၅)

“ကလေး”

“ခွင်”

“ကလေးကတော့ တကယ်ပဲထွာ၊ ကိုထွင်ပြောပြလို့
အလေးအကြောင်းကို သိလိုက်ရတယ်၊ ကိုယ်ဖြင့် ဟန်တောင်
အထောင်နိုင်ဘူး၊ တဟား...ဟားကို အော်ရယ်မိတော့တာပဲ”

“ဘာလဲ ကိုစွမ်း၊ ကားဝယ်တဲ့နေ့ကအကြောင်းလား”

“အင်း”

“အဟင်း...ဟင်း အဲဒီနေ့ကသာ ထွန်မ သရုပ်ဆောင်
အထောင်းရင် ကိုစွမ်းရဲ့ကားလေးကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့ စေးသွားမှာလေ၊
အကြောင့် တစ်ဥာထပ်ဆင်လိုက်ရတာပေါ့။

ဟောကြည့်...

အခုတော့ ဒီကားလေးကို ကျွန်မ အပိုင်ရလိုက်ပြီအေး အနည်းဆုံးတော့ ဒီကားလေးမောင်းတိုင်း ကျွန်မရင်တွေ ခုန်ချ တော့မှာပဲ။ ဒီကားပိုင်ခွင့်ရဲ့ အဓမ္မအသက်လေးက ဒီကားလေးမှာ ထာဝရရှင်သန်နေတာလေ။ အဲဒီအချက်လေးတစ်ခုနဲ့တင် ဒီကားလေးကို ဝယ်ဖေးဖို့ ကျွန်မ ပူဆာခဲ့တာပေါ့”

သမုခရယ်...။

ကိုယ့်အပေါ်မှာ အဲဒီလောက်တောင်ပဲ ချစ်သတဲ့လားဟု ကိုယ်လေ...

မင်း အဲဒီလောက် အသေးစိတ် ချစ်တတ်လိမ့်မယ် ထင်မထားမိဘူး ကလေးရယ်။ မင်းရဲ့အသက်အရွယ်၊ မင်းဝတ်စားနေထိုင်မှုလေးတွေနဲ့ ကိုယ်လို ပုံစံခပ်တုံးတုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခေတတာလေးပဲ စိတ်သာယာမှာလို့ ထင်ထားခဲ့ပေ သိပ်တိုမှားယွင်းသွားပြီပေါ့နော်။

“အို...လူကိုကြည့်လှချည်လား၊ ခု...လဲ ကျွန်မ အရမ်းလှနေလို့လား၊ ဟင်း...ဟင်း”

“ကလေးရယ်”

“အို”

“ကိုစွမ်း”

နိုင်စွမ်းထက်တစ်ယောက်...

ချစ်ရသူလေးရဲ့ မျက်နှာလေးကို တစ်ခိုက်ခိုက်ကြည့်ရင်း အသည်းယားလာသည်မို့ ရင်ခွင်ထဲ ချွတ်မက်ကာ မျက်နှာလှလှ လေးပေါ်သို့ ချစ်အနမ်းလေးများ တရစပ် ခြေချပစ်လိုက်မိတော့ သည်။

သိပ်ချစ်တယ်...သမုခရယ်။

ကိုယ်...

ကလေးကို အရမ်းချစ်တယ်။

ကိုယ့်ရင်ခုန်ခြင်းတွေက မင်းလေးနဲ့ ဆုံတွေ့ရတော့မှ ဧတင်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရတာပါ။ မထင်မှတ်တဲ့ တွေ့ဆုံမှုလေးတွေနဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ မင်းလေးကို ဘယ်လိုမှ မေ့ချောက်မရနိုင်အောင်ပဲ ရှိနေခဲ့ရတာပါ ကလေးရယ်။

လူကိုဆုံလိုက်တိုင်း တအံ့တဩ မျက်လုံးလေးပြူးဝိုင်းပြီး ငေးကြည့်နေတတ်တဲ့ မင်းရဲ့ပုံစံလေးကို ကိုယ်ဘယ်လိုမှ အသိအမှတ်ပြုဘဲ မနေနိုင်ခဲ့ဘူးကလေးရယ်။

ကိုယ်လေ...

မင်းလေးနဲ့ အသက်အရွယ်ချင်း အများကြီး ကွာခြားနေတာ သိလျက်နဲ့ ကိုယ့်မိတ်တွေကို ဝေဖိုးချုပ်နိုင်ခဲ့ဘူးကလေးရယ်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မင်း ကိုယ့်ကို ခွန့်ခွာသွားမလား၊ မိတ်ခံစားမှု ရောနှည်းသွားမလားဆိုတာ တွေးနေရင်းနဲ့ပဲ ကိုယ်လေး မင်းကို ရင်ထဲအသည်းထဲကနေ နှင်သွားနေအောင်ပဲ ချစ်...သွား

တယ်။

ကလေးရယ်...

ကိုယ်မှားသွားပြီလားဟင်။

ကိုယ်...

သိပ်ကို မှားယွင်းနေပြီလား ကလေးရယ်။

မင်းလေးကိုမှ ရွာရွာရွာဆွဲ ဆွဲချယ်ပြီး ချစ်ခိုမိတဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲက နှလုံးသားတွေ နောင်တရအောင်တော့ မရက်စက်လိုက်ပါနဲ့နော်။ ကိုယ့်ကို မခန်းလိုက်ပါနဲ့ကလေးရယ်။

မင်းလေးသာ မှန်းသွားရင် မင်းလေးသာ သစ္စာခွဲသွားရင် ကိုယ်လေ ကိုယ် ဘယ်လိုမှ ရပ်တည်လို့မရအောင် ဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်သိလား။

ဒါကြောင့်...

မင်းလေး ကိုယ့်ကို ထာဝရချစ်ပါနော်ကလေး။

ကိုယ့်ကို...

ချစ်ပါ ကလေးရယ်။

ကြာတော့ ရင်ခုန်ရလွန်းလို့ အသက်ရှူရတာပင် မမှန်ချင်တော့ပါ။

ဒီနေ့...

ကိုစွမ်းရဲ့ကားလေးကို ပထမဆုံး စမ်းမောင်းသည့်အနေနှင့် မာနီကို အကြောင်းပြချက်ကလေးပေးပြီး ထွက်ခွာတာပါ။ မထင်မှတ်

ဘဲ လမ်းမှာ ကိုစွမ်းရဲ့ကားလေးနှင့် ဆုံပြီး နှစ်ဦးသား ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ကန်ရေပြင်စပ်လေးတွင် နှစ်ဦးစလုံး ကားလေးထိုးရပ်လိုက်ဦး ကိုစွမ်းက ကျွန်မကားလေးပေါ်သို့ တက်လာ၏။ ဖခင်ရဲ့ အလုပ်ကိစ္စနှင့် ပဲခူးဘက်ကို ခဏတာသွားခဲ့ရသော ကိုစွမ်း တစ်ယောက် ပြန်လာလာချင်း ကိုကိုရဲ့ အကူအညီတောင်းခံမှုကို ခံနိုင်ရသတဲ့လေ။

အဲဒါ...

သမုဒအတွက် ကားတစ်စီး ရှာဖွေပေးဖို့ပေါ့။

အဲဒါနဲ့ပဲ...

ကိုစွမ်းက သူ့မှာရှိနေတဲ့ကားလေးကို ကျွန်မအတွက် ရောင်းမယ်လို့ ဈေးလျှော့ပေးပြီး ကျွန်မလက်ထဲ ပေးအပ်ခဲ့တာလေ။ မာဇီက ကားအရောင်းကို ခြေကိုင်ပေးမယ့် ရောင်းဈေးက တာအားကို သက်သာလွန်းလို့ တစ်ခါတည်း ငွေချေဝယ်လိုက်တာဆိုပဲ။ မို့မဟုတ်ရင် မာဇီဝယ်ချင်တာက အပြုအမူကားကိုပဲ။

“ကိုစွမ်း”

“ဟင်”

ခပ်တိုးတိုးလေး ပြန်ထူး၏။

“ဒီကားလေးကို ကျွန်မလက်ထဲ ဘာကြောင့် ရှိစေချင်ရတာလဲဟင်”

“.....”

ပြန်ပြောမကြားရ။

“ကိုစွမ်း...ပြောပြဦးလေ။ ကျွန်မဆိုမှာ ရှိနေချင်တဲ့ အချက်ကို”

“မပြောချင်သေးဘူးကွာ...ခဏနေဦး”

“ဟာကွာ...မရဘူး၊ ကျွန်မ အခုသိချင်တယ်”

“ကလေး...ခဏလေးကွာ”

အို...

မေးနေတဲ့စကားသံလေး ဖျောက်သွားရသည်။

“ဆောရီး”

အပြုံးလေးတွေနှင့် ရှုက်ပြုံးလေးပြုံးကာ တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားသော လက်တွေကို အနည်းငယ် ဖြေလျှော့ပေးသလို လည်း လုံးလုံးလျားလျားကြီးတော့ လွတ်မပေးချေ။

ကျွန်မ...

နှုန်းလျှော့ မျက်စောင်းလေးတစ်ချက်ထိုးပြီး သူ့ရင်နှစ်လေးထဲ မှိန္ဒာခိုဝင်လိုက်မိသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် သူ့ရင်နုနုသံ တဒိတ်ဒိတ်ကို ကျွန်မ ကြားနေရသည်။ အသက်ရှူခြင်းပြင်းကို သတိထားမိနေရသည်။

“ကလေး”

ကျွန်မ မထူးမိသော်လည်း မျက်ဝန်းလေးတွေ မျက်စိ

ဆိုပြီး သူ့မျက်နှာချောချောကြီးကို မော့ကြည့်မိသည်။

“ဒီကားလေးကို မင်းဆိုမှာ ဘာကြောင့်ရှိနေချင်သလဲဆိုတာ ပြောပြမယ်နော်”

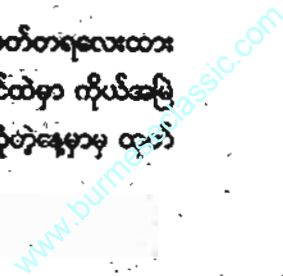
ကျွန်မ ခေါင်းလေးကို ညှပ်သာစွာ ညှိတ်ပြမိ၏။

“ဒီကားလေးက ကိုယ့်လုပ်ငန်း စတင်အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ပထမဆုံးလုပ်အားခနဲ့ ဝယ်ခဲ့တဲ့ကားလေးလေ။ ဒီကား အရောင်က ကိုယ်အနှစ်သက်ဆုံးအရောင်ပဲ။ ဒီကားလေး ကိုယ်ဝယ်တဲ့နေ့က ကိုယ်ဘယ်လောက်ထိ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ ပြောမပြုအတိအအောင်ပဲ ကလေးရယ်။

စာချုပ်ချုပ်တဲ့နေ့မှာ ကိုယ့်ရင်တွေ ခုန်လွန်းလို့ လက်မှတ်ရေးတာတောင် လက်တွေ့တုန်နေတဲ့အထိပဲ။ ကိုယ့်ဝင်ငွေနဲ့ စတင်ရယ်တည်နိုင်တဲ့အချိန်ဆိုတော့ ကိုယ် အရမ်းကို မြူးကြွနေတာ သမုခနဲ့။

ဒီကားထဲတ ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်တွေ ညှည်းပဲ ပြင်ဆင်ထားတာ။ အဲဒီကားလေးရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကိုယ်ထားတွေ ထပ်ဝယ်ဖြစ်ပေမယ့် ဒီကားလေးကို ကိုယ်ပြန်မရောင်းခဲ့ဘူး။

ကိုယ့်ဘဝတစ်သက်တာအတွက် အမှတ်တရလေးထားချင်တဲ့ စိတ်ကူးလေးနဲ့ မရောင်းခဲ့တာပါ။ ပိုခေါင်ထဲမှာ ကိုယ်အပြုအမူပေးခဲ့တာ။ ဟိုတစ်ခါ ကလေးနဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ဆုံတဲ့နေ့မှာမှ ထူးသိ

ပြီး ပြန်စီးခဲ့မိတာကလေးရဲ့။

အဲဒီနေ့က...

ဒီကားလေးနဲ့အတူ နောက်ထပ်အမှတ်ရစရာလေးတစ်ခုက ကိုယ့်အသိအာရုံထဲကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ တိုးဝင်လာတယ်။ သိပ်ကိုချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘေးချင်းယှဉ်လျက် သမီးရည်းစားတွေ ထိုင်တဲ့ခုံလေးမှာ အတူထိုင်ပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်ခဲ့ရတာလေ။”

အို...

ကိုစွမ်းရယ်...

အခုလို ဒီကားလေးအကြောင်းကို ပြောပြတဲ့အတွက် အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။

ရှင်သိပ်ပြီး အမြတ်တနိုးတနိုးထားသလို ရှင်ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ ပိုင်ရှင်အသစ်လေးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကလည်း ရှင်နဲ့ ဆုံစည်းခဲ့တဲ့ ဗဟာဒီ ကားလေးကို တစ်သက်တာတာဝရ အမြတ်တနိုးပျိုပျို ဝါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်ကွယ်။

သမုတေတစ်ယောက်...

ချစ်သူရဲ့ ရင်ခွင်လေးထဲမှာ ချစ်အနမ်းလေးတွေ ခံယူရင်ရင်ထဲကနေ ကတိလေးတွေ အထပ်ထပ်ပေးနေမိသည်။

ကျွန်မကလေးသားလေးတွေကို ကိုတစ်ယောက် မကြာခင် ကိုရယ်...

ကျွန်မလဲ...

ရှင်လိုပဲ သိပ်ပြီးချစ်တတ်သွားတာပါ။

ဒါကို...

ကောင်မလေး ငယ်တယ်ဆိုပြီး အထင်တော့ သေးမသွားပါနဲ့နော်။ ကိုနဲ့တွေ့တော့မှ ကျွန်မရဲ့ မာကျောတဲ့စိတ်တွေ အနိုင်ပိုင်ပြလိုတဲ့စိတ်တွေအားလုံးက ကျောက်ကွယ်သွားရတာပါ ကိုရယ်။

ကိုနဲ့ဝတ်သက်ရင်...

ကျွန်မမှာ ဘာမာနာမှမရှိပါဘူး။

ဘာအတ္တုမှမရှိဘူး။

အချစ်တစ်ခုတည်းပဲ ရှိတာပါကို။

ကိုကို...

ချစ်မိတဲ့ အချစ်တစ်ခုတည်းပဲ ရှိခဲ့တာပါ ကိုရယ်။

ကို...

ယုံကြည်ပေးပါနော်။

အခန်း (၁၆)

တစ်ခါတလေမှာ...

မထင်မှတ်စရာအကြောင်းအရာတချို့က ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့်...

ကျွန်မအတွက် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အကြောင်းအရာကတော့ အံ့ဩထိတ်လန့်စရာ၊ သွေးဖျက်လောက်အောင် ချောက်ချားတုန်လှုပ်စရာတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေခဲ့တယ်လေ။

မာမိရဲ့ ငေး...သံလေးအဆုံးမှာ...

ကျွန်မရဲ့ ငိုကြွေးတဲ့ ထိန်းချုပ်မရလောက်အောင်ပဲ အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားခဲ့ရတယ်။ ဒါကို မာမိ နည်းနည်းမှ သတိထားမိတယ်။

ခန့်ချေ။

“သားကိုနဲ့ သမုခကို မာမိတို့ နေရာချပေးဖို့ စီစဉ်ထားတယ်သမီး။ အဲဒါ သမီးဘယ်လိုသဘောရလဲဟင်၊ ကျောင်းပြီးမှ စီစဉ်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်ချင်”

“ရှင်”

“ဟာ”

သမုခ ဖျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးပိုင်းသွားရသည်။

ဒါ...

အသိပေးတာလား။

ကျွန်မနဲ့ ကိုတို့ကို ရှေ့တည့်တည့်တွင် တိုင်ခိုင်းပြီး ဒီလို အိပ်ပေါ်တင်တင်ကြီး အသိပေးခဲ့တာလား။ မာမိက အန်တီမေကို ချွတ်ထားပြီး အခုလိုပြောတာ။

ကျွန်မကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲလို့ မေးလိုက်ပေမယ့် ကျွန်မရဲ့စိတ်ဆန္ဒကို သိရအောင်လို့ မာမိ ဆွေးနွေးထောက်ခံတာမှ မျှော်တယ်။ ငါ ဒီလိုဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ အဲဒီလမ်းအတိုင်း လိုက်မှာပဲလို့ မာမိ အမိန့်ပေးနေသလိုကြီး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာရော အန်တီကိုယ်မာမိ သတိထားမိရဲ့လား။

မာမိသိရဲ့လားဟင်။

မာမိပြောတဲ့ ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ ကျွန်မအတွက် အသိလိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့အချက်ကိုပေါ့။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ ကျွန်မသိပ်ချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် အနိုင်အမာရီအုတ်ခဲလေးဆိုတာကို မာမီအကြောင်း မတွေးခဲ့ဘူးလေ။ မာမီမေးမြန်းဖို့ ကြိုးစားတော့ဘူးလား မာမီ။

“ဘယ်လိုလဲ...သားနဲ့သမီး မာမီတို့လူကြီးတွေတော့”

“မာမီ”

ကျွန်မ သည်းမခံနိုင်စွာပင် တားဆီးလိုက်မိသည်။

စူးခဲတက်သွားတဲ့ တားဆီးသံလေးကြောင့် အန်တီသီကကားကို စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းများနှင့် နားထောင်နေမိသော နိမ့်ထွဋ် ထိတ်လန့်စွာ လှည့်စောင်းကြည့်မိသွားရသည်။

သမုခရဲ့ ဓူကံဝန်းလေးတွေထဲမှာ ဓူကံရည်ကြည်လေးတွေ ဆိုလို။

“ပြောလေ...သမီး ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ကျွန်မမှာ...

ချစ်သူရှိနေပြီ မာမီ။

ကျွန်မ ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်နိုင်ပါဘူး။

ကျွန်မ သူ့ကိုပဲချစ်တယ် မာမီ။ ကျွန်မ သူနဲ့ပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်။ ဘာအစီအစဉ်လဲ။ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါမာမီရယ်။ ပြောချင်စိတ်တွေက ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်နေရသော်လည်း အပြစ်ထုတ်ပြောဖို့ ဆွံ့အနေရသည်။

ကျွန်မရှေ့မှာ ကြည့်နှုတ်လေးတွေနဲ့ ကျွန်မချက်နှာလေး နှစ်ခုကြည့်နေတဲ့ အန်တီမေကရီအုတ်ခဲလို ကျွန်မနဲ့သားမှာ ထိုင်နေခဲ့သူက ကိုကိုဖြစ်နေသည်။

တကယ်ဆို...

ဒီအကြောင်းကို အခုလို လူသိရှင်ကြားကြီး ထုတ်ဖော်နေရာမရှိဘူးလေ။ ကျွန်မရဲ့စိတ်ဆန္ဒကို မာမီ ဖွင့်ပြောသင့်တာပေါ့။ မြန်းတိုင်ပင်သင့်တာပေါ့။ အခုတော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ပုန်းလှောင်လို့မရအောင် မာမီ ထိုးနှက်ချက်က ပြင်းထန်လွန်းလှသည်။

“သမုခ...ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ကျွန်မ...အိမ်ထောင်ပြေချင်သေးဘူး မာမီ။ ပြီးတော့ ခုလို ကိုကိုနဲ့ သမီးရဲ့ကြားမှာ တံတိုင်းတစ်ခုလို မာမီကကားကြောင့် ခြားနားသွားမှာလည်း မလိုချင်ဘူး။ ဒါ့အပြင်စရာမဟုတ်ဘဲ မာမီ။ မာမီချောက်နေတာဆိုရင်လည်း တခြားတစ်ခုလည်းမရှိပါဘူး။”

“အဟင်း...ဟင်း သမီးက မာမီချောက်နေတယ်ထင်တာပဲ။ မာမီတကယ်ပြောနေတာ သမုခရဲ့ ဒီနေ့လယ်က သမီးတို့အဖေ့ စကားတွေပြောကြရင်း သမီးနဲ့သားအကြောင်း ငွှေးငွေ့ပြောကြတာ။ ဘယ်နှယ်လဲ သားကို သားဘက်ကရာ ငြင်းပယ်နေဖို့လား။”

မိုးမြင့်ထွဋ်ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်အချိန်ဖြိုနေချေပြီ။

သမုခကို ငြင်းပယ်စရာရှိလားတဲ့။

သူ...

သမုခဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအပေါ် အမြင်ကတ်ပြီး ကြည့်မရခဲ့သမျှ အခုတော့ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲကာ ချစ်နေခဲ့ပြီ။ ဟိုနေ့ညက အတွေ့အထိလေးကို သူ ယနေ့ထက်တိုင် သတိမမေ့ဘဲ။ အမှတ်ရနေဆဲဖြစ်သည်။

သူ...

ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဖွင့်ပြောချင်နေခဲ့တာပဲ။ သမုခကို...

အရင်တုန်းကလို မုန်းတီးမနေဘဲ အချစ်ကြီးချစ်ချေပါပြီတဲ့ အကြောင်းကို ရင်ဖွင့်ပြချင်နေတာလေ။ အခုတော့ သူ့အထဲက လေး ပြည့်ဝစွာပင် အနီတီသီကီက စိစဉ်နေခဲ့ပြီ။

သမုခနဲ့ သူ့ကို လက်ထပ်ပေးဖို့တဲ့။

ကြည့်စမ်း...

ဘယ်နေ့ဟက်တောင် ဝမ်းသာစရာကောင်းလိုက်သလဲ။ အိပ်မက်တွေအားလုံး အပြင်မှာ ကြုံတွေ့နေရသလို သူ့စိတ်က အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားကာ အံ့သြခင်သက်နေရတော့မိ။

“သားကို”

“မာမိ...ကိုကိုကို ဘာကြောင့် အတင်းအကြပ်ကြီး စိစဉ်ပေးနေရတာလဲဟင်၊ ပြီးတော့ အခုကိစ္စက မာမိလင်သမုခက

ပေါ့ပါးမနေဘူးဆိုတာပဲ။ အရမ်းကိုလေးနက်တယ်။ မာမိ အဓိကဆိုတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့အတွက်ပေါ့၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို စဉ်းစားခွင့်မပေးတော့ဘူးသား”

ဟာ...

မိုးမြင့်ထွဋ်တစ်ယောက် ပြတ်တောက်မာတင်းနေသည့် သမုခဆီမှ တောင်းဆိုချက်ကလေးကို နားထောင်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားပင် ဖြစ်သွားရသည်။

သမုခကိုကြည့်ရတာ အခုကိစ္စအပေါ် ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်တဲ့သူတစ်ယောက်လို ငြင်းငြင်းထန်ထန် ကာတွယ်တားဆီးနေတာလေ။ သူ့မျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ ဆုံအောင် စိုက်ကြည့်နေတဲ့ သမုခရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို အသည်းအသန် ချွတ်လင့်နေတဲ့ အရိပ်အယောင်လေးတွေကို တွေ့နေရမိ။

ဘာရယ်လို့ အတပ်မသိဝေမယ့်...

သူ့ရင်ထဲ...

အောင့်သက်နှင့်သည်းသွားရတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

“အဟင်း...ဟင်း သမုခကတော့လေ အရင်ကနဲ့ကို မတူနည်းလေးမှ မတူတော့တာ၊ အတော်ကလေး ရင့်ကျက်လာတာကိုကိုအပေါ် ဘယ်တုန်းကများ စာနာနားလည်စိတ်တွေ ဝင်သွားတာတုန်း သမီး”

မာမိကတော့...

ကျွန်မ အခုလိုတားဆီးနေတာ ကိုကိုအတွက် စဉ်းစားလို့ထင်နေ၏။

မဟုတ်ဘူး မာမီ။

ကျွန်မ ကိုကိုအတွက် စဉ်းစားပေးနေတာမဟုတ်။

ကျွန်မရင်ထဲက သိပ်ပြီးနူးညံ့တဲ့ ချစ်ခြင်းလေးတွေအတွက် စဉ်းစားနေတာပါ။ ကျွန်မဘဝတစ်သက်တာမှာ ပထမဆုံး ဖူးဖွင့်တဲ့ ချစ်ခြင်းလေးတွေအတွက် အတ္တကြီးစွာနဲ့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေတာပါ မာမီ။

မာမီတို့က အခုကိစ္စမှာ ရယ်မောပြုံးရွှင်နေနိုင်ကြလေ။ ကျွန်မ လိုက်ရယ်နိုင်ဘူးမာမီ။ ကျွန်မရင်ထဲက နှလုံးသားလေးတွေက သည်းသည်းလှုပ် ငိုကြွေးနေကြတယ်။

ဘယ်လောက် ရက်စက်လိုက်တဲ့စကားလဲလို့။

ဘယ်လောက်များ သွေးပျက်လောက်အောင် တုန်တုန်ချောက်ချားစေတဲ့ စကားလဲလို့။ ကျွန်မ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်တော့တောင် နားမထောင်ရဲတော့ဘူး မာမီရယ်။

ကိုကိုနဲ့ ကျွန်မကို လက်ထပ်ပေးမလို့တဲ့။

မဖြစ်နိုင်တာပဲ။

ဒါ...

ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ မာမီ။

ကျွန်မ...

စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ နေရာလေးကနေ ထရပ်တော့ "ဒါ...ဘယ်လဲ သမုခ"

ကျွန်မ မဖြေမိပါ။

ထို့အပြင်...

ဖြေလှမ်းကလေးတွေကိုလည်း ဧည့်ခန်းလေးထဲကနေ ထွက်ခွာသွားဖို့ စတင်လှမ်းလိုက်သည်။

"မာမီ မေးနေတယ်လေ သမုခ။ ဒါ ရယ်စရာပြောနေတဲ့ စကားပိုင်းမဟုတ်ဘူးလေ။ သမီးဘဝရှေ့ရေးအတွက် အရေးပါတဲ့ အကြောင်းအရာကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေတာ။ ပေါ့လျက်ပျက်လေး အသွားဖို့ကြီးစားနဲ့ သမုခ"

ဟင့်အင်း...

ကျွန်မ မနေချင်တော့ဘူး မာမီ။

ကျွန်မစိတ်တွေ ထွက်ပေါက်မရှိအောင် မွန်းကြပ်ပိတ်ဆောင်လွန်းလို့ ဒီနေရာကနေ ကျွန်မ ထွက်ခွာမှကိုဖြစ်မှာ။

ဒါကို...

အထိန်ပေးပြီး ရုပ်ချယ်ဖို့ မကြိုးစားသင့်ဘူး မာမီ။ ကျွန်မ ချို သွားခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်မ လွတ်မြောက်ဖို့ ဒီနေရာလေးကနေ ထွက်ခွာခွင့်ပြုပါမာမီ။

"သမုခ...မာမီပြောနေတယ်လေ"

"ဪ...သိင်္ဂီကလည်း သမုခ စိတ်ထွတ်လက်လွတ်"

သွားပါစေကွယ်၊ အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ သူလည်း အံ့သြပြီး မျက်နှာပူနေမှာပေါ့”

ကျေးဇူးပဲ...

အန်တီမေ။

ကျွန်မဘာဏ်ကကျပြီး ပြောပေးတဲ့အတွက် အရမ်း အစစ်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကိုခွင့်လွှတ်ပါ အန်တီမေ။ ကျွန်မ အန်တီမေကို မိခင်ရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်တတ်တာနေမိရုံလေးကလွဲပြီး ကျွန်မ စိတ်ကူးယဉ်နေတဲ့ ယောကျ်ားလောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ စိတ်ကူးကြည့်လို့တော့တာပါ။

ကျွန်မ...

အန်တီမေကို သိပ်ချစ်တာ မိခင်ရင်းတစ်ယောက်လို အန်တီမေရယ်။

သမုခ...

ခြံထဲသို့ထွက်ခဲ့ပြီး ဒန်းပုခက်ပြာပြာလေးတွင် ထိုင်နေမိသည်။ မျက်စိနက်နက်ထဲ ဝမ်းနည်းလွန်းစွာ မျက်ရည်ကြည်စရာ စိန်တက်လာ၏။

ကျွန်မ မထိန်းချုပ်နိုင်စွာပင် ငိုရွှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“သမုခ”

ကျွန်မ...

ရွှိတ်ငိုနေရာမှ ခြေသံဖွဖွကြောင့် လည်ကြည့်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရပ်နေသော ကိုကိုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“သမုခ...မင်း...မင်း ငိုနေတယ်”

မျက်ရည်စီးကြောင်းကြီးတွေနဲ့ သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်တဲ့ သမုခကို ကြည့်ပြီး အံ့သြထိတ်လန့်သွားရသူက မိုးမြင့်ထွဋ်ပဲဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ဝမ်းနည်းတကြီး ငိုနေတာလဲ။

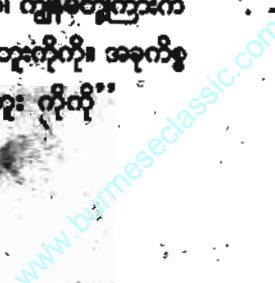
သူနဲ့လက်ထပ်ပေးမယ်လို့ ပြောတဲ့စကားက သမုခရင်ကို အဲဒီလောက်အထိတောင် နာကျင်စေခဲ့ရသလား။

“ငိုနေတာပေါ့...ကိုကို၊ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ငိုနေတာပေါ့၊ ဘာလဲ ကိုကိုက ဒါကို ရယ်မောပျော်ရွှင်စရာလို့ ထင်မှတ်နေလို့လား”

“ဘာ...ဘာကွ၊ မင်း...မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ် သမုခ”

“ဒီမှာကိုကို...ကျွန်မ အရှင်ဆုံးပြောရရင် ကိုကိုအပေါ် အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲ ကျွန်မ ခံစားလို့ရတယ်၊ ကျွန်မတို့ကြားက ဘယ်လိုအပြောင်းအလဲမျိုးကိုမှ ကျွန်မ မလိုချင်ဘူးကိုကို၊ အခုကွ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ လက်ခံနိုင်ဘူး ကိုကို”

ဟာ...

သမုခရယ်။

ပြောရက်လိုက်တာကွာ။

မင်းရဲ့စကားတွေက ကိုကိုရင်ထဲက နှလုံးသားလေးကို ဘယ်လောက်ထိ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲအက်ကြေစွဲသွားလိမ့်မလဲ ဆိုတာ မစဉ်းစားတော့ဘူးလား သမုခရယ်။

“ကိုကို”

မိုးမြင့်ထွဋ် ဘာစကားမျှမပြောနိုင်တော့ဘဲ သမုခ ထိုင်ချ သော ဒန်းကလေးရဲ့ နံစွန်းတစ်ဖက်လေးတွင် အင်အားချိန်စွာ ထိုင်ကျသွားရသည်။

“ကျွန်မ...ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်၊ အခုကိစ္စ ပျက်ပြယ် သွားဖို့ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲကိုကို”

သမုခရယ်...

မင်းမို့ ဒီမေးခွန်းမျိုးကို မေးရက်တယ်နော်။

ကိုကို ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမလဲ ကလေးရယ်။ ကိုကိုရဲ့စိတ် ကူးယဉ်ကမ္ဘာလေး ပြိုပျက်သွားအောင် လုပ်မယ့် မင်းကို ကိုကို ဘယ်လိုအကြံဉာဏ်တွေ ပေးရမလဲ ချစ်ရယ်။

ကိုကို...

ကိုကိုလေ...

မင်းလေးကို သိပ်ချစ်နေမိပြီ။

ကိုကိုရင်ထဲက အသည်းနှလုံးလေးတွေထဲမှာ မင်းကိုချစ်

တဲ့အချစ်တွေ ပြည့်လွှဲနေတာပါ။ ဒါကို မင်း တစ်ချက်လောက် ငိုကြည့်ဖို့မကြိုးစားဘဲ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားဖို့ ကြိုးစားရတာလဲ သမုခရယ်။

“ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိနေပြီကိုကို”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ကျွန်မ သူ့ကိုသိပ်ချစ်နေမိပြီ”

ဟာ...

မိုးမြင့်ထွဋ် ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲထောင်မတ်ကာ နှုတ်ခမ်း နီမွေးမွေးလေးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်ဟသွားသည့်အထိပင် အံ့ဩထိတ် ထန်စွာ သမုခရဲ့ ဖျက်နှာလေးဆီ စူးနှင့်နေအောင် စိုက်ကြည့်နေမိ တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၅)

“ကျွန်မ...ကိုစွမ်းကို တကယ်ချစ်တာပါ ကိုကို၊ ကျွန်မ နှလုံးသားတွေ စူးနှင့်နာကျင်လောက်အောင် နှင့်နှင့်သည်းသည်း ချစ်ခဲ့မိတာပါ”

တော်ပါတော့ သမုခရယ်။
ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ကွာ။
ကိုကို မကြားရဲတော့လို့ပါ သမုခရယ်။

မင်းရဲစကားလုံးလေးတွေက ကိုကိုရင်တစ်ခုလုံးကို လေးစား ဖြိုက်စေမယ့် မီးတောက်မီးလျှံကြီးတွေပဲ သမုခရယ်။ ကိုကိုအသက် တွေ ကျွမ်းလောင်ကုန်ပါပြီကွာ။ ကိုကိုနှလုံးသားတွေ ပြာမှန်ပြန်ပြန် မြေပြင်ပေါ် ကြွေခွနေရပြီချစ်ရယ်။

မထင်မှတ်ထားခဲ့မိဘူး သမုခရယ်။
ကိုစွမ်းနဲ့ သမုခတို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ သူ ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားခဲ့မိဘူးကွာ။ ဟန်ဆောင်ကောင်းလွန်း လိုက်ကြတာ။

သူ...

နည်းနည်းလေးမျှကို မရိပ်မိခဲ့ချေ။ အချိန်ခဏတာလေး အတွင်းမှာ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြတာ ယုံတောင်မယုံနိုင်စရာ။ သို့သော် ဒါဟာ အမှန်တရားတစ်ခုပဲ။ ဘယ်လိုမှ ပြောင်းလဲလို့မရ တော့မယ့် အမှန်တရားတစ်ခုပဲလေ။

“ကျွန်မ...သူ့ကိုပဲချစ်တယ် ကိုကို၊ သူ့ကိုပဲ ဘဝ တစ်သက်တာလုံး လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရှိစေချင်တယ်”

“သိပါတယ် သမုခရယ်။ ကိုကိုမှာလည်းပါတယ်၊ ဒါပေ မယ့် ကိုကိုတောင်းပန်ပါရစေ၊ မင်း ဒီစကားတွေကို ခဏခဏ ထုတ်ဖော်ဝန်ခံခမ်းပါနဲ့ကွာ။ ကိုကို မကြားချင်ဘူး၊ ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ် သမုခ၊ မင်း ဆက်မပြောပါနဲ့တော့”

ဟင်...။

ကိုကို မကြားချင်ဘူးတဲ့။

ဒေါသသံတွေရော၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသံတွေပါ ရောယှက် ချေတဲ့ ကိုကိုစကားသံလေးကို နားထောင်ပြီး မျက်စိလုံးလေးတွေ ပြူးဝိုင်းပွားရသူက သမုခပါပဲ။

ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ။

စစ်မှန်တဲ့အရာတစ်ခုကို မကြားရဲလောက်အောင် ဖြစ်ရပါ တယ်ဆိုတဲ့ ကိုကိုရဲ့စကားက ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်ကို ဖော်ဆောင်ချ တာလဲ။

ကိုကို...

ရှင်...ရှင်က။

ကျွန်မကို နှစ်သက်နေတာလား။

ဘုရား...ဘုရား။

ကိုယ့်အတွေးလေးနှင့်ကိုယ် သမုတစ်ယောက် ဘုရားစာ လိုက်မိသည်။ ရီပေကြေကွဲနေတဲ့ ကိုကိုချက်ဝန်းတွေကို ကြည့်ရ ချာ အကြည့်လေးကို လွှဲဖယ်လိုက်ရ၏။

ဟင့်အင်း...

အဲဒီလိုမနေပါနဲ့ ကိုကို။

ကျွန်မအတွက် အရမ်းကို ခံစားနေရတဲ့ပုံစံမျိုးကြီး လုပ်ပြ

ပါနဲ့။

သမုတကို...

ရန်တွေဝစ်လိုက်စမ်းပါ ကိုကို။

အရှုံးပေးစကား ရန်တွေဝစ်လိုက်စမ်းပါ။

“နှင့်လိုပိုမိုကောင်းကို ငါက စိတ်ဝင်စားရမှာလား သမု

တတ်ရဲ့” လို့ ခေါင်းစောရင်ကော့ပြီး အနိုင်ပိုင်းပြလိုက်စမ်းပါ ကိုကို

ရယ်။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်နော်။ ကျွန်မစိတ်တွေ ရွှင်ထွေး နောက်ကိုညွှားအောင် ကိုကို မခံစားပြစမ်းပါနဲ့ကွယ်။

“ဆိုးတယ်ကွာ...အရမ်းဆိုးတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အခုလိုကိစ္စကြီးက ပေါ်လာခဲ့တာလဲ။ ဒီအစီအစဉ်ကြီးက ဘာ ကြောင့် ဖြန့်စားကြီး ဖြစ်ခဲ့တာလဲဟင်”

“ကိုကို”

ယူကြီးမရရွာ အသံအက်အက်ကြီးနဲ့ ငြီးတွေးလိုက်တဲ့ ကိုကိုကို အလန်တကြားလေး တားဆီးလိုက်သူက သမုတ။

“ကိုကို...ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင် သမုတ။ ကိုကို ဘယ်လိုလုပ်ရတော့မလဲ”

“ငြင်းပေးပါ ကိုကို၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ကိုကို ငြင်းပေးပါ”

သမုတရယ်။

ရက်စက်လိုက်တာကွာ။

မင်းမို့လို့ ဒီလိုစကားမျိုးတွေပြောပြီး ကိုကိုကို တောင်းဆို ရက်တယ်နော်။ မင်းရဲ့တောင်းဆိုမှုကြောင့် ကိုကို ဘယ်လောက်ထိ ခံစားသွားရမလဲဆိုတာ ထည့်မစဉ်းစားနိုင်လောက်အောင်ပဲ မင်းစိတ် တွေက ဖြတ်သားနိုင်နေပြီလား ရှစ်ရယ်။

“ကျွန်မကို အဲဒီလိုအကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်ပါနဲ့ ကိုကို၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

နှင့်သည်းနေတဲ့ ခံစားချက် တစ်ခုတည်းနဲ့ ကျွန်မ မျက်နှာ
လေးကို စောင်းညိုကြည့်နေတဲ့ ကိုကို့မျက်စိအကြည့်ကို မမြင်ရယ်
စွာပင် တားဆီးလိုက်မိသည်။

ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကိုး။

ကျွန်မ တကယ်ပဲ တောင်းပန်ပါတယ်။

ကျွန်မဘဝမှာ ကိုစွမ်းနဲ့သာ မဆိုဖြစ်ခဲ့ရင် ကိုစွမ်းကိုသာ
မချစ်ခဲ့မိရင် ကိုကို့အပေါ် အခုလောက်ထိ ပြတ်သားစိမ်းတောက်
နေမှာ မဟုတ်လောက်ပါဘူးကွယ်။

ကျွန်မလေ...

သူ့ကိုသိပ်ချစ်တယ် ကိုကို။

ကျွန်မရင်ထဲ အသည်းထဲမှာ နှင့်နေအောင်ကို ချစ်နေမိတာ
ပါ။

ကျွန်မက...

မိန်းကလေးပါ ကိုကိုရယ်။

မိန်းကလေးဆိုတာ အရွေးချယ်ခံပစ္စည်းလေးတစ်ခုပါ။
တစ်နေ့တစ်နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဘယ်လိုယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့
ရွေးချယ်မှုကို ခံရမလဲလို့ စောင့်မျှော်နေရတဲ့သူတွေပါ ကိုကို။

ဒါပေမယ့်...

ကျွန်မ သိပ်ပြီး ကံကောင်းခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် နှစ်သက်မြတ်နိုးခဲ့ရတဲ့ ယောက်ျား

တစ်ယောက်ဆီက တိတိကျကျကျနဲ့ တွေ့ဝေမှုကင်းတဲ့ ရွေးချယ်ခြင်းကို
ခံခဲ့ရတယ်လေ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာဂုဏ်ယူနေမိ
အယ် ကိုကို။

ဒါကြောင့်...

တန်ဖိုးရှိရှိနဲ့ တလေးတစား ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ ကိုစွမ်းကို
ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်ချက်တွေ မဲ့မသွားစေချင်ဘူးကိုကို။
ကျွန်မအပေါ် ယုံကြည်ထားတဲ့ ကိုစွမ်းရဲ့ ယုံကြည်မှုလေးတွေကို
အလကားမဖြစ်စေချင်ဘူးကိုကို။

ဒါကြောင့်...

ကိုကို ကျွန်မကို စိတ်ဝင်စားလိုက်ပါခဲ့ရော်။

သမုခဇော် ကိုကိုအာရုံတွေထဲမှာ ထည့်မထားလိုက်ပါနဲ့
ကိုကိုရယ်။

“ကိုကို အရမ်းခံစားနေရတယ် သမုခရယ်။ နောက်ကျနေ
ပြန်လေပေမယ့် နောင်တတကြီး အသစ်ကနေ ပြန်မချင်နေတဲ့
အိမ်ထောင်ကို ဘယ်လိုဘယ်လိုမျိုး ဖျောက်ဖျက်ရမလဲကွာ”

“ကျွန်မသွားတော့မယ် ကိုကို”

“နေဦး သမုခ”

အို...

ကိုကိုအနားကနေ ထွက်ခွာသွားဖို့ ပြင်လိုက်တဲ့ သမုခ
တစ်ယောက် ရွှေကနေ ပိတ်ကာရပ်ပြီး တားဆီးလိုက်တဲ့ ကိုကို

ကြောင့် အတုနဲ့လုပ်ကြီး တုန်လှုပ်သွားရသည်။

“ကိုကိုအပေါ်မှာ ဘာကြောင့် မချစ်နိုင်ရတာလဲဆိုတဲ့ အဖြေကို ဖြစ်နိုင်ရင် ပြောပြပါလား သမုခ”

“ရှင်”

“ကိုကိုတို့ ငြင်းပယ်ရလောက်တဲ့ အကြောင်းအရာ ဘာလဲသမုခ၊ ကိုကို မင်းနဲ့ အမြဲတမ်း ဘုဘောက်ကျပြီး ရန်ဖြစ် တတ်တဲ့ သူမို့လို့လား။

မင်းရဲ့စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးချောက်ကျနေအောင် အမြဲတမ်း ဖန်တီးတတ်တဲ့ သူမို့လို့လား သမုခ။ မင်းနဲ့အပြိုင် မာနတွေ တတ်ခဲ့တဲ့ သူမို့လို့လားဟင်။

အဲဒါတွေကြောင့် ကိုကိုကို မင်း မချစ်နိုင်တာလား သမုခ။ မင်းအပေါ် နှည့်တဲ့ လေသံလေးတွေနဲ့ မပြောခဲ့လို့ မင်း ကိုကို မုန်းခဲ့တာလား သမုခရယ်။ ပြောပါကွာ... အဲဒီအချက်တွေကြောင့် မင်းရဲ့နှလုံးသားထဲမှာ ကိုကိုကို နေရာမပေးနိုင်ခဲ့တာလား သမုခ။ ကျွန်မ...

မဖြေတတ်ပါ။

တစ်ခုတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့မိတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတဲ့ တိုင်း မဖြေတတ်ပေမယ့် တစ်ခုတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် ချစ်ခဲ့ သလဲဆိုတဲ့ အဖြေကိုတော့ လူတိုင်းဖြေတတ်ကြပါသည်။ ဒါပေမယ့်...

ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ မမုန်းခဲ့ဖူးတဲ့ကိုကို။ ကျွန်မ ဘယ် တုန်းကမှ မရိုးသားတဲ့စိတ်နဲ့ မချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ကိုကိုတို့တော့ ပြန်အဖြေ ပေးဖို့ အကြောင်းပြချက်က မရှိဘူးလေ။

ကျွန်မရင်ထဲက နှလုံးသားတွေက ကိုစွမ်းကိုမှ ရွေးချယ် ပြီး ချစ်မိသွားတာ ကျွန်မ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ကိုကို။

“သမုခ ပြောပါကွာ၊ ကိုကိုတို့ ဘာကြောင့် လတ်မော်နိုင် ရတာလဲဆိုတာ မင်းဖြေပေးပါ”

“ကျွန်မမှာ အဖြေရှိဘူးကိုကို။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာအပြိုးအစားမှ မရှိလို့ပဲ။ ကျွန်မ ကိုကိုကို ဘယ်တုန်းကမှ မမုန်းခဲ့ဖူးတဲ့ကိုကို။

အရင်ကရော အခုရှိနေသိရော မျှော်နှစ်ပေါင်းများစွာထိပါ ကျွန်မ ကိုကိုကို ဘယ်တော့မှ မုန်းနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး ကိုကို။ အဲဒီလိုပါပဲ...

ကျွန်မ ဘဝတစ်သက်တာလုံးအတွက် ရည်မှန်းချက်ချစ်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ကိုကို ဘယ်တော့မှဖြစ်လာမှာ မဟုတ် မိဘူးရှင်။ ကျွန်မရင်ထဲက နှလုံးသားထဲမှာ ကိုစွမ်းကို ချစ်တဲ့ အချစ်တွေနဲ့ ပြည့်သိပ်နေတဲ့အတွက် မျှော်လင့်ဘက် ဘယ်လိုလူမျိုးကို ကျွန်မ ချစ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို။

ကျွန်မ ကိုကိုကို ချစ်တဲ့အချစ်က အဖြူဆည်သက်သက် ပါ။ အသန်ခင်ဆုံး အချစ်တွေနဲ့ ချစ်တာပါ ကိုကို။ ဘယ်သောကပါ

မှ အရောင်ခွန်းထင်းမှာမဟုတ်တဲ့ အဖြူသက်သက်နဲ့ ချစ်တာပဲ။
အဲဒီအတွက် ကိုကိုမေးခွန်းကို ပြန်ဖြေဖို့ ကျွန်မမှာ အဖြေခေါ်သူ
ကိုကို”

သမုခရယ်...

ပြောတတ်လိုက်တာကွာ။

ကိုကိုအတွက် ဘယ်တော့မှ အဖြေမရှိတော့ဘူးလို့ အမူ

ကျကျလေး ငြင်းပယ်ခဲ့တယ်နော်။

သမုခရယ်...

ကိုကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်။

မင်းကမချစ်လေ ကိုကိုက အရေးအမှူးချစ်လေလေပဲ သမု

ရယ်။

မင်းနဲ့ထေးရမှာ...

မင်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရမှာ အခုတော့ သေမတတ်လို့

ကြောက်ရွံ့နေတတ်ခဲ့ပြီ သမုခရယ်။ ကိုကိုမှာနဲ့ပါတယ်။ မင်းနဲ့

မှာ ကိုကိုအပေါ် ငဲ့ညှာထောက်ထားမယ့် အချစ်ကလေးတွေ ငါ

အောင်းမနေအောင် မင်းအပေါ် အမြဲတမ်း ရန်သူတစ်ဖောက်

ဆက်ဆံခဲ့မိတာတွေအတွက် ကိုကို နောင်တတွေ ရနေမိ

ချစ်ရယ်။

“ကျွန်မ သွားပါရစေကိုကို”

သမုခလေးရယ်။

သူ...

သမုခလေးရဲ့ ရွှေကနေ ဖယ်ရှောင်ပေးလိုက်မိသည်။

သမုခကတော့...

ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာသော အချစ်သူရဲကောင်းမလေး
တစ်ယောက်လို ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်လုံစွာ လျှောက်လှမ်းသွားတော့
သည်။

မြို့ကျယ်ကြီးထဲက ဒန်းပြာပြာလေးပေါ်မှာတော့ မိုးမြင့်ထွန်း
တစ်ယောက်သာ ကျန်နေရစ်ခဲ့ရတော့၏။

သမုခရယ်...

ကိုကို သိပ်ချစ်တယ်ကွာ။

ခွန်လွတ်နိုင်လောက်အောင်ကို ချစ်နေခဲ့ရပြီ သမုခလေး
ရယ်။

မင်းက ငြင်းပယ်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုခဲ့ပေမယ့် ကိုကို
အယ်လိုအင်အားမျိုးတွေနဲ့ ငြင်းပယ်ရမလဲချစ်ရယ်။

ကိုကို...

သမုခကို မုန်းတယ်လို့ ပြောပြီး ငြင်းပယ်ရမှာလားဟင်။

သမုခကို လက်မထပ်ချင်ပါဘူးလို့ အကြောင်းပြပြီး ငြင်း

ပယ်ရမှာလား။

ဟင့်အင်း...

ကိုကိုမလုပ်နိုင်ဘူး သမုခ။

အဲဒီလိုပြောလိုက်ရင် ကိုကိုဟာ ကိုယ့်နှလုံးသားခံစားရင်
ကို မျက်ကွယ်ပြုတဲ့ တရားခံတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေမှာပေါ့။

မင်းသိမလား သမုခေ။

ဘယ်လိုလူမျိုးကမှ ကိုယ့်ရင်ကိုယ်ခွဲပြီး နှလုံးသားကို
ထုတ်မပေးတတ်ကြဘူးဆိုတာကိုပေါ့။ အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့ရင်တောင် အဲဒီ
လူက အရှားပဲ။

ကိုကို...

မင်းကို ဘယ်လိုလူမျိုးရဲ့ လက်ထဲကိုမှ ဓလေ့နှိုင်း
သမုခေရယ်။

ကိုကို...

မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်။

အခန်း (၁၈)

“မမလေး”

ဟင်...။

တစ်ယောက်တည်း အခန်းလေးထဲအောင်းရတဲ့ သမုခေ
ထို တံခါးလေးဖွင့်ပြီး ဝင်လာတဲ့သူက မိနု။ သမုခေရဲ့ လက်ထဲ
မှာလည်း ကတ္တူပူးစွယ်လေးတစ်ခုကို ကိုင်ထားသေးသည်။

“မမလေးအတွက်တော့ လူတစ်ယောက်လာဖို့တာ”

သမုခေရဲ့ မျက်ခုံးတန်းလေးနှစ်ခု တွန့်ကြဲကာ မိနုကမ်း
ဖေးရတဲ့ ကတ္တူပူးလေးကို ခပ်စူးစူးလေး ခိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဘယ်သူများပါလိမ့်။

ကိုကိုများလား။

ဟုတ်နိုင်ပါသွား။ ကိုကိုဆိုရင် ကျွန်မကို သူ့ကိုယ်တိုင် တိုက်ရိုက်လာပေးလို့ရတာပဲ။ ပြီးတော့ မိခင်ကတစ်ဆင့် ပေးခိုင်းရင် တောင်ကို ကိုကိုသိနေတဲ့အတွက် ကျွန်မကို ပြန်ပြောမှာပါပဲ။

“လူတစ်ယောက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မမလေး။ စာအိတ်လေးတစ်ခုလည်း ပါ တယ်”

“ဟေး...ဟေး မိခင် မမလေးကိုလာပေး”

မိခင်ကနေ စာအိတ်လေးကိုရော ဗူးလေးကိုပါ လှမ်းဆွဲ လိုက်ပြီး စားခွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ စာအိတ်လေးကို ယူပြီး အရင် နှစ် နှစ် ဖောက်ဖတ်လိုက်တော့ ကိုနိုင်စွမ်းထက်ဆီကစာ ဖြစ်နေတာ ကလေး...

နေရာက အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်။ နေရာကောင်းရဲ့လား ကိုယ် ကလေးအိတ်ကို ဖုန်းဆက်တာ မထင်ဘဲပဲ။ ဒါက

မဟုတ် ကလေးက ဖုန်းလာမကိုင်ဘဲ ကလေးအစေ့ လာလာရုံ လို့ ဖုန်းကို ပြန်ပြန်ပြီးချစ်ခဲ့တာပဲ။ ကလေးအိတ်က အဆက်အသွယ် မရတော့ ကိုစိတ်ပူနေရတယ် ကလေးရယ်။

ကိုယ်လေး...

ကလေးနဲ့ အရမ်းတွေ့ရှင်တာပဲ။

ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုလာတွေ့ပါကလေးရယ်။ ကို

အရမ်းသတိတွေ့ရနေမိတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်အိတ်ကိုလာရင် ဝတ်

ဖို့ ဝတ်နဲ့လေးလည်း တစ်ခါတည်း ပိုလိုက်တယ်။ အဲဒီဝတ်နဲ့လေး ဝတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုလာတွေ့ပါနော်။

ကလေးနဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့ ကန်တော်ကြီးစောင်းက ကန်ရေငြိမ် ဖော်လေးမှာ ကိုယ်ရှိနေတယ်။

ကလေးနဲ့

ကို

စာလေးကိုဖတ်ပြီး ရင်တစ်ဖက်တစ်ဖက်နဲ့နေရာသုက သမုခု ရယ်ပါ။

အခုတလော...

စိတ်တွေရှုပ်ထွေးလွန်းလို့ အပြင်ကိုတောင် သိပ်မထွက် ဖြစ်။ ကိုကိုမိုးခြင်ထွင်တဲ့ ခြောက်ကိုလည်း မသွားဖြစ်ချေ။ အန်တီ မေကတော့ ကျွန်မ မလာလို့ တတန်းတန်းလာခေါ်နေသည်။ အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးပေးပြီး ကျွန်မ ရွာင်နေခဲ့တာ လေး။

ကိုကိုလည်း ကျွန်မတို့ခြောက် သိပ်မထားချေ။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အနေမိမီးသက်ရေခြင်းကို လူကြီးတွေက ရိပ်မိသော်လည်း မသိဟန်ဆောင်နေကြသည်။ အပြောင်းအလဲကာလတစ်ခုမှာ အခုလိုပဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပျိုနေနိုင်တယ် ထင်ပြီး ငြိမ်သက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဖုန်းခြည်သံကြားရပေမယ့်...

ကျွန်မ ကိုင်ကြမ်းဝါး အောက်ထပ်ကနေ မာမိပဲ ကိုင် တတ်၏။ ကို ဆက်တာမရဘူးတဲ့။ ကျွန်မကို တစ်ချိန်လုံး ဆက်သွယ်နေတဲ့ ကိုကို သနားသွားမိသည်။ ဟက်ကယ်ဆို ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် သူ့စိတ်ကို ဆက်သွယ်သင့်တာလေ။

လက်ရှိအခြေအနေတွေအားလုံးကို ကို သိထားသင့်သည်။
ကိုက...

ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူပဲ။

ကိုအပေါ်မှာ ကျွန်မ ဘာတစ်ခုမှ ဖုံးကွယ်ထားရောလို့ဘူး ဟု ကျွန်မထင်မိ၏။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မ ကိုတို့ သွားတွေပြီး ရှင်းပြရမယ်။

ကျွန်မ...

ကိုကဆွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းကို ပြောရမယ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ကကျွန်မတွေ့ရူးအဖိုးလေးကို ကျွန်မ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ အဖြူရောင်ခံပေါ် အခက်ညီညီပင် မထောင်လေးတွေပါတဲ့ ချိတ်ဝမ်းဆက်လေးတစ်ခု။

ကျွန်မ ထုတ်ယူကြည့်တော့ ရင်ဖုံးခါးတို့လက်ပြတ်အေး နှင့် ထဘီလေး ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်မအတွက်တဲ့။

ရယ်စရာပဲ။

ကျွန်မ တစ်ခါမှတို စိတ်ကူးယဉ်တတ်ကြည့်ဖို့တောင် မစဉ်း စားခဲ့ဖူးတဲ့ ဒီမိုင်းပဲ။ ဒါကို ဘာကြောင့် ကိုက လှမ်းဖို့လိုက်ရတာ လဲ။ မဟုတ်မှလွဲရော ကျွန်မရဲ့ဝတ်စားပုံက ကိုအတွက် အတော်က လေး အနောင်အယုက် ဖြစ်နေတယ်ထင်ပါရဲ့။

ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ကိုက ရှုပ် ထက်ရှည်။ ယောပုဆိုးကို အမြဲလိုလိုခတ်ပြီး တကယ်ပဲ လူကြီး လေးတစ်ယောက်လို တည်တည်ကြည်ကြည် ချီနေတတ်တာလေ။

ကိုရဲ့တွဲတဲ့ ကျွန်မကတော့ ခတ်လိုက်တိုင်း ကိုယ်ကြပ် အင်္ကျီ၊ ကွာတားအကျပ် ကျင်းဘောင်းဘီလေးတွေနဲ့ ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဝှံ့ခံဒီမိုင်းက တအားကို ကွာပြီး ထုသော်လည်း ရင်ထဲက သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားလေးတွေရဲ့ ရင်ခုန်သံကတော့ တစ်ထပ်တည်းကို ကျနေ၏။ ကွာဟာမှတွေ့ ဘယ်လောက်ရှိရှိ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသက်ဖို့လဲပြီး ချစ်ခဲ့ကြတာတော့ အံ့ဩမယ့်ကြည့်နိုင်စရာပါ။

ထူးတော့ထူးဆန်းသားပဲ။

တစ်ခါမှ အဝတ်အစားဝတ်တဲ့ ဝှံ့ခံကို ဝေဖန်ဖြစ်တင်ခြင်း ခရီးကို ကိုတစ်ယောက် အခုမှ ဘာစိတ်ကူးတွေပေါ်ထိပြီး ဒီဝတ်နံ့ ထို ဝတ်လာခဲ့မိလိမ့်ရတာလဲ။

ဘာပဲပြောပြော...

ကိုရဲ့စိတ်ချစ်သောမှုကို လိုလားတဲ့အတွက် ကိုဝတ်ကူးချင်

တဲ့ ဒီဝတ်စုံလေးကို ကျွန်မ ခတ်ဖြစ်တော့မှာ သေချာသည်။

ကျွန်မ...

သိပ်ပြီးတွေ့ဆုံမနေဘဲ ဝတ်စုံလေးကို အိပ်ရာပေါ် ဖြန့်ခင်း တင်ကာ ရေကထုကယာချိုးပြီး အလှအပတွေ ပြင်ဆင်နေမိ၏။ ကို ဇောင့်အမယ်ဆိုတဲ့ အဆိုးသတ်ကလေးကြောင့် ကျွန်မ အသွယ် လက်ဆုံး လှုပ်ရှားနေမိသည်။

ကိုဝတ်နေချင်တဲ့ ဝတ်စုံလေး ဝတ်ပြီးချိန်မှာတော့ မှန်ချပ် လေးထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့ ကျွန်မပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကိုယ့်ချက်လုံးတွေ ကိုမင် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရ၏။

ကြည့်စမ်း...

ကျွန်မရဲ့ ပုံစံလေးက တကယ့်ကို ရင့်ကျက်ပြီး မိန်းမ ပီသတဲ့ အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားတာပါလား။ မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စုံလေးနှင့် တစ်မျိုးလေး ကြည့်တောင်းနေတာ တွေ့ရတော့ ပီတိလေးပင် ဖြစ်သွားရသည်။

ကျွန်မ...

ကိုနဲ့ လိုက်ဖက်အောင် ပုံစံပြောင်းမှဖြစ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ အသိလေးက ဝင်သွားရ၏။ ပြီးရောက် အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးနဲ့ လိုက်ဖက်မည့် လက်ကိုင်အိတ်လေးကို ကျွန်မ ရွေးချယ်လိုက်သည်။ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးတော့ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့၏။

“ဟယ်...သမီးလေး၊ ဒါ...ဒါက ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်တာ

တာလဲ”

မာမိတစ်ယောက်...

ကိုယ့်သမီးကို မမြင်ဘူးသူတစ်ယောက်လို ကြည့်ကာ တအံ့တဩ လှမ်းမေးလေလျှင် နှုတ်စာအပြေးလေးနှင့် ပြေးကာ...

“ကျွန်မ...လှလား မာမိ”

“အို...လှတာပေါ့ သမုခရယ်၊ အရမ်းအရမ်းကိုလှတာ။ ဒါနဲ့ ဘာမိတ်ကူးတွေပေါက်ပြီး ဒီလိုဝတ်ထားတာလဲ၊ မာမိသမီးရဲ့ ပြောင်းလဲမှုကို ယုံတောင်မယုံနိုင်တော့ဘူး၊ တကယ့်ကို အံ့ဩစရာ ပါပဲ”

“ကျွန်မ အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ် မာမိ”

ကျွန်မခွင့်တောင်းတော့ မာမိ ချက်လုံးကြီးတွေ ပြောနေ ပြန်သည်။

ကျွန်မ...

ဘယ်ကိုသွားသွား အခုလို အသိပေးတာ တစ်ခါမှမရှိခဲ့ သလို နောက်ကျမှသိရတတ်တဲ့ မာမိက အခုလို ခွင့်တောင်းမှုကို လည်း မှင်သက်နေပြန်၏။

“သမုခ”

“ရှင်”

“မာမိတော့ အရမ်းကိုအံ့ဩနေပြီသိလား၊ ဒါပေမယ့် အခုလို ပြောင်းလဲခြင်းကိုတော့ ကျွန်ုပ်မိတာအမှန်ပဲ၊ ဟွားပါ

သမီး သွားရောဂါကတော့ သွားပါ။ ဒါပေမယ့် သမီးပြန်လာရင်တော့
မာမိမိတ်ကေ့ရှင်လောက်မယ့် အကြောင်းပြချက်တစ်ခုကို ပေးနိုင်
တော့ ခဉ်းစားထားပါ။”

မိတ်ချပါ မာမိရယ်။

ကျွန်မပေးနိုင်မှာပါ။

ဒါပေမယ့်...

ကျွန်မပြောမယ့် အကြောင်းအရာတွေကိုတော့ မာမိ
လက်ခံပေးဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်မာမိ။ ကျွန်မကို စာနာနားလည်
လိုလိမ့်မယ်။

မာမိကို ခေါင်းလေးညှိတ်ပြပြီး သမုခတစ်ယောက်
ခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် အသင့်ရပ်ထားသော နက်ပြာရောင်ကားလေး
ပေါ်တက်ကာ ဝေါခနဲနေအောင် မောင်းထွက်ခဲ့မိသည်။

ကို...

ကျွန်မကို ခေါ်ခေါ်ခေါ်နေတော့မှာပဲ။

ကျွန်မကားလေး ဝင်လာမယ့်လမ်းလေးဆီ ဝေးဝေး
ကြည့်နေမယ့် ကိုဝံ့စလေးကို မြင်သောင်ပြီး ရင်လေးတသိမ့်သိမ့်
အခုန်မြန်နေရတော့သည်။

ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။

ကျွန်မ သိပ်ချန်ရတဲ့တိုက ကားလေးမောင်းဝင်လာတာ
မြင်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ သူ့ကားလေးထဲက ဆင်းလာပြီး ကျွန်မ

လာကြည့်သည်။

ကိုကားလေးနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်တော့ ကျွန်မကားတံခါး
လေးကို လာဖွင့်ပေး၏။

ကျွန်မ...

ကားပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်တော့ ကြိုးကြိုးချိတ်ဝမ်းဝက်
လေးနဲ့ အသွင်ပြောင်းနေတဲ့ ကျွန်မကို ကြည့်နားစွာ ပြီးပြီး မိတ်
ကြည့်နေတဲ့ ကိုချက်မှာရော့ရော့ကြောင့် ရှစ်နိမ့်စွာ ခေါင်းလေးငုံထား
လိုက်မိသည်။

“လှလိုက်တာ ကလေးရယ်၊ သိပ်လှတာပဲ”

“ကိုကလည်း”

ရှက်ရဲရဲဟန်လေးနဲ့ သူ့ဆီ ချက်မောင်းလေးပဲတော့...
ကိုက ကျွန်မလက်ဖဝါးလေးတစ်ဖက်ကို သူ့လက်နှင့်
အုပ်မိုးအုပ်ကိုင်းကာ ဖေပြင်စပ်က နံတန်းလေးဆီဆီ ဆွဲခေါ်သွား၏။

ပြီးနောက်...

ထိုင်စေသည်။

“ကလေး”

“ရှင်”

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်”

“ရှင်”

“အခုလို ဝတ်လာပေးတဲ့အတွက်လေ”

“အမင်း...ဟင်း ရယ်တော့ရယ်စရာပဲ၊ ကျွန်မ တစ်သက်တာမှာ အခုလို အဝတ်အစားမျိုးဝတ်ဖူးတာ ဒါပထမဆုံး အကြိမ်ပဲ”

“သီဝါတယ် ဒါကြောင့်လည်း ကလေးကို တော့နူးတွေ တင်နေမိတာပေါ့”

“ကို”
“ဗျာ”

“ကျွန်မကို အခုလို ဘာကြောင့် ဝတ်ခိုင်းရတာလဲဆိုတာ ပြောပြနိုင်လော့ဟင်”

သူက အပြေးလေးနှင့် ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ညှိတ်ပြစ်

“ဒီနေ့ ကိုယ့်မွေးနေ့လေ ကလေး၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်မွေးနေ့ ကလေးမှာ မှတ်မှတ်ရရှိအောင် ကလေးနဲ့အတူ ကရပ်ကိမှာ ညအ အတူထူစားမယ်၊ ညကျရင် ဘုရားအထူးတူတတ်မယ်၊ ဒါကြောင့် အခုလိုလေး ဝတ်ခိုင်းလိုက်တာ။

ကလေးဆီမှာ အခုလိုအဝတ်အစားမျိုး မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာ သိလို့ ကိုယ်တိုင်ဝယ်ပြီး စိတ်မှန်းဆတိုင်းနဲ့ ရျှပ်ခိုင်းခဲ့တာလေး တော်သေးတာပေါ့၊ ကလေးနဲ့ ဝတ်ထားတာ အဆင်ပြေလို့ အဟွန်း...ဟွန်း”

လေးပြေအေးလေးနဲ့ ရှင်းပြနေတဲ့ ကို့ကိုကြည့်ပြီး သူမ တစ်ယောက် မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြည့်ခိုင်းနေပြီ။

ကိုမွေးနေ့တဲ့။

ကြည့်မိမ်း...။

အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ။ မွေးနေ့ရှင်က ကျွန်မအတွက် အမှတ်တရလက်ဆောင် ပို့ပေးပြီး ဝတ်လာခိုင်းရတယ်လို့။

“ကိုမွေးနေ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကလေးရဲ့၊ အဲဒါတို့ မုန်းဆက်ပြီး ပြောမလို့ ရုပ်တာ ဆက်သွယ်လို့မရခဲ့ဘူး”

ဘုရားရေ...

ကျွန်မတက်က ပျက်ကွက်မှုတွေ တော်တော်လေးများတာ

“ကျွန်မ အားမှာလိုက်တာကိုရယ်၊ ကိုမွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်လေးတစ်ခုခုတော့ ကျွန်မ အမှတ်တရပေးသင့်တာလေ၊ ခုတော့ ဘယ်လိုလုပ်တော့မလဲ”

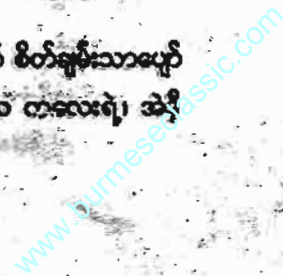
“ကလေး”

“ရှင်”

“မင်း...ကိုယ့်ကိုပေးခဲ့ပြီးပြီလေ”

“ရှင်”

“ကိုယ့်အဝတ်စုံသက်တာလုံးအတွက် စိတ်ချမ်းသာပျော် အရမယ့် မင်းအချစ်တွေကို ပေးခဲ့ပြီးပြီလေ ကလေးရဲ့၊ အဲဒီ မ် အစိုးထိုက်တန်တာ ဘာရှိဦးမှာလဲ”

“ဒါလေမယ့်...ဈေးနေလေးမှာ အမှတ်တရပစ္စည်းလေး တစ်ခုခုကိုတော့ ကို ရသင့်တာပေါ့ကွယ်၊ မိတ်မကောင်းလိုက်တာ ကျွန်မ ဘာဝယ်ပေးရရင်ကောင်းမလဲ”

ကျွန်မ အလျင်မြန်ဆုံး ခဉ်းစားနေမိသည်။

“ကလေး”

“ရှင်”

“ကိုယ့်အတွက် ဈေးနေ့လက်ဆောင် တကယ်ပဲဝေးချင် လား”

“အို...ဝေးချင်တာပေါ့”

“ဒါဆို”

“အို”

“ကိုရော်”

“ဖယ်ပါ...ဒီကစကားအကောင်းပြောမလို့ဟာကို”

“အဟွန်း...ဟွန်း သိပ်အဖြစ်သဲတဲ့ ကလေးမ၊ မဖြေ ဘူးဆိုရင်လည်း ကို မတောင်းဆိုတော့ပါဘူး၊ ထ...တို့တို့ ဉာဏ် အတူတူစားရအောင်”

“နေဦး...ကို”

ထိုင်နေရာကနေ ထရပ်ဟန်ပြင်လိုက်တဲ့ ကိုကို ကျွန်မ တားဆီးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မ...မေးစရာရှိလို့ပါ”

“မေးလေ...ကလေး ဘာမေးချင်လို့လဲ”

ကျွန်မချက်နှာလေးဆီ စူးနှစ်စွာ စိုက်ကြည့်ပြီး မေးခိုင်း ခြိုတော့လည်း ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ဓားတင်းတင်းလေးတွေ ဖြစ်နေပြန်သည်။

“ကလေး”

“ရှင်”

“မေးလေ”

“ဟို...ဟို ကျွန်မကို ကိုတကယ်ချစ်တာပါနော်”

“ဈာ...အဟွန်း...ဟွန်း ဘာမိတ်ကူးတွေပေါက်နေပြန်ရ သလဲ ကလေးရဲ့၊ ကိုက မင်းကို အလကားသက်သတ် စချောက် ခဲ့ ချစ်တယ်ထင်နေလို့လား”

ရယ်လှမ်းသွေးနေတဲ့ တို့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဆိတ်မှုတွေ ပိုမိုကြီးထွားလာရသည်။ ရင်ထဲက အေးမိခုံကာ နှုတ်ခမ်းလောက်အောင် ချောက်ချားနေမိ၏။

“ကျွန်မမေးတာ ပြောပါကို၊ ကျွန်မအတွက် သိပ်ကိုလိုအပ် လို့ပါ၊ အမှန်အတိုင်းပြောပါနော်”

“ကလေး”

“ရှင်”

“သေသေချာချာ နားထောင်နော်”

ကျွန်မ...။

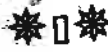

တို့မျက်နှာချောချောကို ဝေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ကလေးတို့ ကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ တို့ယုံအသက်ထက် တောင် ပိုပြီးတန်ဖိုးထားပြီး ချစ်တယ်ကလေး၊ အဲဒါ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲတော့မယ့် အမှန်တရားပဲ”

ကိုရယ်...။

ရင်ထဲကနေ တိတ်တဆိတ်လေး ပြီးငြုမိရသည်။ ချစ်သူ ကိုရဲ့ စကားလေး နားထောင်ပြီး သမုတမျက်ဝန်းလေးထဲ မျက်ရည် ကြည်လေးများ ရေခဲနံ့တက်သွားရတော့သည်။

အနား (၁၅)

“ဘယ်လို သမုတ၊ ဧကစောက သမီး ဘာပြောလိုက် တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မာမီး၊ ကျွန်မ...ကျွန်မမှာ ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေပါပြီ၊ သမီး ကိုကိုရဲ့ လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး မာမီး၊ အဲဒီအတွက်”

“တိတ်စမ်း...သမုတ၊ တော်တော့ ဒီကားကို ဒီမှာပဲရပ် တော့”

“မရပ်နိုင်ဘူး...မာမီး၊ ကျွန်မကိုပြောခွင့်ပြုပါ၊ ကျွန်မ... ကျွန်မရဲ့ချစ်သူကိုပဲ ဘဝတစ်သက်တာအတွက် လက်တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားတဲ့အတွက် အခုပြောတဲ့စကားတွေကို အလေးအနက်ထားပြီး နားထောင်ပေးမှဖြစ်မယ်။

တောင်းခံပါတယ် မာမိ၊ ကျွန်မရင်ထဲက ခံစားချင်ဖို့ တစ်ချက်လောက်ပဲကြည့်ပေးပါ။ ကျွန်မ...ကိုစွမ်းကိုပဲချစ်တမ်းကိုကိုကို မချစ်ဘူးမာမိ”

“ဘုရား...ဘုရား သမုခ၊ ညည်း...ညည်း”

မာမိသည် ဘာကိုဆက်ပြီး ပြောရမှန်းမသိအောင်ဝင် ချစ်တက်ကာ ဈာန်လုံးဖြူးပြီးတွေ့နှင့် စိုက်ကြည့်နေတော့သည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး မာမိရယ်၊ ကိုကိုအတွက် ကျွန်မတကယ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပါ။ ကိုကိုဟာ သမုခရဲ့အဖေမှာ ပထမဆုံး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ မာမိ၊ ကိုကိုနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ ရန်ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ကိုကိုကို ကျွန်မမေ့ရဲဘူးဘူးပါဘူး၊ များကြည်းခဲ့ဖူးပါဘူး မာမိ။

ကိုကိုကို ကျွန်မ ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်က မောင်နှမအချစ်ပါ မာမိ။ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို့ ကျွန်မ ချစ်တာပါ။ အဲဒီခံစားမှုကလွဲပြီး မရှိဘူး မာမိ”

“ဒါပေမယ့်...သားကိုက ပိုနေတယ်လေ သမီး”

“ရှင်”

သမုခ ဈာန်ဝန်းလေးတွေ ပြူးပိုင်းသွားရသည်။

မာမိ သိနေတာပါလားဆိုတဲ့အထိကြောင့် နှုတ်ခမ်းအစ ဟာသွားတဲ့အထိ အံ့ဩမှင်သက်သွားရ၏။ ကိုကို ကျွန်မအဖေ စိတ်ဝင်စားနေတာကို မာမိသိနေတယ်တဲ့လေ။

“မာမိ...ရိပ်မိတာ သိပ်မကြာသေးဘူး သမီး၊ သားကို သမီးကို စိတ်ဝင်စားနေတာကိုပေါ့၊ မာမိလည်း မယုံကြည်နိုင် ခလောက်အောင် ဖြစ်ရပေမယ့် ကျွန်ုပ်နဲ့မိတယ်သမီး။

သားကိုတို့ မိသားစု စောင့်ရှောက်ခဲ့လို့ မာမိတို့ဘဝ အခုလို အခြေခိုင်ခိုင်ခံ့ ရပ်တည်ခဲ့တာပါ။ ဒါကို သမီးအသိဆုံးပါပဲလေ။ သမီးအဖေမရှိတော့တဲ့အောက်ပိုင်း ဘာစီးပွားရေးမှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ရတဲ့ မာမိကို သားကိုရဲ့ဒက်ဒီ သမီးရဲ့အန်တယ်ထွင်ခေါင်က ကူညီပေးမပြီး လမ်းပြခဲ့တာပါ။

အဲဒီအတွက်...

မာမိဘက်က တစ်စုံတစ်ခုကို ပြန်ပြီးပေးသပ်ချင်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီသမီးရယ်။ ဒါပေမယ့် မာမိ ဘယ်လိုမှ မစဉ်းစားမိတာက သားကိုနဲ့ သမီးလေးရဲ့ နေထိုင်ဆက်ဆံမှုပဲ။ သားတို့ဘက်က စိတ်ခံစားမှုတွေ ပြောင်းလဲသွားမယ်လို့ မထင်မိဘူးလေ။

ဒါပေမယ့်...

ဟိုတစ်ချက်က ဝရန်တာလေးပေါ်မှာ သမီးတို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ မာမိ အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားသွားမိတယ်။ သားကို အပေါ်မှာ ဖြည့်သီးပေးချင်စိတ်တွေကြောင့် အခုလို လျှင်လျှင်မြန်မြန် စီစဉ်လိုက်တာပဲ သမီး။ သားကိုရဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တယ် ကွယ်”

မာမိရယ်...။

သမုဒ ဝါးပြင်လေးပေါ်သို့ မျက်ရည်စီးကြောင်းကြည့်ရင်း
တပေါက်ပေါက် လိမ့်ဆင်းကျလာကြသည်။ ကြေကွဲဝမ်းရည်ချွန်
ဟန်ဆောင်နိုင်ဘဲ တသိမ့်သိမ့် ရှိကိုင်မိ၏။

မှန်ပါတယ်။ မာမိပြောတာတွေက မာမိဘက်က ကြည့်ရင်
အမှန်တွေချည်းပါပဲ။

ခက်နေတာက...

ကျွန်မရဲ့နှလုံးသားတွေလေး။

ကျွန်မနှလုံးသားတွေ တစ်စစီ ကွဲကြေမတတ်ကို ခံစားရ

ရတာ။

“သမီး... သမီးရဲ့အချစ်တွေကို မာမိ ထည့်စဉ်းစားထား
တော့ဘူးလားဟင်၊ သမုဒ ကို့ကိုချစ်တာတွေလေ”

သမီးရယ်...။

ဒေါသီတစ်ယောက် သမီးဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်း
မောလေးကို ကြိတ်ပြီး ရှိကလိုက်မိသည်။

သမီးလေး အရမ်းကို ခံစားနေရတာပါပဲ။

လူငယ်ဆိုတော့ အချစ်ကို ရူးရူးမှူးမှူး ခံစားချင်ရှာတာပါ

လေ။

ပြီးတော့...

သမီးရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ ချစ်သူက နိုင်စွမ်းထက်တဲ့။

အခုတလော...

အရှင်ကနဲမတူအောင် ရှင်ကျက်တည်ငြိမ်လာတာတွေ
အားလုံးက မောင်နိုင်စွမ်းထက်ကို ချစ်တဲ့အချစ်ကြောင့် ဖြစ်လာရ
တာတဲ့လေ။ မိမိ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ထားတဲ့ သမီးလေးချစ်သူ
က ရိုးသားတည်ကြည်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက်
ဖြစ်နေသည်။

မတားသီးသင့်၊ မငြင်းဝယ်သင့်မှန်း သိပေမယ့် ကျေးဇူး
ရှင်တွေနဲ့ မျက်နှာ၊ သားကိုရဲ့ တစ်ဖက်သတ်ခံစားနေရမှုကို မိမိ
အလေးအနက်ထားပြီး ဆုံးဖြတ်ရမည်။

ဒါကြောင့်...

သမုဒကို လေပြေအေးလေးနှင့် နားဝင်အောင် ချော့စော
နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိရဲ့ အခက်အခဲကို ရှင်းပြနေမိခြင်းဖြစ်၏။

“ကိုက ကျွန်မကို သိပ်ချစ်တာပါ မာမိ၊ ကျွန်မနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ နေထိုင်ဝတ်စားမှု၊ လိုအပ်ချက်တွေအားလုံးကို ဖျောက်
ဖျက်နိုင်တဲ့အထိ ကိုအချစ်တွေက ကြီးမားနေခဲ့တာပါ။

သူ့ဘဝမှာ ကျွန်မက အချစ်ဦးပါမာမိ၊ ကျွန်မဘဝထဲမှာ
လည်း ကိုတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ခဲ့ဖူးတာပါ။ ကျွန်မတို့အချစ်
က သိပ်ကို သန့်စင်လွန်းတာပါမာမိရယ်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်မှာ
ဘာအပြစ်အနာအဆာမှ မရှိဘဲ လမ်းခွဲရမယ်ဆိုတော့ ဒါလုံးဝ
မတရားတာပဲမာမိ”

“.....”

“တကယ်ဆိုရင် ကျွန်မသိပ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူရဲ့ နောက်ထပ်
မိုက်မိုက်ကန်းကန်း လိုက်သွားလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကိုယ်
တိုင်ကလေး၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း မိဘတွေရဲ့ မျက်နှာ၊ မိဘတွေ
ရဲ့ ဝုဏ်သီတာနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ တစ်ယောက်တော်
တစ်ယောက် လေးစားယုံကြည်မှုတွေကြောင့် အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို
ခွန်လွှတ်လိုက်ကြတာပါ မာမီ။

သူက...

ကျွန်မကို အရမ်းတန်ဖိုးထားပြီး ချစ်တဲ့အတွက် မာမီတို့နဲ့
က လက်ခံခွင့်ပြုချက်လေးကိုပဲ ထုစေခဲ့တယ်မာမီ”

သမုခရယ်...

မာမီ ဘယ်လိုလုပ်ရတော့မလဲကွယ်။

မာမီ...

မာမီလေ သမီးရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို နားလည်အောင်
လို့ရပါတယ်။ မောင်နိုင်ခွမ်းထက်ရဲ့ လေးစားစရာ စိတ်ဓာတ်အား
ကိုလည်း အသိအမှတ်ပြုနိုင်ပါတယ် သမီးရယ်။

ခက်တာက...

သားကိုရဲ့ ဆန္ဒတွေပဲ။

မာမီ မျက်စိတိုက်ပြီး စမည်းစားဘဲအလို့ မရဘူး သမုခရယ်။

သားကိုက သမီးလေးကို ချစ်နေပြီလေ။ အဲဒီအတွက်

သမုခကို ပေးအပ်ရမှာက မိမိရဲ့တာဝန်ပဲ။

“မာမီ”

“ဟင်”

မာမီထူးသံက အင်အားမဲ့ကာ တိုးလျှော့။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို
မာမီ သဘောတူပေးပါ။ လက်ခံပေးပါ မာမီရယ်”

သမုခ တောင်းပန်နေမိသည်။

အသုဘားခံနေမိ၏။

သို့ပေမယ့် မာမီက ခေါင်းညိတ်ပြေပါ။ ကျွန်မမျက်နှာ
လေးဆီကနေ အကြည့်ကိုခွာပြီး အထေးတစ်ချက်လိုသာ ခေါ်ကြောင်
ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက် ခက်ခဲနေတဲ့ မာမီတို့ကြည့်ပြီး
ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသူက သမုခပါပဲ။

မနေ့က...

ကွိုရဲ့မွေးနေ့ညလေးမှာ ကျွန်မဘက်က အခက်အခဲတွေ
အားလုံးကို တင်ပြပြီး ကိုအားအသိပေးခဲ့သည်။

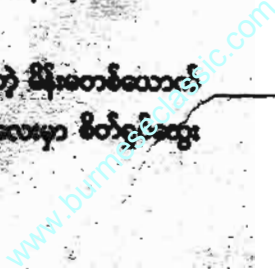
စိတ်မကောင်းပါ။

တကယ်ဆိုရင်...

မွေးနေ့ရက်ကလေးမှာ ကို ပျော်ရွှင်နေသင့်တာပါ။

ကျွန်မ...

သိပ်ပြီး အလိုက်ကန်းဆိုးသေတတ်တဲ့ မိန်းတော်ယောက်
ပါပဲ။ ကျွန်မကြောင့် ပြုခွင့်နေတဲ့ ကိုမျက်နှာလေးမှာ စိတ်ရှုပ်အတွေး

မှတော့နှင့် စေးရှင်ကျသွားခဲ့သည်။

လေးလေးအနက်နက် စဉ်းစားတော့ ကိုကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းချည်း
စွာ ပျက်စိတာက သမုခေပဲ။ သမုခေကို ကိုကိုမိုးမြင့်ထွင်ခဲ့ လူကြီး
ချင်း သဘောတူထားကြပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ကိုမေးလွန်းနဲ့
ဖွင့်ပြောလိုက်မိသည်။ အစကတော့ ကိုက ကျွန်မ စနောက်နေသည်
ဟုပဲ ထင်နေသည်။

ချောက်တော့မှ ယုံကြည်ပြီး အလေးအနက်စဉ်းစားခန်း
ကျွန်မတို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြပြီဆိုသည့်အကြောင်းကို
မာမိအား ဖွင့်ပြောစေခဲ့၏။ ကျွန်မကို ခွတ်အတင်းခိုးပြေးရလောက်
အောင် သူ့အနေအထားက ဘာရှိလှည်းချက်မှ ရှိမနေဘူးတဲ့လေး
ပြီးတော့...

ကျွန်မကို သူမြတ်နိုးလွန်းလို့ အရမ်းတန်ဖိုးထားတာတဲ့။
ဒါကြောင့် မိဘာဆီက ခွင့်ပြုချက်လေးကို ရအောင်ယူကြမည်ဟု
အကြံပြု၏။

ကျွန်မ...
တအားကိုပဲ ခက်ခဲနေရသည်။
မာမိက...

ကိုယ့်ပတ်သက်ပြီး လုံးဝကို လက်ခံစဉ်းစားခြင်းမရှိတာပဲ။
မာမိအာရုံထဲမှာ ကိုကိုမိုးမြင့်ထွင်ပဲ ရှိနေခဲ့သည်။

“သမုခေရယ်... မာမိသမီးလေးက တကယ်ကို လိမ္မာနေ

ကြာရှိတဲ့ သမီးလေးပါ။ အခုလို မာမိကို ဖွင့်ဟခွင့်တောင်းတာလေး
တို့ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ မောင်နိုင်ခွမ်းထက်ရဲ့ ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်
တဲ့ စိတ်ထားလေးကို မာမိ ခန့်မှန်းလို့ရပါတယ်ကွယ်။

ဒါပေမယ့်...

မာမိကျော့စူးရှင်တွေရဲ့ ဖျက်နက်တဲ့ ဘယ်လိုကြည့်ရလေ
သမီး။ မာမိရဲ့ အခက်အခဲကိုလည်း သမီးလေးအားလည်ပေးပါကွယ်။
အခုကိစ္စ သမုခေဘက်က အလျှော့ပေးစဉ်းစားမှကို ဖြစ်မယ်”

“မာမိ... ကျွန်မက”

“တော်ပါတော့ သမီးရယ်။ အခုလိုဆက်ပြီး ဆွေးနွေးဖို့
မာမိမှာ အင်အားမရှိတော့ဘူး။ မာမိပြောချင်တာက သမုခေကို မာမိ
မွေးကတည်းက အခုအချိန်ထိ သမီးရဲ့သဘော၊ သမီးဆန္ဒတွေအား
လုံးကို မာမိ လိုက်လျောခဲ့တာချည်းပဲ။

မာမိဘက်က ဘာတစ်ခုမှ မတောင်းဆိုခဲ့ဖူးဘူး သမီး။
အဲဒီအတွက် မာမိ တစ်ခါတော့ တောင်းဆိုပါရစေ၊ သားကိုကို
လက်ခံပေးပါ သမီးရယ်”

“မာမိ”

“မာမိရယ်... အဟင့်...ဟင့်”

ကျွန်မခေါ်သံကို မကြားဟန်ပြုကာ နေရာလေးကနေ
ထွက်ခွာသွားတဲ့ မာမိကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းချည်းဖြောင့်စွာ ငိုပျက်လိုက်
မိပါတော့သည်။

ရက်စက်လိုက်တာ မာမီရယ်။
ကိုကိုအတွက်ချည်းပဲ ခြင်းစားနေတော့မှာလားဟင်။
ကျွန်မ...

ရှူးသွပ်လောက်အောင် ခံစားရတာကိုတော့ မာမီ ထည့်စ
ထွက်တော့ဘူးလား မာမီ။

မာမီလုပ်ရပ်က ဘယ်လောက်တောင် စိမ်းသက်လိုက်
သလဲ။

မာမီရဲ့တောင်းဆိုမှုက ဘယ်လောက်တောင် အတ္တကြီး
လိုက်သလဲ။

ကိုမာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ မာမီ။

မာမီက ကျေးဇူးရှိလို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်တစ်ခုနဲ့
ကျွန်မရင်ထဲက အသည်းနှလုံးတွေကို ဆွဲထုတ်ပြီး တခြားသူလက်
ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တောင် ကျွန်မကို သိပ်ချစ်တဲ့ ကို့ရဲ့ အသည်း
နှလုံးတွေကို နာကျင်ခံစားရအောင် ရက်ရက်စက်စက် မနင်းချောဘူး
ဘူး မဟုတ်လားဟင်။

ကျွန်မ လက်ခံနိုင်ဘူး မာမီ။

ကျွန်မရင်ထဲက အချစ်က အဲဒီလောက်ပေါ့လောမနေဘူး။

မာမီခေါင်းရာဘာကိုင်း ဒီလူကို စွန့်ပယ်ပြီး ဟိုလူကိုချစ်
လိုက်လို့ ပြောင်းရွှေ့ရတဲ့အချစ်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မက တစ်နဲ့
တစ်ပယောဂ်သောသူအတွက်ပဲ နှင့်နှင့်သည်းသည်း စားဆပ်ချင်တဲ့

အချစ်မျိုးပဲ မာမီ။

အဲဒီအတွက်...

ကျွန်မတို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ဆွေးနွေးချင်မယ်။
ဆုံးဖြတ်ချက်လေးနှင့်အတူ သမုတစ်ယောက် ပါးပြင်
ပေါ် စီးကျနေသော မျက်ရည်စများအား လက်ဖဝါးလေးနှင့် ငွတ်
သုတ်ကာ အပေါ်ထပ်ရှိ မာမီအခန်းလေးရှိရာသို့ တစ်နံရံလိုက်စံတော့
သည်။

ဒေါက်...ဒေါက်။

“မာမီ...ကျွန်မပါ။ တံခါးကို ခဏလေးပဲဖွင့်ပေးပါ မာမီ။
ပြောစရာလေးရှိနေသေးလို့ပါ။”

အသံနားခံကာ တောင်းဝန်တော့ မာမီ အခန်းတံခါးလေး
ဖွင့်လာ၏။

“ဘာကိစ္စလဲ...သမုမေ။ မာမီပြောစရာရှိတာ အကုန်ပြော
ပြီးပြီလေ။ ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့မှ သားကိုကို စိတ်ပျက်စေချင်
ဘူးလို့။”

“ကျွန်မသိပါတယ် မာမီ”

ဟင်...။

သမီးဖြစ်သူရဲ့ အပြောလေးကြောင့် ဒေါ်သိင်္ဂီတစ်ယောက်
နံ့ဩစွာ ခေါင်းကြည့်မိသွားရသည်။

“ကျွန်မ အေးရောလေးတစ်ခုရှိလို့ပါ မာမီ”

“ဘာမေးမှာလဲ သမီး”

“တကယ်လို့ ကိုကိုက ကျွန်မကို လွတ်လပ်ခွင့်ပြုမယ် ဆိုရင်ရော မာမီ”

“ဘာ”

“ကိုကိုက ကျေးကျေးနပ်နပ် သွားခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်ရော မာမီ၊ ကျွန်မနဲ့ ကိုစွမ်းကို သဘောတူပေးနိုင်မလား”

သမီးဖြစ်သူအမေးကို ဘယ်လိုဖြန်ဖြေရမှန်းမသိ။

သားကိုက ခွင့်ပြုရင် သဘောတူနိုင်ပါ့မလားတဲ့လေး။

“ဖြေပါ မာမီ၊ ကျွန်မနဲ့ ကိုစွမ်းကို ပေါင်းဆုံခွင့်ပေးမှာ လား”

“ကောင်းပြီလေ...သမီး၊ သားကိုကသာ ခွင့်ပြုမယ်ဆို ရင်တော့ မာမီ လက်ခံပေးရမှာပေါ့၊ မောင်နိုင်စွမ်းထက်လိုလူမျိုးကို ဘယ်သူက ယောက္ခမမတော်ချင်ဘဲရှိမလဲ သမီးရယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ မာမီ၊ အရမ်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ် အခုလို ဖြေပေးတဲ့အတွက်၊ ကျွန်မ မာမီကို အထူးပဲကျေးဇူးတင် ပါတယ် မာမီရယ်”

ဪ...

သမီးလေးရယ်။

အပြုံးလေးတွေကြားက အင်မတန်ဝမ်းလေးကို ကြည့်ပြီး ဒေါသပိုတစ်ယောက် သက်ပြင်းရွေရွေလေးကိုသာ နှိုးနှိုက်လိုက်မိ ဝါတော့သည့်။

www.burmeseclassic.com

အနား (၂၀)

အရာအားလုံးသည် ဘယ်သောအခါမျှ အဆင်ပြေနိုင်ခြင်း မရှိပါ။

ပိုပြီးဆိုးဝါးတာက အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတာတို့ အရာမျိုးတွေက ပို၍ပင် ခက်ခဲနေတတ်တာများပေလိမ့်မည်။ သူတော့ဆဲနဲ့ပင် အချစ်က အင်မတန်မှ အပြစ်ကင်းစင်လွန်းသလို ချစ်ခြင်းသက်သက်များသာဖြစ်တာကြောင့် ဘာအမှောင်အဖွဲ့တွေမှ သူမလိုလားချင်ပါ။

သမုခကို ချစ်ခဲ့တာလည်း အချစ်တစ်ခုကို ရိုးရိုးသားသား လေးခဲစားခဲ့လို့ပဲ။

ဒါကြောင့်...

သမုခကို သူဘယ်လိုမှ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါ။
“မင်း...သိပ်ပြီး အဓိပ္ပါယ်မဲ့တဲ့အလုပ်တွေ လုပ်တာပဲ နိုင်စွမ်းထက်၊ ဖေဖေက အဲဒီလောက်ထိ ဖိုက်ရှူးရဲဆန်လွန်းတဲ့သား လို့ ထင်မထားမိတာ မှားတာပဲ၊ မင်းတကာယ် အသိဉာဏ်ရှိဘူး နိုင်စွမ်းထက်။”

ကြည့်စမ်း...

မင်းအသက်အရွယ်၊ မင်းအရည်အချင်းတွေကိုမှ အားမရဘက်ထပ်ဖို့ရွေးချယ်တဲ့ ကောင်မလေးက အခုမှ ပထမနှစ်ဆတ်တုန်းတဲ့။ ဘာလဲကွ...ဘာတွေလဲ နိုင်စွမ်းထက်”

“ဖေဖေ...ဟိုလေ...ဟို”

သူ ဖြေရှင်းပြောလို့လုပ်တုန်း ဖေဖေက လက်ကာပြက တားဆီးလိုက်တာကြောင့် ပြောမည့်စကားများပင် ပျောက်ကွယ်သွားရတော့သည်။

“တော်စမ်းကွာ...မင်းဘာမှ ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ အဲဒီသမုခဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ မင်း အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက်၊ ချစ်ရည်လေးရှိတာကလွဲပြီး တကယ်ကို ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးနေတတ်သလို ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတာ မင်း နားမရတာပဲ နိုင်စွမ်းထက်။”

မင်းရဲ့ရုပ်ရည်၊ မင်းပညာ၊ မင်းရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေနဲ့ ဒီထက်ထက်သာတဲ့ မိန်းမတွေ အများကြီးကို ရွေးချယ်နိုင်ပါရဲ့နဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့

ကောင်မလေးကိုမှ”

“အဖေ...သမုခက ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်မလေး မဟုတ်ပါဘူးပေမေ၊ ဖေဖေရဲ့ အသုံးအနှုန်းက သိပ်ကိုရင့်သည်လွန်းတယ်ဗျာ”

“အောင်ဇာ...မင်းကများ နာရတယ်ရှိသေး၊ ဇာ ပြောစမ်းပါ၊ မင်းကောင်မလေးရဲ့ အထင်ကြီးစရာ အရည်အချင်းတွေ”

သူ...

ဖေဖေကိုတော့ ကြောက်တာအမှန်ပါ။

“ဘာကိုလဲ ဖေဖေ၊ ဘယ်လိုအရည်အချင်းမျိုးကို သိချင်တာလဲ၊ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးတွေလား၊ ဘာသာစကားအမျိုးမျိုး ပြောတတ်ပြီး ယောက်ျားတွေနဲ့ တန်းတူရင်ဘောင်တန်း ငွေရှာနိုင်တာကို မေးတာလား”

ဟင်...။

သားဖြစ်သူရဲ့ အမေးကြောင့် ဦးနိုင်ပြည့်စွမ်းတစ်ယောက် မျက်လုံးကြီးတွေပင် ငြူးသွားရသည်။

ဒီကောင်...

ဘယ်တုန်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် မိမိလို ပြန်မေးခွန်းထုတ်ခဲ့လို့လဲ၊ မိမိကိုယ်တိုင် ဒီကောင်ကို တစ်ချိန်တည်း ခေါ်ကြည့်ရတာလေ၊ အခုတလော မြေလှမ်းတွေမျက်ဝါတယ်လို့

သက်စသတ်တော့ ဒီကောင်မလေးရဲ့ ဗယောဂကြောင့်ကို။

“ဖေဖေ”

“.....”

“သမုခကို ကျွန်တော် တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ၊ အဲဒီလိုပဲ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်ဖေဖေ”

“အချစ်က ဘာလုပ်လို့ရလို့လဲ နိုင်စွမ်းထက်၊ ငွေတွေ၊ ဂုဏ်တွေကသာ အဓိကကွ၊ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ငွေရှိမှ ပြည့်စုံပြီး ပျော်စရာကောင်းတာ နိုင်စွမ်းထက်ရဲ့”

“ဒါဆို ဒက်ဒီတို့အိမ်ထောင်ရေးထရာ ဒက်ဒီ”

“ဘာ”

“သုံးယောက်ပဲရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့မိသားစုကရာ အားလုံး မိသားစုရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေဖြစ်ပြီး ငွေတွေပေါပါလျက် နှစ်နိုင်ကြပါလျက်ရဲ့ သွေးအေးစိမ်းသက်နေရတာကရာ ဘာကြောင့်လဲ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်တို့မိသားစုလေးက အရမ်းကို ပျော်ရွှင်စရာကောင်း နေရမှာပေါ့”

“ဘာကွ”

“ဖြေပါ ဖေဖေ၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ငွေရှိမှ သာသာ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတာလို့ ဖေဖေပြောခဲ့တာလေ၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလေးက ဘာကြောင့် နွေးထွေး၊ နေရလဲဖေဖေ၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင်လည်း ခေတ်ပညာဟတ် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်”

သူဌေးကြီးဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ဓာနိကိုယ်တိုင် ခေတ်ပညာတတ် ကျိသို
တက်ချမ်းသာတဲ့ လူနှစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက ဘာကြောင့်
တစ်အိမ်ထဲ၊ တစ်မိုးအောက်ထဲမှာ ရှိနေပြီး မျက်နှာချင်းမဆိုင်နိုင်
ကြရတာလဲဟင်”

နိုင်စွမ်းထက်အသံလေးက ဝမ်းနည်းမှုတွေကြောင့် အစ်ကို
ရှလေးဖြစ်နေပြီး မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်တက်ထား
သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်
အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ဝတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘာသာပဲ ဆုံးဖြတ်ခွင့်
ပါ။

ကျွန်တော်နှစ်သက်တာကိုပဲ ဖေဖေ လက်ခံပေးပါအောင်
အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ် ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် သမုတေ
လက်ထပ်ပါရစေ ဖေဖေရယ်”

အပြောင်းကြီး ပြောင်းလဲသွားတဲ့ သားဖြစ်သူကိုကြည့်
တစ်မျိုးလုံး တစုံတပြု ငေးမောကြည့်နေမိသူက ဧကသရိုက်
သားက...

သူ့အဖေစကားကို ဘယ်တုန်းကများ ငြင်းဆန်ဖူးတဲ့
လဲ။ ဖအေက ဒါဆိုဒါပဲ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိုလည်း ဖအေ
မင်းချောက်ဆုတ်လိုက်ဆိုလျှင် တစ်စက်ကလေးမျှပင် လှည့်ကြေ
ဘဲ နေတတ်တဲ့သားပါ။

အခုတော့...

သမုတေဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအတွက် ခေါင်းမောရင်ကော
ပြီး တောင်းဆိုနေတာ ယုံတောင်မယုံချင်စရာ။

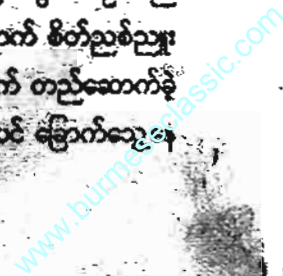
သားပြောတာ အမှန်ပါပဲ။

ဒေါ်ကေသရီ အရမ်းကို နောင်တတွေရနေမိသည်။

မိသားစုလိုသား အမည်ခံထားတာ အခုအချိန်ထိ
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဂုဏ်ပြိုင်၊ လုပ်ငန်းချင်းပြိုင်နှင့် သာယာ
တဲ့ မိသားစုဘဝလေးဆိုတာ ဘယ်လိုများလဲလို့ မေးရမလို့ဖြစ်နေ
သည်။

မိဘချင်းသဘောတူပြီး မေးစားခြင်း ဖြစ်တာကြောင့်လည်း
အချစ်ကမရှိ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လိုအပ်မှုတစ်ခုစီနှင့်
လက်ခံခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပညာထွတ်၊ ရုပ်ချောပြီး ရိုးသားအေး
ဆေးသော နိုင်ပြည့်စွမ်းကို ကေသရီ လိုအပ်သလို ကိုနိုင်ပြည့်စွမ်း
ကလည်း ရုပ်ချော၊ ပညာတတ်၊ သူဌေးသမီးကေသရီကို လိုအပ်ခဲ့
ကြသည်။

အချစ်တွေမပါပေမယ့် အိမ်ထောင်ရေးကို တည်တံ့အောင်
တော့ ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြသည်။ လုပ်ငန်းအောင်မြင်ဖို့အတွက်ပဲ ဦးတည်
နေတဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကြောင့် ကေသရီတစ်ယောက် စိတ်ညစ်ညူး
ခဲ့ရ၏။ မျှော်ရှင်မှုကို ခုံမင်သော ကေသရီအတွက် တည်ဆောက်ခဲ့
သော အိမ်ထောင်ရေးက အဖော်ခုံအထီးကျန်စွာပင် ခြောက်သွေ့နေ

သည်။

နောက်ဆုံးတော့...

အဖွဲ့တိုက်ခိုက်နေရာမှာလာပြီး တစ်အိမ်တည်းအတွက်ပေးပေးတဲ့ သူမိန်းတွေလိုဖြစ်လာကြတော့၏။ ကြားက ခြေစာပင်ဖြစ်ရသူက သား နိုင်စွမ်းထက်ပဲ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အထိန်းတော်ကြီးလက်ထဲမှာ သာ ချစ်ခဲ့ပြီး ဖခင်ရဲ့ ပုံသွင်းမှုအတိုင်းကြီးပြင်းလာခဲ့သည်။ ရုပ်ရည် လေး ချောစောလွန်းသော သားက သူ့အဖေ ခြေရာအတိုင်း ငွေ့ငွေ့ တစ်စုံတစ်ရာမရှိ ရှာခဲ့၏။ သားခေါင်းထဲမှာရှိတာ လုပ်ငန်းတွေမိ ငွေကြေးကိန်းဂဏန်းတွေပဲ။

အခုတော့...

သားလေးလည်း များလည်လာခဲ့ချေပြီ။

မိမိနဲ့ လုံးဝအတွင်းမတူဘူးလို့ ထင်မှတ်ထားခဲ့တဲ့ သားက သေမိတ်ကလေးထဲမှာ မိမိလိုပဲ ချော့ရွှင်သာယာမှုလေးတွေကို နှစ်လားခဲ့သည်။

ဒါဟာ...

သားရင်ထဲမှာ တကယ့်ကို စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းဓမ္မာတွေ ပေါက်ဖွားခဲ့လို့ပဲ။ ဒေါ်ကောသရီတစ်ယောက် နှုတ်စမ်းသားတွေ ပြုံးမြဲလို့သွားရသည်။

“လက်မခံနိုင်ဘူး နိုင်စွမ်းထက်၊ မင်းအတွက် မင်းနဲ့သား”

တော်လိုက်ဖက်မယ့် မိန်းမတစ်ယောက် ငါ့ရှာထားပြီးပြီ၊ သမုတေ့ လုံးဝလက်မထပ်ရဘူး၊ ဖေဖေ သဘောမတူဘူး။

ငါတွေ့ထားတဲ့ ကောင်မလေးက ပညာဓါတတ်တယ်၊ မိတာတွေကလည်း လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေပဲ။ ကောင်မလေးတို့ယံတိုင် က အရည်အချင်းရှိတယ် အစွမ်းအစရှိတယ်ကွ။

မင်းကောင်မလေးလို မဟုတ်ဘူး၊ ဘက်စုံထူးချွန်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

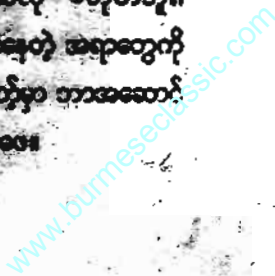
“ဒါဖေမယ့် ရိုးသားသန့်စင်တဲ့ အချစ်မရှိဘူးလေ ဖေဖေ”

“ဘာကွ...လာပြန်ပြီလား ဒီအချစ်”

“တစ်ခါတလေမှာလည်း လူတစ်ယောက်အတွက် ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးထင်ထားတဲ့ အချစ်က လိုအပ်တယ်ဖေဖေ၊ သမုတေ့ မှာ ဖေဖေပြောတဲ့ အရည်အချင်းတွေ ဘာတစ်ခုမှ မပြည့်စုံပေမယ့် ကျွန်တော်ကိုချစ်တဲ့ အချစ်က အပြည့်ပဲဖေဖေ”

“ဟ...ပြည့်မှာပေါ့ကွ နိုင်စွမ်းထက်ရ မင်းလိုကောင်မို့ပဲ လက်မခံချင်တဲ့မိန်းမ ရှိမလား”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ ဖေဖေဆင်သလို မဟုတ်ဘူး။ သမုတေ့ နိုင်စွမ်းထက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ အရာတွေကို ဖော်ဖော်ခင်လို ကပ်ကပ်မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်မှာ ဘာအဆောက် အယောင်မှ မရှိရင်လည်း သူ့လက်ခံတယ်ဖေဖေ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အသက်ခံလဲရဲလောက်အောင် အချစ်တွေရှိနေကြလို့ပဲ။

“သွားစမ်းပါကွာ...စိတ်ကူးယဉ်ရူးသွပ်တဲ့ အလကား ခံစားချက်တွေကို ငါအယုံအကြည်မရှိဘူး နိုင်စွမ်းထက်”

ဖေဖေရယ်...

အဲဒီလို အယုံအကြည်မထားခဲ့လို့ မာမိတစ်ယောက် ဖေဖေ အနားမှာ မပျော်ရွှင်နိုင်ခဲ့တာပေါ့။ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက နွေးထွေးတဲ့ အကြင်နာနဲ့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာဟာ ငွေကြေးထက်ပိုပြီး လိုအပ်တယ်ဆိုတာကို ဘာကြောင့် ဖေဖေ မတွေးမိခဲ့ မတွေးခဲ့ရတာလဲဗျာ။

ဒါကြောင့် ဖေဖေရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဘယ်လောက်ပဲ စိမ်းသက်နေခဲ့ရသလဲ။ ဒါကို ခွတ်တရွတ်ခေါင်းမာပြီး ငြင်းဆန် နေရတာလဲ ဖေဖေ။

“ဒီမှာ ကိုနိုင်ပြည့်စွမ်း”

“ဟင်”

“ဟာ”

တစ်ချိန်လုံး သားအဖနှစ်ယောက်ကြား ဘာစကားမှ ဝင်မပြောဘဲ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တစ်ယောက်လို ရှိနေတဲ့ မာမိဆီထ

အသံလေးထွက်လာတာမို့ ကျွန်တော်ရော ဖေဖေရောက်ဝန်းအကြည့် တွေပါ မာမိဆီသို့ ဆက်ခနဲ ရောက်သွားကြသည်။

“အစကတော့ ဒီကားရိုင်းထဲ ဝင်မဝါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ် ထားပေမယ့် အခုတော့ ဝင်မဝါလို့မရတော့ဘူး။ အတ္တကြီးကြီးနဲ့ တယူသန်စိတ်ဓာတ်ကြီးမားတဲ့ ရှင်ကြောင့် သားရဲ့အနာဂါတ်ဟာ အထီးကျန်ဆန်ပြီး ခြောက်သွေ့ရတော့မယ်။

ကျွန်မတဝတစ်လျှောက်လုံး ဘယ်တုန်းကမှ မရခဲ့တဲ့ ပျော်ရွှင်စရာမကောင်းတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ကျွန်မသားရဲ့ဘဝမှာ လုံးဝမရှိစေချင်ဘူး။

အဲဒီအတွက်...

ကျွန်မသားကို ဓာာက္ခယ်ရမယ်။ သားစိတ်ချမ်းသာပျော် ရွှင်ရဖို့ ကျွန်မ ကြိုးစားရလိမ့်မယ် ကိုနိုင်ပြည့်စွမ်း။ ဒီတော့ အခု အချိန်ကစပြီး သားမှာဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ အဆောင်အယောင်တွေအားလုံး ကို ရှင်ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါ။

သားကို သာမန်ဘာမှပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် အဖြစ် ရှင် လွှတ်ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်မသားကို ကျွန်မ လက်ခံမယ်။ ကျွန်မသားလက်ထပ်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးကို ကျွန်မ ရွေးမအဖြစ် ကျွန်မလက်ခံမယ်။ ရှင်လိုလားတာ ငွေတွေ၊ ဂုဏ်တွေ မဟုတ်လား ကိုနိုင်ပြည့်စွမ်း။

ယူပါ...ရှင်လိုချင်တာတွေကို ယူထားလိုက်ပါ။ ကျွန်မက

တော့ အချစ်ဆိုတာကို လက်ခံတယ်။ အချစ်ကိုစာနာတယ်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတဲ့ အချစ်ကိုသတ်ရင် ကိုယ့်ဘဝ တစ်သက်တာလုံး အသက်ရှင်လျက် အထီးကျန်ဆန်ပြီး ထာဝရ သွေ့ခြောက်နေရမှာ။

သားကို ကျွန်မ ရှင်သန်ခွင့်ပေးမယ်။ သားဘဝလေးဟာ သူ့ဘယ်တော့မှ အထီးကျန်ဆန်မနေစေရတော့ဘူး။ ကျွန်မပြောတာ ကို ရှင်သဘောပေါက်တယ်နော်။

ကျွန်မ...

သားအတွက် သမုခရဲ့အစေခံမှာ ခြေသလုံးဖက်ပြီး တောင်းပန်မယ်။ သမုခကို သားနဲ့လက်ထပ်ပေးစားဖို့ ကျွန်မကိုယ် တိုင် သွားခွင့်တောင်းမယ်။ ဒါပဲ။”

“ဟာ...ဟေ့...ကေသရီ မင်း...မင်း...ဟေ့... နေဦး”

ဖေဖေတားခေါ်ပေမယ့် မာမီ လှည့်ကြည့်တော့တဲ့ နေရာ ကနေ ဆတ်ခနဲထကာ ထွက်သွားသည်။ မာမီနောက်ကို ဒေါသ တကြီး ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနဲ့ ဖေဖေ လိုက်သွားတာတွေ့ရ၏။ နိုင်ခွမ်းထက်တစ်ယောက်...

ကြောင်ငေးရွာ ထိုင်နေမိရာမှ ဖျတ်ခနဲ အသိစိတ်ကလေး ဝင်ကာ နေရာကနေ အပြေးလေးထွက်မိသည်။

“ဒီမှာကေသရီ မင်းစကားက ဘာလဲကွ။ သားကို

တစ်သက်လုံး အထိန်းတော်လက်ထဲ အပ်ပြီး နေချင်သလိုချေပြီး အခုမှ ဘာနေရာဝင်ယူပြတာလဲ”

“အဲဒါဘယ်သူကြောင့်လဲ ကိုနိုင်ပြည့်ခွမ်း၊ ရှင်ကြီးကြောင့် လေ ရှင်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ”

“တော်စမ်း...မင်းဟာမင်း အပျော်အပါးလိုက်စားချင်ပြီး တော့ ငါ့ကိုအဖြစ်ပုံမချွန်”

သူ့...

မာမီအခန်းလေးထဲမှ အသံတွေကြောင့် ကြိတ်ပြီး ပြီးလိုက် မိသည်။ ပြီးနောက် အခန်းတံခါးကို အပြင်ကနေ သော့ခတ်ခံ လိုက်၏။

ချောက်။

“ဟင်”

“ဟယ်”

အပြင်မှသော့ခတ်သံကြောင့် ဖျက်လုံးပြုသွားရသူတွေက ဦးနိုင်ပြည့်ခွမ်းနဲ့ ဒေါ်ကေသရီတို့ပါပဲ။

တစ်နံတစ်ခုကို သတ်ရလိုက်တဲ့ ဦးနိုင်ပြည့်ခွမ်း တစ်ယောက် တံခါးပေါက်ဆီ အပြေးလေးရောက်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် နိုင်ခွမ်းထက်၊ မင်း...မင်း တံခါးပြန်ဖွင့် ပေးစမ်း။ မင်းဘာလုပ်တာလဲ ခွမ်းထက်၊ အခုချက်ချင်း တံခါးပြန် ဖွင့်ချော်၊ နဟုကောင်”

“ခန်း”

“ခန်း”

နိုင်စွမ်းထက်တစ်ယောက် အခန်းထဲမှ ပေးပေးအပ်သံကို ကြားသော်လည်း လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

ဘောရီးပဲပေး။

မာမိရဲ့ စိတ်ခံစားမှုကို အရင်က ကျွန်တော်နားလည်စရာ နိုင်စွမ်း မရှိပေမယ့် အခုတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာတတ်ခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီအတွက် အချစ်လိုလားနေတဲ့ မာမိကို ပေးပေးအချစ်တွေ ပေးလိုက်ရဦး။ မာမိ တအားကို အထီးကျန်သန်နေရတာပါ ပေးပေးပေးပေးသီက ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ အကြင်နာတွေကို မရလို့ မာမိသိပ်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရတာပါ ပေးပေးရယ်။

နိုင်စွမ်းထက်တစ်ယောက် မာမိအခန်းလေးရှေ့ကနေ ချဉ်းနေအောင် ထွက်ခွာလာခဲ့မိတော့သည်။

ရင်ထဲမှာတော့...

ပေးပေးနဲ့ မာမိတို့ အဆင်ပြေပါစေဟု ဆုတောင်းလျှမ်း

“အဲဒါ...မင်းကြောင့်ကွ ကောသရီး မင်းဘာဖြစ်လို့ အခန်းထဲကို ဝင်ရသလဲ”

“ဪ...ကျွန်မအခန်းထဲ ကျွန်မဝင်တာ ဘာဖြစ်လဲ ရှင်ဘာလို့ လိုက်လာသေးသလဲ၊ အခုတော့ ရှင်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ သွား...သွား ကျွန်မအခန်းထဲက အခုချက်ချင်းထွက်သွား။ ရှင်”

လုံးဝမပတ်သက်ချင်ဘူး”

ဒေါ်ကောသရီးတစ်ယောက် ဒေါသတကြီး မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့...ငါ့ကို မင်းက နှင်ထုတ်တယ် ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ သိပ်ပြီးချော့ကိုင်မနေနဲ့ သိလား၊ ငါကလည်း မင်းအခန်းထဲ ဝင်ချင်နေတယ်မထင်ပါနဲ့၊ တောက်...ဟိုခွေးကောင် တခါးသော့ ခတ်သွားလို့သာ နေရတာကွ”

ဦးနိုင်ပြည့်စွမ်းနှင့် ဒေါ်ကောသရီးတို့ အခန်းလေးတစ်ခုထဲတွင် ပိတ်မိနေကြချေပြီဆိုသည့် အသံနှင့် တစ်ယောက်တစ်ယောက် ရှိန်ကာ ရန်စကားတွေပြောနေပေမယ့် မိမိတို့ လက်ရှိအဖြစ်ကို ပြန်စဉ်းစားပြီး ရယ်ချင်စိတ်တွေတိုတော့ မနည်းကြီး ထိန်းချုပ်ထားနေရသည်။

“ဒီမှာ...ဒါ ကျွန်မအခန်းရဲ့ ကျွန်မရဲ့ အဝန်းအဆောင် ပစ္စည်းတွေကို ဘာတစ်ခုမှမထိမကိုင်ပါနဲ့၊ ဒါပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်ကောသရီးတစ်ယောက် မွေ့ယာလေးထက် လဲလျောင်းကာ အိပ်လိုက်တာမို့ ဦးနိုင်ပြည့်စွမ်းတစ်ယောက် ချက်လုံးကြီးပြုံးရချေပြီ။

ဒီည...

မိမိဘယ်နှယ် အိပ်ရပါမလဲ။

ခက်ပြီ။

ဒီကောင်ကြောင့် အခက်ကြီးခက်ရပြီ။

“ဟေ့...ဟေ့...မင်း...မင်း အိပ်ပျော်လေး၊ ကေသရီ မင်းအိပ်တော့ ငါက ဘယ်မှအိပ်ရမှာလဲ”

“ဘာရှင်”

“ဟုတ်တယ်လေ...ခုတင်က တစ်ယောက်အိပ်လေးဆို တော့ မင်းအိပ်ရင် ငါကဘယ်မှာအိပ်ရမှာလဲကွ၊ မင်းအိပ်ပျော်”

“အဲမယ်...ရှင်အိပ်စရာမရှိတာနဲ့ပဲ ကျွန်မက အိပ်ရ တော့ဘူးတဲ့လား။ ဒါ ကျွန်မအခန်းရှင်၊ ကျွန်မတွေနဲ့ ပြင်ဆင်ထား တဲ့ ကျွန်မအခန်း။ ရှင်အိပ်ချင်ရင် ကြမ်းပြင်ပေါ်ခွေအိပ်ပေါ့”

“ဟ...ငါက ယောက်ျားကွ၊ မင်းရဲ့အိမ်ဦးနတ်၊ အောင် မှာဘာလို့ အိပ်ရလေး၊ မင်းဆင်းအိပ်”

“အောင်မယ်...ကြီးကျယ်လို့၊ ဒါ ကျွန်မခုတင်၊ ကျွန်မ ဝိုင်ပစ္စည်း ဘာလို့မင်းအိပ်ရမှာလဲ၊ အိပ်နိုင်ဘူး၊ ရှင်ပဲအိပ်”

“ငါကယောက်ျားကွ...မင်းရဲ့ယောက်ျား”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ...မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခုတင်အောက် မှာ အိပ်နိုင်ဘူး။ ခုတင်ပေါ်မှာပဲအိပ်မယ်၊ ဒါပဲ”

“ရှင်...ရှင်နော် ကျွန်မ နှစ်ယောက်အိပ်တတ်ဘူး မိတ်ကျဉ်းကျပ်တယ်ရှင်”

“ဟေ့...ဒါဆို မင်းဘာကြောင့် ယောက်ျားယူထားလဲ”

တောတိုင်ဘူး အိပ်ရမှာပဲ”

“အို”

ပြောပြောဆိုဆို သေးကျဉ်းသော တစ်ယောက်အိပ်ခုတင် လေးတွင် သူက ခွတ်အတင်း အိပ်စက်လိုက်တာမျိုး ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခု ထ ထိကပ်သွားရ၏။ ကျောချင်းကပ် အိပ်နေရစေမယ့် ရင်ထဲမှာ တော့ ထူပူရှက်ရွံ့စိတ်ဈားနှင့် နှစ်ဦးသား နွေးမြလို့နေရသည်။

“ဟေ့...မင်းသိပ်မတိုမဲ့လေ၊ ငါပြုတ်ကျတော့မယ်”

“အို...မတိုးလို့ရမလား၊ ဒီမှာနေရာသေးသေးလေးပဲ နေတာတာရှင်”

လေသံဓာဆတ်ဆတ်လေးနဲ့ သူတို့ကျောပေးပြီး ရန်ပြန် ဆွဲနေတဲ့ ဇနီးသည်ကိုကြည့်ပြီး ဦးနှိုင်းပြည့်စွမ်းရင်ထဲ တစ်ခါမှ ဖြစ်ပေါ်ဘူးသေးတဲ့ ခံစားချက်တွေများ ပြန်လည်၍ ဖြစ်ပေါ်လာရ သည်။

ရင်ထဲ...

တလုပ်လုပ်ခုန်ကာ မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်သုံးသပ်နေမိ၏။ ဈားရေးတစ်ခုကလွဲပြီး အိပ်ထောင်ရေးသဘာဝတွေ ထွက်ထွက် တဲ့ သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ပြန်တွေးပြီး ဇနီးဖြစ်သူရဲ့ ခံစားချက် တွေကို စာနာနားလည်လာခဲ့သည်။

ဘာပဲပြောပြော...

မိမိရဲ့ချို့ယွင်းချက်ကြောင့်လည်း အခုလို အိပ်ထောင်ရေး

က သာယာမှုမရှိဘဲ အေးစက်သွားတာလေ။ နောင်တတွေ ရအောင် သည်။

အချစ်...။

သားပြောသွားတဲ့အချစ်။

အမြဲလိုလို ငွေတွေ၊ လုပ်ငန်းတွေကြားမှာ နှစ်မြှုပ်နေရ သော်လည်း တကယ်တမ်း လက်တွေ့မှာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အထီးကျန်ဆန်နေရသည်။ စိတ်ရှုပ်ထွေးမောယန်းနေရ၏။ မိသားစု ဘဝလေး သာယာရေးအတွက် ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။

သူ...

ပြောင်းလဲမှုဖြစ်တော့မည်ကို သိရှိလာရသည့်အဆုံး တော့ ပေးထားသော ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် မျက်လုံးလေးမှိတ်ကာ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ခန်းသည့် ပေါ်သို့ ညင်သာစွာ တင်လိုက်သည်။

ဟင်...

အိပ်မပျော်သေးတဲ့ ဒေါ်ကေသရီတစ်ယောက် သူ့ကိုယ် လေးပေါ်သို့ ရောက်လာသော လက်လေးတစ်ဖက်ကြောင့် ရင်ခုန် လှိုက်မောကာ အသားလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး မျက်နှာလေး လှည့်စောင်းကြည့်မိတော့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင် တဲ့ မျက်နှာကြီးကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ စိတ်အလှုပ်ရှားကြီး ရှုပ်ရှား ကာ တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး ကြိတ်ပြီးလေးပြီးလိုက်မိသည်။

ပြီးနောက်...

မျက်လုံးလေးမှိတ်ပြီး အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားလိုက်၏။ မိမိခန္ဓာကိုယ်လေးပေါ်က လက်ကလေးကိုတော့ မခွဲဖယ်မိတော့ ချေ။

စိတ်ထဲမှာလဲ...

သားလေးနိုင်စွမ်းထက်တစ်ယောက် မကြာခင် ပျော်ရွှင် ရတော့မယ့်အကြောင်းလေး တွေးပြီး ဝမ်းသာပီတိတွေ ပေါ်လာ သွား ရသည်။

“ကေသရီ”

ခေါ်သံတိုးတိုးကို ကြားသော်လည်း မထူးမိပါ။

“ကေသရီကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

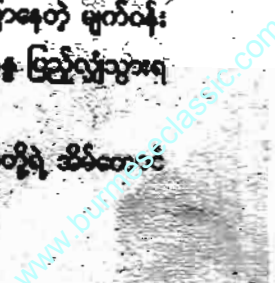
မြတ်စွာဘုရား။

“သိပ်ချစ်ပါတယ် ကေသရီရယ်”

အို...

ဒီတစ်ခါတော့ ဒေါ်ကေသရီတစ်ယောက် အသံလေး ပိတ်ပြီး မနေနိုင်တော့ပါ။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူဘက်လှည့်ပြီး မျက်နှာ ချင်းဆိုင်လိုက်တော့ အချစ်ရည်များဖြင့် လက်ဖြာနေတဲ့ မျက်လုံး ကြီးများနှင့် ဆုံလိုက်ရသည့်ခဏ ရင်ခုန်ခြင်းအနေ ပြည့်လှုံသွားရ တာတစ်ခု။

“ကိုယ့်ကို ခြံချစ်ပါ ကေသရီ၊ ကိုယ်တို့ရဲ့ အိပ်တောင်”

ရော့ကို ပြန်ပြင်ရအောင်နော်၊ ကိုယ်အမှားတွေရှိခဲ့ရင် တောင်ထိပါတယ် ဇွန်လွတ်ပါ။”

“ရှင်ကို ယုံရမလား ကိုနိုင်ပြည့်စွမ်း၊ ရှင်ကို ကျွန်ုပ်လေး သိပ်ကြောက်နေပြီ၊ ရှင်က သွေးအေးတဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်တည်း”

“ကိုယ် ပြင်ပါ့မယ်”

“ဒါဆိုရင် သားရဲ့ဓက်လာတိစ္ဆာကရော”

“ဒါ...ဒါကတော့”

ဦးနိုင်ပြည့်စွမ်းတစ်ယောက် တွေ့တဲ့အခါ နန်းသည်မှာ မျက်စောင်းလှလှလေးကြောင့် လက်ရှိအဖြစ်ကို ပြန်သတိရကာ

“ဒါကတော့ သဘောတူပေးရမှာပေါ့ကွာ၊ သူ့မှာလည်း ချစ်တတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးရှိနေတာပဲဟာ”

“ဟွန်း”

ပြန်လျှော့ချသွားသော စကားသံလေးကြောင့် ဒေါ်အေးရီရဲ့ မျက်စောင်းကြီးက ဒိုင်းခနဲ ရောက်သွားရုံနဲ့

ဦးနိုင်ပြည့်စွမ်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ကေသရီ”

“ဘာလဲရှင်”

“သားကို ဖြည့်စွမ်းပေးရင် မင်းလည်း ကိုယ့်ကို ဘယ်လို ဖြည့်စွမ်းပေးမှာလဲ”

“ဘာကိုလဲရှင်”

“ကိုယ့်ရင်ထဲက ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားလေးအတွက်”

“ရှင်နော်”

“အဟွန်း...ဟွန်း”

“အို...ရှင်နော်၊ ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“လွတ်ပါ”

“ဦးနိုင်ပြည့်စွမ်းနော်”

ဒေါ်ကေသရီ တားဆီးသံလေးတစ်ခု ထဲဖြည်းဖြည်း အင်အားမဲ့သွားရ၏။ မျက်ဝန်းလေးတွေ မှေးပိတ်သွားရသည်။

မိမိရဲ့...ချစ်တတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးသားမှာလည်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူဆီက ပေးအပ်လာမယ့် ချစ်ခြင်းလေးတွေကို တစ်ချိန်လုံး မျှော်လင့်ခဲ့တာလေ။

အခုတော့...

ဆန္ဒလေးတွေပြည့်စုံသွားရပြီပေါ့လေ။

✻ □ ✻

အနီး (၂၅)

“ကိုကို...ကိုကို အရက်တွေသောက်နေတယ်၊ ဟုတ်လား”

ဘုရား...။

ဘုရား...။

သမုခ မျက်လုံးတွေပြူးရပြီ။

စားပွဲပေါ် ဖန်ခွက်တစ်ခု အလဲအလဲအကွဲကွဲနှင့် ခေါင်းနိုးစိုက်ကျနေတဲ့ ကိုကိုပုံစံလေးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ရင်တစ်ခုထဲနှင့်သည်းသွားရသည်။

“ကိုကို”

“ဟင်...အင်း...အင်း ...သ...သမုခလား၊ ကို...ကို ဆီကိုလာတာ သမုခလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ သမုခပါ”

“သမုခရယ်...ကိုကိုကို မရက်စက်ပါနဲ့နော်၊ ကိုကိုလေ အရမ်းခံစားနေရတယ် သမုခရယ်၊ သမုခကို ကိုကိုဘာဖြစ်လို့ ငှဲမကြည့်ခွဲမိသလဲဆိုတဲ့ အချက်ကို တွေးတွေးပြီး မောင်တရအေမိတယ်ကွာ”

ကိုကိုရယ်...

အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ရှင်။

ကိုကို အဲဒီလိုပြောလေ ကျွန်မ ခံစားရလေပါပဲ ကိုကို။

ကျွန်မလေ...

ကိုကို့ဆီက ခွင့်ပြုချက်လေး လာတောင်းတာပါ။ ကျွန်မ သိပ်ချစ်တဲ့ ကိုဆီကိုသွားဖို့အတွက် ကိုကို့ဆီက ခွင့်ပြုချက်လေးကို လာယူတာပါ ကိုကိုရယ်။ အခုလိုဖြစ်နေတဲ့ ကိုကိုကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ ဘယ်လိုတောင်းဆိုရက်မလဲဟင်။ ကျွန်မ ကိုကိုကို အခုလို ပုံစံမျိုးနဲ့ မထားခဲ့ရက်ပါဘူး။

ကိုကိုကို ကျွန်မချစ်ပါတယ်။

ကျွန်မအစ်ကိုတစ်ယောက်လို အားကိုးပြီးတော့ကို ချစ်တာပါ။

ဒါလေမယ့်...

ကိုကိုစိတ်တွေက ပြောင်းလဲနေတော့ ကျွန်မ အရမ်းကို စိတ်ညစ်နေရပြီကိုကိုရယ်။

“သမုခ”

“ရှင်”

“ကိုကို...အရမ်းခံစားနေရတယ်”

“ကိုကိုရယ်”

“ကိုကိုကို မင်းမထားခဲ့ပါနဲ့ကွာ”

“ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကို၊ ကျွန်မကို ချစ်ရင် ကျွန်မကို သဘားရင် အခုလိုမျိုးကြီးမနေပါနဲ့၊ ကျွန်မသွားမယ့်ခြေလှမ်းတွေကို ကိုကို မတားဆီးသင့်ပါဘူးကွယ်။

ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲကိုကို။ ကိုကိုကို အခုလိုပိုမိုမျိုးကြီးနဲ့ ဘယ်လိုထားခဲ့ရမလဲဟင်၊ ကျွန်မလေ...ကျွန်မ ကိုကိုကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲ အားကိုးပြီး ချစ်တာပါ။ ကိုကိုဆီထဲ ခံဝတစ်သက်တာလုံး ဖြူစင်တဲ့အချစ်တွေကိုပဲ ကျွန်မ ရယူချင်ခဲ့တာပါ ကိုကို။

ကျွန်မဘဝမှာ အလေးစားရဆုံး၊ အားအကိုးမိရဆုံး အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ချစ်ခဲ့ရတာပါ ကိုကိုရယ်။ ဒါပေမယ့် သမုခကြောင့် ကိုကိုဘဝ အဖတ်ဆယ်မရအောင် ပျက်စီးမှာကိုတော့ သမုခ မလိုလားဘူး ကိုကို”

သမုခရယ်...။

မျက်ရည်မီးကြောင်းကြီးတွေနဲ့ ဝမ်းချည်ကြောတွေနဲ့ ကြည့်ပြီး ရင်ထုမှာ ဖြစ်နေတဲ့ သမုခလေးရဲ့ သမုခစွယ် မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး မိုးမြင့်ထွင်ရင်ထဲ နင့်သည်းသွားရ၏။

တကယ်တော့...

သူ့အရက်မသောက်ထားပါ။

အရက်ကို ဝလုတ်ကျင်းပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို အရက်တွေ ဖြန်းဝက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

စိတ်ကိုစမ်းချင်လို့ပါ။

သမုခရဲ့စိတ်ကို စမ်းသပ်ချင်လို့ပါ။

ကိုကို အခုလိုဖြစ်ရင် သမုခ ဘယ်လိုခံစားရမလဲဆိုတာ သိချင်လို့ တမင်စမ်းသပ်လိုက်တာပါ သမုခလေးရယ်။

“ကိုကို”

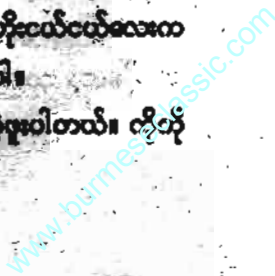
“ဟင်”

“အရက်တွေမသောက်ပါနဲ့နော်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

“....”

“ကျွန်မလေ...ကိုကို အခုလိုခံစားနေရတာကို မကြည့်ရက်ပါဘူး၊ ဘာပဲပြောပြော ကိုကိုနဲ့ကျွန်မက ပျိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူတူကြီးပြင်းလာကြတဲ့သူတွေပါ။

ကိုကို ကျွန်မကို မျိုးထိန်းကျောင်းခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကိုကို

အမြဲအလျှော့ပေးခဲ့ရလောက်အောင် ကျွန်မ ဆိုးတော့ခဲ့ဖူးပါတယ်။
အမျိုးမျိုး အနိုင်ယူခဲ့ဖူးပါတယ် ကိုကို။

ဒါကြောင့်...

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တဲ့
သံယောဇဉ်ကြီးတွေက မြိမ်နေတာပါ ကိုကို။ ကျွန်မ တစ်နံတစ်ခု
ဖြစ်မှာကို ကိုကိုစိတ်ပူသလို ကိုကိုတစ်ခုခု ထိခိုက်မှာလည်း ကျွန်မ
သိပ်စိုးရိမ်တယ်ကိုကို။

ကျွန်မလေ... ကျွန်မ... အခုလိုဖြစ်နေတာကို တကယ်ပဲ
မကြည့်ရက်ဘူး ကိုကိုရယ်၊ အဟင့်...ဟင့်”

သမုခရယ်...

တို့တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါဤား။

ကိုကိုဟာ သိပ်ပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တတ်တဲ့ လူ
တစ်ယောက်ပါ။ အတ္တကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ သမုခရယ်။

အဲဒီအတွက်...

ကိုကိုတကယ်ပဲ မှားသွားပါတယ်ကွာ။

ဒါပေမယ့်...

သမုခအပေါ်မှာထားတဲ့ ကိုကိုရဲ့မေတ္တာတရားက အရမ်း
ကို ကြီးမားနေတော့ ကိုကိုလေ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲတောင် မသိ
တော့ပါဘူးကွာ။

“ကိုကို”

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ထရအောင် ကျွန်မတွေထုပေးပါ့မယ်၊ လာ...ကိုကို”
သူ့လက်တစ်ဖက်ကို သူမလေးရဲ့ ဝမ်းပေါ် ထမ်းတင်ပြီး
တွဲထုပေးဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ သမုခကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲ နှင့်အောင်
ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကိုကို...ထလေ ကျွန်မကို အားဖြုတ်ပြီး ထရပ်ပို့ကြီးစား
နော်”

“အင်း”

သူ...

အလိုက်သင့်လေး ထရပ်ကာ သူမလေးနှင့်အတူ အခန်း
လေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ သမုခက ခုတ်ရာလေးဆီ တွဲပေးပြီး
ထိုင်စေ၏။

“ကိုကိုအင်္ကျီတွေ အရက်စော်နဲ့နေတယ် ကိုကို၊ လဲရ
အောင်”

သူ...

ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ငူငူကြီးထိုင်နေမိသည်။
သမုခစရာကောင်းလိုက်တဲ့ သမုခပဲ။
သူ့ကြောင့် သမုခရဲ့စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးချောက်ကျိနေနေချ
ပြီ။

“သမုခ”

“ရှင်”

အင်္ကျီလေးထုတ်ယူနေရာမှ သမုခတစ်ယောက် လှည့်

ကြည့်၏။

“ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့လာတာလဲ”

“ရှင်”

“အကြောင်းမဲ့သက်သက်နဲ့ မင်းလာမှာမဟုတ်ဘူး

သမုခ”

သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ကိုတို့ရယ်။

ကျွန်မဟာ အသက်လောက်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ ကိုတို့
ဆီကို ပြေးလာခဲ့ရတာပါ။ အဲဒါ ဘာလဲသိလား ကိုတို့။ ကျွန်မနဲ့
ကိုနိုင်စွမ်းထက်ကို သဘောတူပေးပါလို့ လာပြောတာပါ တို့ကို။

ဒါပေမယ့်...

ကိုတို့ကို မြင်လိုက်ရတဲ့အထဲမှာ ကျွန်မရင်ထဲ အောင့်မျက်
သွားရတယ်ကိုကို။ ကျွန်မ ကိုတို့ကို အရမ်းသနားသွားရတယ်။
အရက်နဲ့ နှလုံးသားကို ရေခဲမိဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ကိုတို့ကို ဘယ်လိုမှ
မကြည့်ရက်အောင်ပဲ မြစ်သွားရတယ်ရှင်။

“သမုခ”

“ရှင်”

“ပြေးလေ”

“ဟို...ဟို...ကျွန်မ”

“ပြောပါ သမုခ၊ မင်း...အားမရတတ်ဘူးဆိုတာ ကိုကို
သိနေတာပဲဟာ”

အို...

ကိုကိုစကားအဓိပ္ပါယ်ကို ကောင်းစွာနားလည်လိုက်တာ
ကြောင့် သမုခ မျက်နှာလေး ရဲတက်သွားရသည်။

ကိုစွမ်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုကိုကို နောက်ဆုတ်ပေးပါလို့
ကျွန်မ တောင်းဆိုခဲ့ဖူးတယ်လေ။ မင်္ဂလာကိစ္စကို မျက်သိမ်းပေးမပါ
လို့ ကျွန်မ အတင်းအကြပ်ပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ။

ဒါကြောင့်...

ကိုကိုအခုလို ရက်ရက်စက်စက်ကြီး စွပ်စွဲပြလိုက်တာပေါ့
လေ။

“ပြောလေ...သမုခရဲ့”

ကျွန်မ...

မပြောရက်ပါ။

ကိုကို အခုထက်ပိုပြီး စိတ်ထိခိုက်သွားမှာလေ။

ကိုကို...

အရမ်းဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားရလိမ့်မယ်။

“သမုခ”

“ရှင်”

“ဘာလဲ...မင်းချစ်သူနဲ့ လက်တွဲခွင့်ပြုပါလို့ လာပြောတာလား”

ဆို...

သမုခရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားရသည်။

ကိုကိုက...

ကျွန်မရင်ထဲကို ထိုးဖောက်ခိုက်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲက စကားတွေကို ဆွဲထုတ်ပြလိုက်တာ ယုံတောင်မယုံနိုင်စရာပါပဲ။ ကိုကိုပြောတာ အမှန်ပါပဲဆိုကိုရယ်။

ကျွန်မ...

ကိုကိုဆီက ခွင့်ပြုချက်လာတောင်းတာပါ။

ကျွန်မ...

လွတ်လွတ်လပ်လပ် သူ့ဆီကို သွားခွင့်ပြုပါလို့ လာတောင်းပန်တာပါရှင်။ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်မ မပြောရက်ခဲ့ပါဘူး ကိုကို။

“ငါထင်တာ မှန်နေသားပဲ”

“ကိုကို”

စိတ်ဓာတ်ကျစွာ ပြီးပြီရင်း ခေါင်းလေးငဲ့ကျသွားတော့ ကျွန်မ တအားကို ဖိုးရိမ်သွားရသည်။

“ဘာလဲ...သမုခ ငါ့ကို သနားလို့မပြောတာလား၊ ကိုကို ပုံစံက မင်းမျက်လုံးထဲမှာ အရမ်းကိုပဲ သနားစရာဖြစ်နေပြီလား”

သမုခ၊ အဟွန်း...ဟား...ဟား”

“ဟင့်အင်း...ကိုကို ကျွန်မက ...ကျွန်မက”

တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်တဲ့ ကိုကိုကိုကြည့်ပြီး သမုခ အသံလေး တိမ်ဝင်သွားရသည်။ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားရ၏။

ကျွန်မ...

ကိုကိုနားလည်အောင် ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းမသိတော့။

“ဒီစွာ သမုခ၊ ခင်း ငါ့ကို ဖော်ဖော်အစင်သေးတာပဲ၊ မင်းကိုမှမရရင် ငါက ဘဝဈာန်သွားမယ်လို့ ထင်နေလား”

“ရှင်”

“ခင်းကဘာမို့လို့လဲ သမုခ”

“ကိုကို”

“ဖော်စမ်း...ငါ ဘာစကားမှမကြားရင်ဘူး၊ ငါ့ကို ဘာမှဆက်ပြီး မပြောနဲ့တော့ သမုခ၊ ပြီးတော့ ခင်းကို ငါ အဖွင့်လင်းဆုံးပြောမယ် သမုခ၊ အဲဒါ ခင်းကိုယ်ခင်း သိပ်ပြီးအထင်ကြီး ဘဝင်ဖြင့်မနေနဲ့ဆိုတာပဲ”

“ကိုကို”

“ငါ...အခု ဘာအရက်မှသောက်မထားဘူး သမုခ”

“ရှင်”

“မင်းကို အလကားတော့ကွ၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ ငါ့နှုတ်
သက်ပြီး ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ရှိနေလိမ့်မလဲဆိုတာ သိချင်လို့
အရက်ကိုပလုပ်ကုန်ပြီး အင်္ကျီဝေါဖြူးထားတာ၊ ဒီမှာကြည့်ပါလား
ငါ့ထရပ်လို့ရတယ်”

ဟင်...

စောစောက ဒယ်ဒယ်ပိုင် လျှောက်နေတဲ့ ဂိုကိုကိုက အခု
တော့ ထိုင်ရာကနေ ဆတ်နေထဲက ရပ်ပြလိုက်တာမို့ သမုစင်
အံ့သြသွားရသည်။ ဂိုကိုကိုက ကျွန်မအနီး လျှောက်လာပြီး လက်ထဲ
က အင်္ကျီလေးကို ဆွဲယူပြီး ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားတော့၏။

ကျွန်မ...

နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

ဂိုကိုကို...

ဘာကိုပြောချင်တာလဲ။

ကျွန်မ... ဂိုကိုကိုရဲ့စကားအဓိပ္ပာယ်တွေကို ပုံမဖော်တတ်
ဘူးကိုကို။

“ဂိုကိုကို”

“ဒုန်း... ဒုန်း”

“ဝုန်း”

ရေချိုးခန်းတံခါးချုပ်ကြီးကို တစုံးစုံးထုနေမိ၏။

ရင်ထဲမှာတော့...

တလှုပ်လှုပ် အခုန်ဖြန်နေရသည်။

ဂိုကိုကို...

ကျွန်မကို ဂိုကိုကိုကိုကိုကို အထင်ကြီးမနေအောင်တော့ ကျွန်မ
ကိုကိုကိုစိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောချင်တာလား။ အဲဒီသဘောလား
ဟင်။

“ဂိုကိုကို”

“.....”

အခန်းထဲမှ ရေချိုးသံတွေ ကြားရတာမို့ သမုစင်ဖတ်
မိချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပြီး အသာလေးငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

ဂိုကိုကိုက နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ရေချိုးခန်းလေးထဲ
နေ ထွက်လာ၏။

“ဂိုကိုကို”

“ဟင်... သမုစင် မင်း မပြန်သေးဘူးလား”

“ပြောပါဦး ဂိုကိုကို၊ စောစောကစကားကို ပြောပါဦး၊
ဂိုကိုကိုကိုကို အထင်ကြီးမနေအောင်တော့ ဘာကိုပြောချင်တာ
ဟင်”

သမုစင်...

စိတ်လှုပ်ရှားကြီးစွာဝင် မေးလိုက်မိသည်။

“ဂိုကိုကို”

“.....”

ဂိုကိုကိုက ရေသုတ်ပြီး အဝတ်အစားလဲနေတာမို့ ကျွန်မ
မိနာလေး တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားလိုက်ရသည်။ အချိန်တော်ဝတ်

လေးကြာတော့မှ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ကိုကိုအများကို သွားကာ မေးမိ
ပြန်သည်။

“ကျွန်မကို ပြောပြပါကိုကို”

“သမုခ”

“ရှင်...ကိုကို”

“အဲဒါ မင်းကိုသွားခိုင်းလိုက်တဲ့သဘောပဲ သမုခ”

“ရှင်”

“ကိုကို ဘဝထုတ်မှာကို ခိုပြီး သမုခရင်ထဲက ဆန္ဒလေး
ကို ချွေးခိုင်းပြီး မပြောရက်တော့တဲ့ သမုခရင်ထဲက စိတ်ရင်းအမှန်
ကို သိလိုက်ရတဲ့အတွက် မင်းကို ကိုကိုထပ်ပြီး စိတ်မရှုပ်တွေးစေ
ချင်တော့ဘူး သမုခ”

“ကိုကို...ဒါ...ဒါ တကယ်ပဲလားဟင်၊ ကိုစွမ်းဆိုသမုခ
ကို ကိုကိုသဘောတူနိုင်ပြီပေါ့နော်”

သူ...

ခေါင်းလေးကို ညင်သာစွာ ညှိတ်ပြတော့ သမုခ
တစ်ယောက် ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် လှုပ်ရှင်ဝမ်းသာသွား
တာ တွေ့ရ၏။

သူ...။

ပြုံးလိုက်မိသည်။

သို့သော်...

သူ့အပြုံးတွေက သိပ်ပြီးမပီပြင်လှပါ။

“ကျေးဇူးပါပဲ ကိုကို၊ အရမ်း...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊
ကျွန်မ...ကျွန်မ ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုကိုရယ်၊ အဟင်း...ဟင်း”

သမုခရယ်...

မင်းရယ်ပါဌာ။

မင်းရဲ့ရယ်စရာသံလေးတွေ ပျောက်ကွယ်နေတာ ဘယ်
အောက်တောင် ကြာနေပြီလဲ သမုခလေးရယ်။

ကိုကိုလေး...

ရင်ထဲမှာ ဘာတွေပဲရှိရှိ...

ဘယ်လောက်ပဲ ခံစားရ ခံစားရ ကိုကိုသိပ်ချစ်တဲ့ သမုခ
အား ဝမ်းချည်းမှာတွင်ခံစားနေရတာကိုတော့ တကယ်ကြည့်ရင်
သူ့ သမုခရယ်။

ဒါကြောင့်...

မင်းကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ကိုကိုဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။

မင်းဘဝလေး...

မင်းသိပ်ချစ်တဲ့ ကိုနိုင်စွမ်းထက်ရဲ့ လက်ထဲမှာ သာယာ
ပျော်ရွှင်နေခဲ့တဲ့ ဆန္ဒလေးနဲ့ ကိုကိုနောက်ဆုတ်ပေးလိုက်တာပါ
သမုခလေးရယ်။

“သမုခ”

“ရှင်”

“သွားတော့လေ...ကိုစွမ်းဆီကို ဝမ်းသာစရာသတင်း”

www.burmeseclassic.com

စား စုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်ဦးလေ”

“အဟင်း...ဟင်း ဟုတ်သားပဲ ကိုကို သမုစ ပြန်တော့
ဇယ်ရော်”

မိုးမြင့်ထွဋ် အပြီးလေးတွေနှင့် ခေါင်းလေးညှိတ်ပြတော့
သမုစတစ်ယောက် သူ့အခန်းလေးထဲကနေ ပြေးထွက်သွားတော့
သည်။

သမုစလေးရယ်...

ဇင်းကို ခွင့်ပြုလိုက်ရလေမယ့် ချစ်တတ်သူကိုကိုရဲ့ နှလုံး
သားမှာတော့ ဇင်းကို ထာဝရချစ်နေတော့မယ် အချစ်တွေနဲ့ ပြည့်
သိပ်နေတော့မှာ အမှန်ပါပဲကွာ။

ကိုယ်ချစ်နေတာ နောင်မှသိခွင့်ရခဲ့တဲ့အတွက် သိပ်ကို
နောက်ကျသွားပြီဆိုတာကို သိပါတယ်။

သမုစရယ်...

အဲဒါကြောင့်လဲ...

မိုးမြင့်ထွဋ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်တတ်သူရဲ နှလုံး
သားမှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေ နှိုက်နိပ်သလေးတွေနဲ့ ထာဝရပြည့်လို့
နေဦးတော့မှာပါ သမုစလေးရယ်။

အနီး (၂)

မိုးတိမ်ခည်းညိုတဲ့ မိုးခဲအုံ့ကာ လေပြင်းကျွန်း မိုးများ
သံသဲခဲခဲကြီး ရွာချခဲ့ပြီးပါပြီ။

အခုတော့လည်း ဇောဇောက သူဘာမှအငြိမ်စေလုပ်ထား
သလိုပင်။

မိုးကောင်းကင်ကြီးသည် တိမ်ပြာများနှင့် ဝကမီ ကြည့်
စင်ကာ နေလေသည်။ တို့အထူပါပဲ သမုစနှင့် နိုင်စွမ်းထက်ရဲ့
အချစ်ရေးလေးမှာလည်း သာယာနေတော့သည်။

“တို့”

“ဟင်”

“ကျွန်တို့ ချစ်လားဟင်”

“ချစ်တာပေါ့ ကလေးရဲ့”

“ကျွန်မက ဆိုးရင်ရော”

“မင်းက ကလေးပဲ၊ နည်းနည်းတော့ ဆိုးမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုက ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့”

“ကိုရော်...လာပြန်ပြီ ဒီကလေးဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကြီး”

သံမှစ နည်းနည်းမှ ခြေကွက်ပါ။

ကလေးလို့အခေါ်ခံရတိုင်း ကျွန်မစိတ်ထဲ အောင့်သံ

သက်ကြီး ဖြစ်သွားရတတ်သည်။

“ကလေး”

“.....”

ကျွန်မ မထူးမီး။

“ကလေး...ဟေ့ ကိုခေါ်နေတယ်လေ”

“သွား...လာမခေါ်နဲ့”

“ဟောဗျာ...ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

“ကိုတိုရော်...ကျွန်မ ကလေးမဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘယ်

ခါပြောရလေ၊ ကျွန်မ အသက် (၂၀)ရှိပြီရှင်၊ သိပ်ကြောက်

နိုင်စွမ်းထက်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တော့

ဒါကို ခွင့်ကြီးသိရဲ့လား”

“ဗျာ”

နိုင်စွမ်းထက်။

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး နှုတ်ခမ်းလေးတွေကုန်ကာ ရန်တွေလိုက် တဲ့ သမုဒကို ကြည့်ပြီး အသည်းလေးတွေ ထားသွားမိသည်။

ဒီကောင်မလေးကို...

ဘာကြောင့် အသည်းထဲမှာနည်းနည်းနဲ့ အောင် ချစ်မိခဲ့ရသလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားမိတိုင်း ဆုံသြရရသည်။ အိမ်ထောင်ပြုရမှာ ကြောက်

သော သူ့ဘဝထဲကို တရကြမ်းတိုးဝင်လာတဲ့ ကောင်မလေး။

ဘယ်လိုမှ မေ့ပျောက်လို့မရတာပါ။

မာမိနဲ့ ဒက်ဒီတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးလေးကိုကြည့်ပြီး တစ်ခု

နေမှာ သူ့သာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်မိခဲ့လျှင် အဲဒီ

လို စိတ်ထွက်စရာကောင်းတဲ့ အပြစ်မျိုးတွေ တွေ့ကြုံပြီး ရင်ဆိုင်

ရမှာ သေလောက်အောင် ကြောက်ရွံ့နေခဲ့တာလေး။ ဒါကြောင့်

ရည်းစားဝင်မထားခဲ့။

မထင်မှတ်ခဲ့။

သမုဒဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ တွေ့တော့မှ တင်းမာနေတဲ့ သူ့ရင်ထဲက နှလုံးသားလေးတွေက မီးနဲ့တွေ့တဲ့ ဝေယျာဒ်လို့

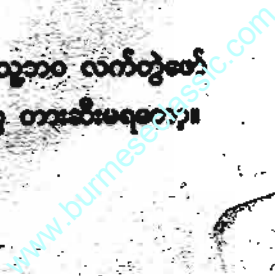
အရည်ပျော်ကျသွားတော့၏။

မချစ်ဖူးတော့ အရူးအမူးပင်ဖြစ်ရသည်။

ကလေးဆန်တာလေးကလွဲပြီး...

စိတ်ရင်းကောင်းသော သမုဒကို သူ့ဘဝ လက်တွဲဖော်

လေးအဖြစ် အနားမှာ ခေါ်ထားရင်စိတ်တွေ တားဆီးမရတော့။

ချစ်တယ် သမုစေရယ်။

ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်။

“ကိုချစ်...လူကိုခိုက်ကြည့်ပြီး ဘာတွေဖြစ်မှားမို့ တွေ
တောကြံစဉ်အတိုင်း၊ ကျွန်မ ကြောက်တယ်ချစ်”

“ဟာထွာ...သမုစေကလည်း အဟွန်း...ဟွန်း”

“ပြောမရဘူးလေ၊ ဒီတစ်ခါ ကိုကားပေါ်ကို ကျွန်မ
လိုက်ခဲ့ရတာ၊ ကျွန်မ မောင်းထွက်သွားလို့မရဘူး။ တော်ကြာ
ကိုက ဖြိုမပွဲတော့ဘူးဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“အဟွန်း...ဟွန်း”

ကျွန်မစကားလေးကြောင့် ကိုတစ်ယောက် ဟန်မဆောင်
နိုင်စွာပင် ရယ်လေတော့သည်။

ကြည့်စမ်း...

ကိုရယ်လိုက်တော့လည်း တကယ့်ကို ကြည့်စင်ရှင်းဆန်
ပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းသွားတာပါလား။ ရှင်လက်ရှည်အဖြူပေါ် အထူး
ရောင်စင်းကြောင်း သေးသေးလေးတွေပါတဲ့ အင်္ကျီလေးနှင့် အေး
ပုဆိုးကွက်စိတ်လေးကို တွဲဝတ်ထားပြီး တိုရှင်းရှင်း ညှပ်ထားသော
ဆံပင်လေးနှင့် ကိုပုံစံက တကယ့်ကို တည်ကြည်နေခဲ့သည်။

ကျွန်မ...

သိပ်နှစ်သက်တာပဲကို။

ရှင်ရှင်နုလေးထဲမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံတွေ့လိုက်ရတဲ့ စေ

တာလေးမှာ ကျွန်မစိတ်တွေ ကိုအပေါ်ကို လှိုင်းကျသွားတာဆိုမှ
မသိတာပဲချစ်။ အဲဒီနေ့ကလေ ကိုရဲ့ နက်ပြာရောင်ကားလေးချောက်
ကို အပြေးလိုက်ချင်သွားတဲ့အထိ ရွှင်ချောခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မစိတ်ကို
ယုံတောင်မယုံနိုင်ခဲ့ဘူး သိလား။

ကျွန်မထင်ထားတာက...

ကျွန်မ အသက်အရွယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ဝတ်စားပုံနဲ့ သိပ်ကို
ချောမောပြီး တအားကို ခေတ်ဆန်တဲ့ ဓတိုင်လ်ပါဝါ တောင်လေး
တစ်ယောက်နဲ့ ဆုံမှာပဲလို့ တွေးထင်ထားတာလေ။ အဲဒီကောင်လေး
ရဲ့ ချစ်သူလေးဖြစ်ပြီး ကျွန်မတို့လက်တွဲပြီး လျှောက်လည်ကြမယ်။
ဓာတ်ပုံလှလှလေးတွေ အတူတွဲရှိမယ်။ စားသောက်ဆိုင်တွေ
ထိုင်ပြီးစားမယ်။ ပြီးရင် နေ့တွေလျှောက်ပတ်မယ်။

အဟင်း...ဟင်း။

အဲဒီလိုစိတ်ကူးထားတာ။

မထင်မှတ်ဘဲ...

ရိုးရှင်းတဲ့ပုံတုံးကြီးကို ရင်တွေ့ရန်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်မ
ထားမိဘူး။ တကယ့်လက်တွေ့နဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အိမ်စက်ဟာ ဘယ်လို
မှ နှိုင်းယှဉ်လို့မရတာပါ။

ဒါပေမယ့်လဲလေး။

အဲဒီပုံစံ ခပ်တုံးတုံးကြီးကိုမှ ကျွန်မရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေ
က နှင့်သည်းအောင် ချစ်သွားမိတာတော့ ဆုံသည်းသြ ဓတုံးသည်း

မယုံနိုင်တော့လောက်အောင်ကိုပဲ ရှိနေတော့တာ။

“ဟေ့...လူကိုကြည့်ပြီး ဘာပြုံးပြီးပြီး လုပ်နေတာလဲ၊
ပြောစမ်း၊ ပြောစမ်း၊ မင်းလုံးဝမရိုးသားဘူးနော်၊ သမုခ”

အဲ...။

ဒီတစ်ခါတော့ သမုခတဲ့။

ကလေးလို့ မခေါ်တော့ချေ။

ကျွန်မကို...။

ကိုက တကယ်ချစ်တာပဲ။

မကြိုက်ဘူးဆိုတာနှင့် ချက်ချင်းကို သတိလေးထားကာ

ဖြင်ခေါ်သည်။

“သမုခ...ပြောလေကွာ”

“တို့”

“ဗျာ”

“ကျွန်မလေ”

“အင်း”

“ကိုကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ဟေ”

မျက်လုံးကြီးပြုံးပြီး ရယ်သွမ်းသွေးလျက် ပြုံးပြီးကြီး နိုတ်
ကြည့်နေတဲ့ ကို့ရင်ခွင်လေးထဲ တိုးဝင်ကာ ဖက်တွယ်ရင်း ခေါင်းဆာ
လေးစော့၍...

“ကိုကို ဇာတ်စတင်လေးချစ်လား”

“သမုခရယ်”

ကျွန်ုပ်ပျော်ရွှင်နေတဲ့ ကို့ရက်နှာချောချောကြီးမှာ အပြုံး
တွေဝေဆာသွားသည်။ သန်မာသော ကို့လက်တွေက ကျွန်မခန္ဓာ
ကိုယ်လေးဆီ ဝပ်တင်းတင်း ပွေဖက်လာ၏။

ပြီးရောက်...

နှာတံ့နှာတံ့ကြီးက ကျွန်မမျှော်နှာလေးဆီ နီးကပ်စွာကျ
ရောက်လာခဲ့သည်။

“သမုခရယ်...သိပ်ချစ်တာပဲကွာ”

“ကျွန်မလည်း ချစ်တာပါပဲကို”

“အဟွန်း...ဟွန်း”

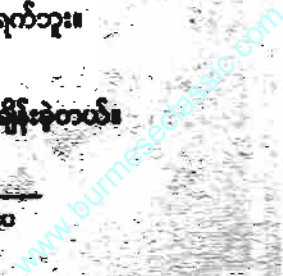
“အဟင်း...ဟင်း”

ရယ်သံလေးတွေက ကားလေးထဲကွင် စိညံသွားရသည်။
သမုခရယ်...

မင်းလေးရဲ့အချစ်ကိုတော့ ကို တကယ်ပဲ မလေးစားလို့
မရပါဘူးကွာ။ မိုးဖြင့်ထွင်က သမုခသေဝါစေခဲ့လို့ ပြောလေမယ့်
သမုခကိုလည်း သိစေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သမုခ မိတ်မ
ကောင်းဖြစ်သွားမှာမိုးလို့ ကိုယ်မပြောရက်ဘူး။

တိုယ့်ကို...

မိုးဖြင့်ထွင်က ဖုန်းဆက်ပြီး ချိန်းခဲ့တယ်။

အဲဒီအတွက်...
ကိုရောက်သွားတော့ သမုခနဲ့ သူ့ကို လူကြီးတွေ စီစဉ်
ကြတာပါဆိုတဲ့ အကြောင်းရော၊ သမုခရုပ်တာ ကိုကိုဆိုတဲ့
အကြောင်းပါ ရှင်းပြတယ်။

ကိုက...
စိတ်ဝင်စားနေသလားလို့မေးတော့ သူ မဖြေနိုင်ခဲ့ဘူးလေ။
ယောက်ျားချင်းဆိုတော့ ဂိုလည်း နားလည်နေတာပါပဲ။
သမုခကို...

သူ့စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာပေါ့။
ဒါပေမယ့်...

သူက သမုခကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်လို့ ဝန်ခံဘူး။
သူ့ဘာပြောလဲသိလား သမုခ။

သူက...
မင်းကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးတဲ့လေ။
ဒါပေမယ့်...

သူ့အနားမှာနေရင် မင်းလေးမပျော်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိလို့
မင်းကို သွားခိုင်းခဲ့တာတဲ့ သမုခရယ်။

ပြီးတော့...
ကိုယ့်ကို ကတိတစ်ခုတောင်းတယ်။
အဲဒီကတိက...

သမုခဟာ ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်စာပီလိုဘဝမျိုး ဘယ်တော့
မှ မရပါစေနဲ့တဲ့လေ။ ကိုယ်နဲ့သူ့ လမ်းခွဲခဲ့ကြတယ် သမုခ။
ကိုယ်လည်း ကတိပေးပါတယ်။

သမုခရဲ့ဘဝလေး ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ အဖော်
မဲ့ အထီးကျန်မနေစေရပါဘူး သမုခ။

အဲဒါကို...
ကိုယ်တကယ်ပဲ ကတိပေးတာပါ။

“ကို”
“ဗျာ”

“ဘာတွေတွေးနေတာလဲဟင်”
“သမုခအကြောင်း”

“ကျွန်မအကြောင်း ဟုတ်လား ကို”
“အင်း”

“ဘာအကြောင်းတွေလဲဟင်၊ စိတ်ဝင်စားလိုက်တာ”
“သိရင်လား”

“ဟုတ်”
“ဒီအနားတိုး”

ကျွန်မ...
သူ့စကားကို ယုံကြည်စွာ အနားလေးတိုးတော့ သူ့မျက်နှာ

ချောချောက ဆတ်ခဲနဲ့ ငိုကျလာစမ်း။

www.burmeseclassic.com

“ဆို”

“ကို”

“သွား...ဟုတ်လည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ”

“တော်ပါ...မယ့်တော့ဘူး၊ လူလိမ်ကြီး”

“ဟော့...လူကိုဘယ်လိုကြီး ခေါ်လိုက်တာလဲ”

“မဟုတ်လို့လား...သူများကို လိမ်ညာပြီးမှိုနှမ်းတာ”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

“ကိုယ်က ကိုယ့်ချစ်သူကို ဘယ်မှာလိမ်ညာပြီး နှမ်းလို့

လဲ”

“ကိုရော်...တော်...တော် အမှန်တရားကိုမငြင်းနဲ့”

“မှန်မှမမှန်တာ”

“ဒါဆို စောစောက လူကိုဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလုပ်လို့လဲ”

ကိုက မှုပ်ဆွေဆွေလေး ငြင်းတော့မှ သမုတော်ခံယောက် အသည်းယားသွားမိသည်။

ကိုပုံစံက တကားကို ခပ်တည်တည်ကြီးလုပ်တော့လေး

“ကိုရော်”

“အဟွန်း...ဟွန်း အလကား ချစ်လို့တော့ပါကွာ၊ စိတ်

ဆိုးပါနဲ့”

“ဖယ်ပါ...လူကိုလာမဖက်နဲ့”

“မဖယ်ပါရအေးနဲ့ သမုတော်နည်း ဒီကလေးမလေးကို အခုလို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်လေးရရှိ မရည်းကြီးကို ကြီးစားခဲ့ရတာ၊ ကိုကို သမုတော်ပြီး ကွာ”

ကိုရယ်...

ကျွန်မသိပါတယ်။

ကိုဘယ်လောက်ထိ ခက်ခက်ခဲခဲ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းခဲ့ရသလဲ ဆိုတာကိုပေါ့။ ကျွန်မလေ အဲဒီအတွက် ထာဝရကျေးဇူးတင်စရာ ပါကို။ ကျွန်မရင်ဆိုင်ရတဲ့ အခက်အခဲပြဿနာတွေအားလုံးကို ခေါင်းဆေးဆေးနဲ့ ခြင်းစားပြီး အဖြေရှာပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင် ပါတယ်ကိုရယ်။

“ကို”

“ဟင်”

“ကျွန်မလေ...ကိုကိုသိပ်ချစ်တယ်”

“အင်း”

“ကျွန်မရဲ့ ချစ်တတ်တဲ့နှလုံးသားထဲမှာ ကိုကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေ အပြည့်ပဲကို့၊ အဲဒါကို အကြွင်းမဲ့ပုံကြည်ပေးပါရော်”

သမုတော်...။

ကိုယ်မပုံပါတယ်ကွာ။

အကြောင်းမဲ့...ယုံပါတယ် ကလေးရယ်။

လှတိုင်းလှတိုင်း...

အချစ်ကိုရှာဖွေတွေ့ရှိပြီဆိုရင် အချစ်ရဲ့ အကွေ့အကောက်
လှည့်စားတာလေးတွေ အချစ်က ဖန်ဆင်းတဲ့ ဖျော်ရွှင်စရာရသလေး
တွေကြားမှာ ဖျော့ပါနေကြတာ ထုံးစံတစ်ခုပါပဲလေ။

ဒါပေမယ့်...

တကယ်ပဲ ချစ်မိပြီဆိုရင်တော့...

ချစ်တတ်သူရဲ့ အသည်းနှလုံးဟာ နာကျင်ရတာတွေ
များပါတယ်။ အခုသမုခရော၊ ကိုယ်ရော၊ မိမိခြင်ထွင်ရော နှုတ်ခမ်း
လေးတွေ ပြီးနေကြပေမယ့် ဓတုညီတဲ့ ခံစားချက်လေးတွေကိုယ်
မိနဲ့ စီးချောနေပြီး အချစ်အတွက် ခံစားနေကြရပြီလေ။

ဒါပေမယ့်လည်း...

ကိုယ်တို့အားလုံး ဖျော်ဖျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ရပ်တည်နေနိုင်ကြ
ပါတယ်။

“ကို”

“ဗျာ”

“ကျွန်မတို့ရော ကိုရဲ့ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ
ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလေးနဲ့ ခံစားနေရာပေးထားသလဲဟင်”

သမုခရဲ့ အမေးကိုဖြေဖို့ သူ့ခေါင်းလေးမော့ ရင်လေး
ကော့လိုက်ပြီး ချစ်သူလေးရဲ့ မျက်နှာခွေးကို ခပ်စူးစူးလေး ဂိုဏ်

ကြည့်လိုက်သည်။

“နားထောင်ရော် သမုခ”

“.....”

“ကိုထိုရဲ့ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ သမုခကို
ဘယ်လိုပုံစံမျိုး ခံစားရလဲဆိုတော့ ဟောဒီလို ဟောဒီလိုလေ။”

“အို”

“ကို”

တားဆီးသံလေးက ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားရ
ပြီ။

ချစ်တတ်လွန်းတဲ့လိုက သူ့ရင်ထဲက ချစ်တတ်တဲ့နှလုံး
သား ခံစားချက်လေးကို ဖွင့်မြဲမြဲပြီလေ။ မြဲမြဲစေ့စေ့လိုတော
လောက်အောင်ပဲ။

ရင်တွေခုန်လိုက်ရတာပဲ။

ရင်ခုန်သံထပ်သံလျှင် အမြဲချစ်တတ်နေမယ်
နို့ဖြူမီး

www.burmeseclassic.com